

Babylonmysteriet

Joel Richardson

Oversatt av Geir Spachmo, 2018.

Bibelsitater fra Norsk Bibel 1988 (NB) oversettelse, hvis ikke annet er bemerket.

NBS = Norsk Bibelselskap

KJV = Norsk oversettelse av den Engelske King James av 1611 (Morten Gjemlestad)

Sitater fra Koranen: www.islam.no

ANERKJENNELSER AV BOKEN

”Enda en gang har Joel Richardson rystet grunnvollene til det profetiske etablissementet, i tillegg til nesten alt vi trodde vi visste om mysteriet rundt Babylon. Denne høyst originale og tankevekkende boken kan inneholde løsningen på dette urgamle mysteriet som vi har gransket i årtusener.”

– *Tom Horn, bestselgende forfatter og leder for Skywatch TV.*

”Richardsons nye bok er resultatet av et glimrende forarbeide, bibelsk solid, og skrevet i et meget godt språk. Det er ganske tydelig at ”Mysteriet om Babylon den Store, mor til alle Skjøgene” ikke lenger behøver å være et mysterium. Denne boken er en bok som er nødvendig å lese for alle som har en lidenskap for profetiske sannheter og en interesse for endetiden.”

– *Marvin J. Rosenthal, leder i Zion’s Hope.*

”På ny har den bestselgende forfatteren Joel Richardson knyttet sammen de geopolitiske og profetiske trådene og lagt frem en overbevisende, enkel og forløsende sak om en av Bibelens mest gåtefulle profetier. Dersom du som Issakars sønner ønsker å forstå tidene, vil jeg med et varmt hjerte anbefale Joels nye og fremragende verk.”

– *Chris Mitchell, Midtøstenkorrespondent i CBN.*

”Joel Richardson har skaffet oss et viktig og veldig systematisk verk, der han legger frem de forskjellige mulighetene for hvem eller hva som er identiteten til Babylon den store. Denne boken vil virkelig få deg til å tenke gjennom dine tidligere standpunkter.”

– *Pastor Mark Biltz.*

BABYLONMYSTERIET

En avsløring av Bibelens største profetiske hemmelighet

Joel Richardson.

Tilgnet de utallige kristne over hele verden som har mistet alt på grunn av navnet Jesus. Vær tålmodig en stund til. Rettferdigheten vil snart skje fyllest.

INNHALDSFORTEGNELSE

- I. *En takk til*
- II. *Innledning*

Del 1: BIBELENS STØRSTE PROFETISKE MYSTERIUM

1. Historien bak Mysteriet
2. Den store byen
3. Babel eller Babylon
4. Myten om Nimrod
5. Alexander Hislops to Babylon
6. Mor til alle skjøgene
7. Kvinnen og dyret
8. Det islamske riket
9. Satans by
10. Luksusdronningen
11. En oppsummering av hva vi har lært

Del 2: EN GJENNOMGANG AV VÅRE VALGMULIGHETER

12. Roma
13. Jerusalem
14. Illuminati / Den nye verdensorden
15. New York City / USA
16. Det faktiske Babylon

Del 3: ENDETIDENS BABYLON

17. Mekka / Saudi Arabia
18. Den store hedningebyen

19. Luksuskongene
20. Hun som forfører nasjonene
21. Hun som forderver kongene
22. Drukken av de helliges blod
23. Den prostituerte i ørkenen
24. Den forhatte skjøgen i Midtøsten
25. Oppsummering og konklusjon

Etterord

Fotnoter

EN TAKK TIL

Til Jesus, mitt hjertes lengsel, takk for at du har utøst deg selv for oss, helt og fullt.

Til min vakre kone og skjønne barn, dere er min ledestjerne som alltid drar meg hjemover. Jeg er så takknemlig til dere for alt.

Min dypeste takknemlighet til de som har støttet meg og velsignet meg disse siste par årene. Enda en gang vil jeg si, dere har gjort det mulig å utgi denne boken.

En takk også til Samuel Whitefield, D. Williamson, Stephen Holmes, Jeremy Johnson, Greg Maxwell, Donnie Williams, Julie Jenkins, Ralph Woodrow, David Lindhjem og Dax Cabrera for gjennomlesning av det første utkastet til manuskript og for tilbakemeldinger.

Til slutt ønsker jeg å uttrykke min dypeste takknemlighet til Joseph og Elizabeth Farrah for deres støtte. En stor takk også til hele World Net Daily-teamet. Takk til sjefsredaktør Geoffrey Stone for alt hardt arbeid, i tillegg til bidrag og råd til manuskriptet. Takk til min redaktør Renee Chavez. Takk til Mark Karis for å ha skapt enda et skremmende flott design til forsiden. Takk også til markedsadministrator Michael Thompson. For et fantastisk lag å arbeide sammen med. Enda en gang takk, og en masse velsignelser til dere alle.

INNLEDNING

FÅ AVSNITT I BIBELEN har vært omgitt med større mystikk, og vært mer innviklet enn Åpenbaringen kapittel 17-18. Sammen utgjør disse to kapitlene den sammenhengende lengste enkeltprofeti i det Nye

Testamente. Emnet for profetien er "den store byen" (Åp. 17:18), som beskrives metaforisk gjennom et bilde av en fullstendig grotesk kvinne. Hun er på samme tid både dronning, prostituert, og en kaldblodig morderske. Høyt oppe i luften svinger hun stolt sitt beger av gull. Selv om det glitrer på utsiden, er det fylt med en forferdelig blanding av blodet til Guds hellige martyrer og hennes kvalmende "horelivs urenheter" (17:4). Ikke bare har hun selv drukket av dette begeret, men hun har også forledet "jordens konger" og endog "de som bor på jorden" til å drikke fra det (17:2). Kvinnen er full av hovmod, opprør, og rå selvforherligelse. Lik gullringen i grisetrynet fra Ordspråkene 11:22 er hun, selv om hun er utkledd som en dronning, egentlig en gemen og klasseløs prostituert. Hun er kledd i kongelig "purpur og skarlagan, og smykket med gull og edelsteiner og perler" (v. 4). Ikke bare ødsler hun selv med overdådige, materielle utskielser, men hun har forført kongene på jorden til å leve "i overdådighet med henne" (18:9).

I tillegg til alle disse motbydelige og forvirrende bildene av denne kvinnen, rir hun på et svært underlig og forferdelig rødt dyr – et virkelig monster – med sju hoder og ti horn. Denne kvinnen og dette "dyret", både rytter og hest, er begge skarlagensfargede, et par som virkelig er tatt rett ut av helvete.

Guds dom som er i ferd med å bli tømt ut, tårner seg opp over denne kvinnen, mens en engels røst fra himmelen roper ut en advarsel med tordenrøst til innbyggerne på jorden, "Kom ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal ha del i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager! For hennes synder når like til himmelen, og Gud har kommet i hu hennes urettferdige gjerninger" (Åp. 18:4-5).

Alle som har forsøkt å forstå dette avsnittet kan virkelig identifisere seg med apostelen Johannes som erklærte: "jeg undret meg storlig da jeg så henne" (17:6). Men så, gjennom en plutselig og sjokkerende vending av begivenhetene, snur dyret som skjøgen sitter på seg mot henne, sluker kroppen hennes og brenner opp det som er igjen. Gjennom alle himler fryder engler seg høylytt, og erklærer nyheten om hennes død som en avgjørende seier for Gud og Hans folk: "Falt, falt er Babylon den store!" (18:2). Tilskuerne på jorden ser på i sjokk og avsky når røyken fra hennes ødeleggelse blir sett langt bortefra. Over hele verden slår alle rike forretningsfolk, kjøpmenn, sjømenn og jordens herskere seg sammen i sorgen over tapet av henne – og det tapet i omsetning som hennes død betyr for dem alle.

Tittelen denne kvinnen blir gitt av Gud selv har også forundret mange fortolkere: "Mysterium, Babylon den store, mor til skjøgene og styggedommen på jorden" (17:5 KJV). Alternativt kalles hun "den store horen" (17:1) eller "den prostituerte kvinnen" (Levende Bibel).

Så hvem eller hva er det denne kvinnen representerer? Er hun aktiv i vår verden i dag? Hun beskrives gjentagende ganger som en by, men hvilken by er det hun representerer? Kan hun identifiseres? Har en riktig forståelse av dette avsnittet noen aktuell betydning eller gyldighet i dagens virkelige verden? Kan det være noe slektskap mellom denne kvinnen og den verdensvide fremveksten av radikal Islam? Har dette avsnittet noe å si oss om fremtiden til de Forenede Stater? Både de som studerer og de som underviser i Bibelen har bokstavelig talt strevd med mange av disse spørsmålene i tusener av år.

Det er synd at mange av dagens pastorer og lærere betrakter svaret på disse spørsmålene – forsøket på å faktisk identifisere Babylon den store – som et område for perifere lenestolsteologer og

endetidsfanatikere. Dette er utvilsomt tilfelle for noen, men disse svarene er langt mer enn underlige profetiske bagateller. Vi kan tross alt ikke forvente å forstå selve høydepunktet i Guds store frelsesplan på rett vis, mens man samtidig rett og slett overser to av de siste kapitlene i Bibelen. Når ansvarlige og grundige fortolkere av Bibelen unngår et bestemt emne, overlater de det bare til dem som er mindre ansvarlige og grundige i sine fortolkninger. Det er sant at mange perifere bibellærere har plassert sine merkesteiner og lagt beslag på denne delen av Bibelen, men det er ingen unnskyldning for å unngå den. Snarere tvert imot. Dette er en del av Bibelen vi ikke har råd til å gi fra oss. Som vi skal se, vil en rett fortolkning og en grundig gjennomgang av denne profetien og en besvarelse av de mange spørsmålene teksten tar opp, faktisk ha stor innvirkning på den virkelige verden og stor pastoral betydning i vår tid. Vi vil diskutere mange av disse innvirkningene etter hvert som vi beveger oss utover i boken.

Jeg har arrangert denne boken i tre deler. Den første delen er mer som en slags utlegging av teksten, men ikke nødvendigvis vers for vers. Isteden arbeider jeg meg systematisk og tematisk gjennom Åpenbaringen 17-18, trekker frem de forskjellige beskrivelsene av den store skjøgen slik at du kan vite hva du skal se etter, etter hvert som jeg veier de forskjellige syn som forskjellige fortolkere har lagt frem mot hverandre. I den andre delen av boken undersøker jeg hvert enkelt av de mer vanlige synene, og overveier deres styrker og svakheter. Og tilslutt, i del 3, arbeider jeg meg i størst mulig utstrekning gjennom det synet jeg foreslår som løsningen på dette store mysteriet. Hvis du ikke er så veldig interessert i å vite hva jeg *ikke* tror at skjøgen Babylon er, da kan du ganske enkelt hoppe over hele den andre delen og gå direkte til del 3.

Det er mitt mest oppriktige håp at denne boken vil gi et verdifullt bidrag til diskusjonen, da den tar en veldig grundig titt på et syn som ikke har blitt gjenstand for særlig mye seriøs overveielse. Jeg har strevd mye med å gjøre dette studiet enkelt og likefrem. Jeg håper virkelig jeg har lykket med det. Jeg ber om at dette verket vil hjelpe til med å kaste et klarere lys over en profeti som kommer til å bli mer og mer relevant, spesielt fordi vi stadig kommer nærmere den ytterste dag og gjenkomsten til herlighetens Konge – Jesus Messias.

DEL 1

BIBELENS STØRSTE PROFETISKE MYSTERIUM

KAPITTEL 1

HISTORIEN BAK MYSTERIET

FRA KRISTENDOMMENS FØRSTE DAGER har de troende strevd med å forstå hemmeligheten om den store skjøgen. Både lærde og studenter har kommet frem til forskjellige konklusjoner. Hensikten med dette

kapitlet er å gjennomgå de tidligere fortolkningene av dette avsnittet og deres utvikling og fremdrift opp gjennom kirkehistorien.

ROMA

Drøyt to hundre år etter at Åpenbaringsboken ble skrevet, trodde Laktantius, en av de tidlige kristne forfattere fra Nord-Afrika, at skjøgen var byen Roma, som på den tiden fremdeles var dominert av hedenskap.¹ Tertullian, Ireneus og Hieronymus brukte alle begrepet "Babylon" når de snakket om det Romerske Imperium.² Men da det hedenske Roma stadig tapte terreng, begynte dette synet å miste støtte blant kristne. Innen det sjette århundre uttrykte Andreas av Cæsarea åpent sin tvil omkring Laktantius' syn og uttalte, "Det gamle Roma mistet sin makt og sitt herredømme for lenge siden, og vi tror ikke at det vil få tilbake den status det hadde i antikken." I stedet for å peke på en spesiell by i sin egen tid, argumenterte Andreas at Mysteriet Babylon representerte en by som ville vokse frem i de siste dager og ha makt over store deler av verden.³

ISLAM

Tusen år senere, etter at Islam hadde vokst frem og fått store deler av verden under sin kontroll, begynte mange kristne å spekulere på om den var løsningen på mysteriet rundt den store skjøgen. Vi finner dette synet uttrykt gjennom forfatterskapet til Nicholas av Lyra, en fransk fransiskanermunk som ofte blir kalt den største skriftfortolker i det fjortende århundre. Slik det var vanlig blant europeiske kristne forfattere fra den senere middelalder, pekte Nicholas ofte på muslimene, enten som "sarasenerne," en fellesbetegnelse brukt om muslimer på den tiden, eller ganske enkelt "tyrkerne" som styrte mye av den muslimske verden på den tiden. Nicholas skrev om Islam som "Store Babylon, det er sarasenersekten, som kalles Babylon."⁴ Han sier at apostelen Johannes brukte uttrykket "Babylonmysteriet" eller "hemmeligheten Babylon" for å "vise at han ikke talte om byen Babylon, men mer angående sarasenersekten i forhold til tyrkerne, som hadde dratt folkene i Østen inn i sin sekts vranglære."⁵ Selv om Lyras syn hadde stor innflytelse i siste del av middelalderen, mistet det sin popularitet under Reformasjonen, da protestantene vendte mye av sin fokus tilbake til Roma.

DEN ROMERSK KATOLSKE KIRKE

Da det store skillet mellom romerskkatolikkene og protestantene sveipet gjennom Europa, startet reformatorene med å koste støv av det tidligere synet om Roma som Babylon, modifiserte det litt og begynte å peke på den Romersk Katolske Kirke. I 1522 skar Martin Luthers gode venn, Lucas Cranach, ut de nå så berømte trefigurene som Luther på en effektiv måte kom til å bruke i sin propaganda mot Vatikanet. Lucas' treskjæringer fremstilte paven som den store skjøgen som red på det sjuhodede dyret. Det nye synet – nemlig at romerskkatolisismen er den store skjøgen – ble snart så godt som universelt godtatt blant protestantene. Den lærde William Tyndale, den berømte oversetter og reformator, erklærte at katolikkene hadde "satt opp denne store avguden, Skjøgen av Babylon, Antikrist av Roma, som de

kalte Paven.”⁶ I de følgende fem hundre år skulle dette synet bestemme hvordan protestanter forholdt seg til den Katolske Kirke. Siden den gang har et stort antall mennesker pustet nytt liv inn i dette synet.

Fremst blant disse forkjemperne var en skotsk prest ved navn Alexander Hislop, som i det nittende århundre forfattet en bok med tittelen *De to Babylon: Tilbedelse av Paven er bevist å være tilbedelse av Nimrod og hans kone*. Det er vanskelig å overvurdere den innvirkning Hislops verk hadde på det allmenne protestantiske tanke sett om den Romersk Katolske Kirke. Hislop hevdet at den urgamle babylonske religionen, tilbedelse av Tammus, til slutt hadde sneket seg inn og gjennomsyret praktisk talt alle sider ved den romerskkatolske liturgien. Hislop sa at om en gammel babylonsk prest, eller til og med selveste Belsassar ”skulle komme inn i St. Peterskirken og fikk se Paven i sin biskoppelige skrud, og i all sin pomp og prakt ... ville han helt klart konkludere med at han bare hadde kommet inn i et av sine egne velkjente avgudstempler, og at alle ting bare fortsatte slik de var i Babylon.”⁷ Senere skal vi bruke et helt kapittel på å diskutere Hislops verk (i tillegg til dets talløse problemer).

En annen forkjemper for synet om at romerskkatolisismen er skjøgen (i tillegg til alle protestantiske grupperinger som har gudstjeneste på søndag) var Ellen G. White, grunnlegger av Sjuendedags Adventist bevegelsen. Til denne dag er mange tradisjonelle adventister, basert på Whites profetier, overbevist om at dagen kommer da paven plutselig vil begynne å håndheve verdensomspennende ”søndagslover,” og halshugge alle som ikke føyer seg etter hans autoritet.

Scofield Reference Bible, som ble utgitt i 1917, men som fremdeles er populær i dag, har også i stor grad bidratt til å bevare populariteten til synet om at den Romersk Katolske Kirke er de siste dagers Babylon.⁸ Andre bøker, slik som avdøde profetiler Dave Hunts verk fra 1991, *En kvinne rir på Dyret: Den Romersk Katolske Kirke og de siste dager*, fortsetter å ha en sterk påvirkning på mange protestanter som studerer profetier.

Selv om troen på at den Romersk Katolske Kirke er den store skjøgen har tapt terreng blant mange av dagens protestanter, fortsetter sjokkbølgene av denne tolkningen på mange vis å ha en dyp påvirkning på den allmenne protestantiske bevissthet. Bare skum gjennom kommentarfeltet som følger etter nesten alle internettartikler eller innlegg på sosiale media som har med paven eller romerskkatolisismen å gjøre, så vil arven etter dette synet vise seg ganske så tydelig.

Vi kan allerede se hvorfor det er så kritisk for kristne å ha en rett forståelse av dette avsnittet. Det hersker ingen tvil om at protestanter og katolikker fortsatt har mange betydelige forskjeller. Men disse uenighetene er saker som normalt kan diskuteres mellom to fornuftige voksne. Det er én ting å si: ”La oss diskutere våre uenigheter, slik at vi kanskje kan forstå hverandre bedre,” noe helt annet er det å si rett ut: ”Du er den store Skjøgen!” Når én side ser på den andre som en villet deltager i en religiøs organisasjon som er en legemliggjørelse av Satan på jorden, blir selv den enkleste dialog helt umulig. Denne dynamikken har ofte plaget forholdet mellom romerskkatolikker og protestanter i de siste fem hundre år. Dette er bare én grunn til, skjønt en ganske viktig en, hvorfor det er en høyst relevant sak for kristne å få en rett forståelse av dette avsnittet.

Et annet syn som har fått enorm popularitet i moderne tid, er at Amerikas Forenede Stater, eller spesielt New York City, er skjøgen Babylon. I sin bok *Det siste Babylon: Amerika og Antikrists komme*, påstår forfatterne Kreiger, McGriff og Woodward at å identifisere Babylonmysteriet "bare krever en minimal mengde analytisk dyktighet. Det er virkelig bare Amerikas Forenede Stater som kan reise de penger og den makt som trengs til være DET SISTE BABYLON i Åpenbaringen 18."⁹ I de senere år har de faktisk vært en eksplosjon av populære profetibøker som forfekter dette synet. Titlene er nesten umulige å skille fra hverandre: *Slutten på Amerika; Amerika, Babylon den Stores fall; Dommen over Babylon; Amerikas fall og Amerika vil brenne*, er noen eksempler. Alle disse titlene forteller temmelig likelydende historier. Som et resultat av at mange omfavner denne tolkningen, har det faktisk oppstått en voksende bevegelse blant kristne som flykter – eller planlegger å flykte – fra USA, for å komme i sikkerhet foran den kommende dom og ødeleggelse som venter. Noen få av disse nevnte titlene tilbyr til og med detaljerte fluktplaner for dem som ønsker å komme seg ut. Mens jeg reiser og taler til forsamlinger over hele Nord-Amerika, kommer bekymringer og spørsmål rundt denne saken frem ganske ofte. Jeg snakket nylig med en kanadisk pastor som hadde mottatt flere spørsmål fra amerikanere som vurderte å flytte til Canada i håp om å slippe unna den kommende ødeleggelse av USA. Det sier seg selv at hvis Amerika faktisk er de siste dagers Babylon, er selve konsekvensene i den virkelige verden ganske omfattende. Nok en gang ser vi hvorfor en rett fortolkning at disse to kapitlene i Åpenbaringsboken er så viktig.

DET MODERNE FRAFALNE JERUSALEM

En annen, men mindre populær tolkning fremholder at dette avsnittet viser til Jerusalem. De fleste som forfekter dette synet er preterister, som betyr at de tror denne profetien er oppfylt for lenge siden, da Jerusalem ble ødelagt av romerne i 70 e.Kr.¹⁰ Den mest innflytelsesrike røst som fremmer dette synet i vår tid er forsker i det Nye Testamente N. T. Wright. Wright forklarer sin tolkning av Åpenbaringen 17-18 slik:

Det er fra Jerusalem det sanne Israel nå må flykte, for at de ikke skal ta del i hennes ødeleggelse. Det er ødeleggelsen av Jerusalem som vil være tegnet på at den Gud som Jesus har forkynt nå virkelig er blitt åpenbart som konge over hele jorden ... Jerusalem og dens religiøse hierarki har tatt over Babylons, Edoms og Antiokus Epifanes' rolle. De er byen hvis fall synliggjør oppreisningen av Israels Guds sanne folk. Profetiene om redning fra tyrannen har blitt virkelighet i og for Jesus og i Hans folk. Når denne byen faller må de forlate den umiddelbart, dette er øyeblikket for deres frelse og oppreisning.¹¹

Selv om det er usedvanlig, er det også noen som tror at skjøgen representerer en fremtidig, siste dagers dom over det frafalne Israel. "Bibelen forteller oss nøyaktig hvilken by som vil være Antikrists hovedstad i de siste dager, den forteller oss om den byen som vil fremme tilbedelse [sic] av Antikrist til resten av verden og den byen der Antikrist vil sette i gang den største forfølgelse i historien. Den byen er Jerusalem."¹² Vi skal diskutere noen av de problemene med dette synet etter hvert som vi går fremover.

DET BOKSTAVELIGE BABYLON

En annen tolkning er at den faktiske byen Babylon (ruinene av den ligger 85 km sør for Bagdad i Irak, i en by som heter Hillah) vil bli gjenoppbygd i de siste dager. Selv om ruinene av denne en gang så storslåtte byen knapt er mer enn en turistattraksjon idag, tror de som har dette synet at et gjenoppbygget Babylon i den tid som ligger foran oss, langt vil overgå den gamle byens tidligere herlighet. De argumenterer med at dette er den mest likefremme og bokstavelige av alle de forskjellige mulighetene. Dette synet har blitt forfektet av en håndfull kjente kristne gjennom de siste to hundre år. Blant dem var klassiske bibelkommentatorer som E. W. Bullinger, B. W. Newton, og Joseph Augustus Seiss tidlig i det nittende århundre. I det tjuende århundre har slike høyt respekterte kommentatorer som G. H. Lang, Arnold Fruchtenbaum, Robert Thomas, Pastor Mark Hitchcock og Joel C. Rosenberg fremmet dette synet. Vi vil diskutere hvor levedyktig denne fortolkningen er i del 2 av denne boken.

EN FRAFALLEN KRISTENHETEN ELLER TVERRELIGIØS ØKUMENIKK

Et annet syn holder fast på at alle deler av den frafalne kristenheten vil slå seg sammen en dag i endetiden for å danne en slags organisert økumenisk gruppe. Kirkenes Verdensråd, i hvert fall siden det ble stiftet i 1975, har vært den mest vanlige kandidaten – eller skurken – som forventes å føre alle disse frafalne gruppene sammen. John Walvoord, tidligere president i Dallas Teologiske Seminar, trodde spesielt på at "skjøgesystemet" virkelig ville være en frafallen form for økumenikk. Walvoord uttalte om skjøgen:

Kvinnen som symboliserer det frafalne religiøse systemet, var drukken av de helliges blod. Dette gjør det klart at det frafalne religiøse systemet i den første halvdel av de sju årene som leder frem til Kristi andre komme vil være fullstendig blottet for sanne kristne. Den frafalne kirke vil faktisk prøve å drepe alle de som følger den sanne troen.¹³

Andre igjen venter på en enda bredere definert økumenikk, en som vil samle alle religioner og trossystemer under en enda større paraply. I dette forestilte scenarioet er det de Forenede Nasjoner som ofte blir sett på som det perfekte redskap for Antikrist til å overta kontrollen av hele verden.

ILLUMINATI

For noen er ingen paraply stor nok med mindre den anerkjenner en ferdig utviklet, helhistorisk, ikke-nasjonal konspirasjon av overmåte hemmelige, okkulte globalister, lobbyister og bankmenn, der alle disses onde fangarmer strekker seg inn i alle krinkler og kroker over hele planeten. Dette er en konspirasjon som er så altomfattende at den på en eller annen måte er i stand til å føre slike ulike grupper som den Romersk Katolske Kirke, Kirkens Verdensråd, de Forenede Nasjoner, en global gruppe

med jødiske sionister, Illuminati, og omtrent alle andre tenkelige grupper sammen. For dem som har dette synet handler det ikke bare om disse to kapitlene i Åpenbaringen, det er isteden et fullstendig verdenssyn, komplett med en måte å forstå neste alle begivenheter som vi leser om i media på. Det er en konspirasjon som er så vidtrekkende, at jeg faktisk også er dypt involvert. "Joel Richardson er også en agent for Illuminati, som arbeider for den sionistiske agenda"¹⁴ advarte en person i et innlegg på internett. Ironisk nok er mitt engasjement i en hemmelig satanisk konspirasjon bevist ved det faktum at jeg har deltatt i mange kristne TV-programmer, som er, slik alle tilsynelatende burde forstå, "tankekontrollsentralen til Illuminati ... Og disse fakta er unektelige bevis for at han er en av dem, UTEN TVIL."¹⁵ Å delta i en eller annen form for synlige media ser ut til å være en vanlig bekymring blant disse konspiratorikerne, slik en annen skribent har advart om på liknende vis:

Richardsons fremstår med en overbevisende kristen sjargong og ser ut til å være vel skolert i Bibelen. Men den første advarsel min ånd hadde mot Joel, var at han er overveldende anerkjent av mektige mennesker og av media. Det var nettopp det røde flagget. Jeg undrer meg ofte over om han er en del av det jeg kaller "hvit propaganda."¹⁶

Enda en konspirasjonsteoretiker gjenspeilet en liknende oppfatning, men denne gangen ble skylden først og fremst lagt på en jødisk-sionistisk konspirasjon: "Man trenger ikke å være en konspirasjonsteoretiker for å se at jødene i lengre tid har drevet med psykologiske operasjoner."¹⁷ Tidlig på 1990-tallet reiste jeg flere måneder rundt i Midtøsten med ryggsekk for å bli kjent med folk og land, og i bønn om å kunne flytte dit som misjonær. Men ifølge denne spesielle personen, var min tid i regionen egentlig "en intens opplæring og trening på Mossad-instituttet." Bevisene er opplagte. "Jeg mener, se på fyren – han ser jo virkelig jødisk ut!"¹⁸ Men ut over mine fysiske trekk, er nøkkelbeviset på min innblanding i det globale babyloniske verdenssystemet, i følge den første konspiratorikeren jeg nettopp siterte, "jeg har sett ham skifte form og utseende."¹⁹

MEKKA / SAUDI ARABIA

I de senere år, der mange kristne i stadig større antall begynner å omfavne ideen om en Islamsk Antikrist som leder av et Imperium i Midtøsten, er det flere og flere som begynner å se mot byen Mekka og kongedømmet Saudi Arabia som de siste dagers Babylon. Selv om dette synet vinner betraktelig større og større medvind i den populære bibelske profetiverden, har det til dags dato ikke blitt utforsket på en grundig eller gjennomgående måte. Del 3 av denne boken er viet utelukkende til å diskutere denne fortolkningen.

KONKLUSJON

Noen av disse synene har åpenbart langt større fortrinn enn andre. Noen få av dem er det etter min mening umulig å underbygge. Noen er temmelig snodige. Men jeg vil uansett undersøke hver av disse synene og betrakte alle muligheter. På dette viset er denne boken unik. Selv om jeg vil argumentere for et spesielt syn fremfor de andre, vil jeg oppriktig søke å veie styrken og svakhetene i alle sammen mot hverandre. Ettersom vi alle søker etter en rett forståelse av hva Herren formidler til sitt folk gjennom denne profetien, er det påkrevd at vi gjør dette på en ansvarlig måte og betrakter alle de forskjellige kriterier Herren har gitt oss på en grundig og forsiktig måte, og ikke bare noen få utvalgte indisier som så ofte er tilfelle.

Hvis du har åpnet denne boken og allerede har gjort deg opp en slags mening om betydningen av denne profetien, ber jeg deg bare om at du også holder både din Bibel og ditt sinn åpne. Jeg er trygg på at dersom vi vil gi oss selv til å forstå denne teksten med forsiktighet, bønn og ydmykhet, vil Herren gi oss en nødvendig klarhet og rydde bort mye av den oppsamlede forvirring som har festet seg til denne så kritiske delen av Skriften. Derfor vil jeg, som jeg alltid liker å gjøre, invitere deg til å sette deg fore å lese denne boken ikke bare med en intellektuell nysgjerrighet, men med mye bønn og et sant botferdig og tillitsfullt hjerte, og virkelig tro at Herren vil åpne opp sine hemmeligheter til alle "*dem som frykter ham*" (Sal. 25:14).

KAPITTEL 2

DEN STORE BYEN

MENS VI FORSØKER Å NØSTE OPP MYSTERIET om den store skjøgen, er dette det første vi må ha klart for oss, hun er faktisk en by. Selv om skjøgen riktignok representerer et ugudelig religiøst og økonomisk system – er hun ikke bare et system eller et begrep, men et ganske så virkelig og identifiserbart geografisk knutepunkt. Bibelen sier ikke bare klart at skjøgen er en by, den gir oss også noen veldig spesifikke og

viktige detaljer angående denne byens karakter og geografi. La oss derfor hoppe inn og se på disse beskrivelsene.

EN VIRKELIG BY

Mens vår presentasjon av den store skjøgen begynner med symbolske beskrivelser – som en sjofel, morderisk prostituert – følger den bokstavelige forklaringen på hva hun representerer umiddelbart etterpå. Åtte ganger i Åpenbaringen 17-18 blir hun henvist til som en "by." Jeg tror at mange bibelkommentatorer har overkomplisert mysteriet ved å hevde at ikke bare er den skumle beskrivelsen av kvinnen symbolsk, men også den gjentatte bruk av ordet "by." Men dette er ikke en dobbel metafor. Kvinnen som rir på dyret, drukken av alle de helliges blod – er den delen av denne profetien som alle kommentatorer er enige om er metaforisk.¹ Men først i Åpenbaringen 17:18, og deretter sju ganger til, blir vi gitt tolkningen av denne metaforiske kvinnen: "Og kvinnen som du så, er den store byen som har kongedømme over kongene på jorden." Den groteske, morderiske prostituerte som beskrives gjennom den første halvdelen av profetien, er en faktisk by på jorden. Byen er ikke, som noen kommentatorer har hevdet, bare et bilde på vage forestillinger eller ideer, slik som et "forførerisk verdenssystem," eller den "frafalne kristenheten." Her har vi virkelig med en konkret, definerbar og bestemt by å gjøre.

Når vi pålegger oss selv å forsøke å forstå hemmeligheten om skjøgen, må vi ha tillit til at Herren ikke sitter i himmelen for å prøve å forvirre oss med altfor vanskelige apokalyptisk symbolikk og metaforer kledd i andre metaforer. Gjennom de apokalyptiske delene av Skriften er mønsteret ganske gjennomført. Først er det en åpenbaring, en drøm eller et syn som bruker symbolske bilder. Så blir denne symbolikken forklart på en ganske direkte og bokstavelig måte. Ganske ofte blir en engel sendt med et budskap for å forklare betydningen av symbolikken. Dette er nettopp tilfelle her i Åpenbaringsboken, hvor den forklarende engelen forsikrer Johannes, (og oss også, om vi vil lytte), "Jeg skal si deg hemmeligheten med kvinnen" (17:7). Så stadfester engelen ganske rett frem at skjøgen er en by – en faktisk, fysisk by.²

EN FORBRUKERBY

I tillegg til å bli vist til som en by hele åtte ganger, blir den store skjøgen også beskrevet på måter som bare kan gjelde en faktisk by. Etter at hun er ødelagt, blir vi fortalt at "kjøpmennene på jorden skal gråte og sørge over henne, fordi ingen mer kjøper deres skipslaster." Hva slags skipslaster?

"Og kjøpmennene på jorden skal gråte og sørge over henne, fordi ingen mer kjøper deres skipslaster, skipslaster av gull og sølv og edelsteiner og perler, av fint lin og purpur og silke og skarlagen, all slags velluktende tre og all slags kar av elfenben og all slags kar av kostelig tre og av kobber og jern og marmor, og kanel og salveolje og røkelse og myrra og virak, og vin og olje, fint mel og hvete, storfe og sauer, hester og vogner, treller og menneskesjeler." (Åp. 18:11-13).

Selv om den ikke er utfyllende, inneholder listen noen av byens primære importvarer. Hvis byen ikke var en faktisk by, da ville det være merkelig å inkludere en slik liste med varer i profetien. Hvorfor ville Skriften ta seg tid til å gi oss det som egentlig er en handleliste fra en symbolsk by? Det ville ikke gi noen mening. Det er tydelig at denne delen av profetien ikke er symbolsk. Det er noen ting i Skriften (akkurat som i hverdagslivet) som aldri er ment å bli tolket symbolsk. Denne listen er et perfekt eksempel på dette. Vår jobb er ikke å dekode den dypere åndelige meningen av kanel, mel eller kveg. Hvis du skulle skrive en handleliste idag, ville bare en forvirret person plukke opp den listen og prøve å forklare den dypere åndelige meningen av hver artikkel gjennom en slags imaginær symbolsk linse. Forsøk på å lese dypere åndelige meninger inn i skjøgens importliste ville være tilsvarende irrasjonelt. Den er ganske enkelt ikke noe annet enn en liste over handelsvarer som blir fraktet til denne byen.

Vi kan lære mye om Babylon gjennom de tingene hun importerer. At hun importerer dem tyder på at hun ganske enkelt ikke kan, eller ikke har utstyr til å produsere dem selv. De forskjellige produktene på denne listen kan deles i tre kategorier. La oss se på hver kategori.

Luksusartikler: Denne kategorien inkluderer dyre byggematerialer, klær, parfymen og edle metaller, edelsteiner og perler. Av dette ser vi at Babylon ikke er en by som driver gruvedrift, har steinbrudd eller på annen måte høster de fine materialene som hun setter slik pris på. Vi ser også at det nevnes "vogner" (18:13). Selv om jeg vanligvis er nølende med å lese moderne ekvivalenter inn i eldgamle beskrivelser, tror jeg at det her er ganske rimelig å tolke "vogner" som biler. Babylon vil ikke være en bilprodusent av særlig betydning. Isteden vil all form for transport hun benytter seg av i stor grad være importert.

Matvarer: Denne kategorien inkluderer både buskap og matprodukter. Babylon må selv importere basisvarene. Babylon som by vil ikke være et spiskammer, som vi så ofte sier det i Amerika. Det er et land som ikke er rikt på beiteland eller jordbruk.

Mennesker: Babylon importerer mennesker av forskjellige grunner. Mens de fleste ønsker å forestille seg at slaveri er noe som hører fortiden til, er sannheten at i våre dager blomstrer slaveriet i forskjellige former på mange steder rundt om i verden. Av en eller annen grunn vil Babylon være en by som vil importere alle slags mennesker, utvilsomt for å vedlikeholde og fortsette sin overdådige og luksuriøse livsstil.

HUN LIGGER I EN ØRKEN

Når kapittel 17 begynner kommer en engel til apostelen Johannes og sier: "Kom, jeg skal vise deg dommen over den store skjøgen, hun som sitter over de mange vann ... Og han førte meg i ånden ut i ødemarken. Der så jeg en kvinne sitte på et skarlagensrødt dyr" (vv. 2, 3). Av alle de ledetrådene vi blir gitt om skjøgen, er det en inngående detalj som ofte blir oversett i beskrivelsen av hennes beliggenhet: de fleste bibeloversettelser kaller det for en "ødemark."³ Ordet ødemark kan være villedende. Hos mange fremkaller dette forestillinger om veldige skogsområder. Men det greske ordet som brukes er *eremōs*. Det antyder et avsides, ensomt, øde sted⁴ – med andre ord, en ørken. Da israelittene vandret i "ødemarken" i førti år, vandret de gjennom Sinaiørkenen, Negevørkenen og den jordanske ørken. Jeg har reist gjennom disse områdene, og jeg forsikrer deg, de er det totale motstykket av en skog. Det samme

da Jesus dro ut i "ødemarken" for å faste og be i førte dager (se Matt. 4:1-11), gikk Han ikke ut i skogen. Jesus gikk ut i den golde ørkenen i Judea. Jeg har vært der også. Den er steinete, tørr, øde og ubebodd. Hvis profetien hadde til hensikt å peke på en skog, ville forfatteren ha brukt det greske ordet *hule*, som betyr en skog med trær, og brukes andre steder i Bibelen for å omtale en skog.

Mange går glipp av viktigheten av at kvinnen sitter i en ørken, fordi de tolker ørken bare i en åndelig betydning. Selv om ordet også kan ha i seg en dypere åndelig betydning, tror jeg ikke at det skal forstås rent metaforisk. I Åpenbaringen 17:15 forklarer engelen som tolker profetien for Johannes at "de mange vann" som skjøgen sitter på representerer "folk og skarer og nasjoner og tungemål." Vi forstår dette som å bety at hun utøver en sterk grad av innflytelse over et stort antall folk og nasjoner. Men engelen gir aldri noen dypere åndelig eller metaforisk betydning av ørkenen. Vi har derfor ikke noe grunnlag for å anta at dette er noe annet enn en veldig reell beskrivelse av hennes beliggenhet i en ørken.

Vi vet også at hensikten er å avsløre at byen ligger i en faktisk ørken, fordi denne billedbruken er tatt direkte fra Jesaja 21, en profeti som begynner spesifikt med å beskrive Babylon som "ørkenen ved havet" (Jes. 21:1 NBS 2011).

Vi bør også legge merke til at i Åpenbaringen 21 har Johannes en tilsvarende opplevelse, men isteden for å bli ført ut i ørkenen, blir han denne gangen ført til et "stort og høyt fjell," hvor han ble vist "den hellige by Jerusalem, som kom ned fra himmelen, fra Gud" (v. 10). Fjellet var ikke bare en eller annen kinosal, som er irrelevant for eller frakoblet fra selve synet. Nei, det var en henvisning til fjellet Sion, den faktiske og bokstavelige beliggenheten der det Nye Jerusalem vil bli etablert.⁵ Derfor bør vi også forstå ørkenen der kvinnen befinner seg som en faktisk og fysisk beskrivelse av topografien der skjøgens by ligger. Ørkenen dit Johannes ble ført – der han så skjøgen – kan ikke skilles fra innholdet i synet. Når fortolkere bare feier til side slike detaljer, går de glipp av vesentlige ledetråder i teksten. I dette tilfelle er ørkenen en viktig pekepinn som hjelper oss til å identifisere den byen det gjelder. Uansett hvordan vi tolker den store skjøgen, så må den være en by som geografisk ligger i et ørkenområde.

EN HAVNEBY

I tillegg til å være en ørkenby eller nasjon, vil de siste dagers Babylon også være en havneby, eller i det minste ikke langt fra kysten. Etter at Babylon er dømt og ødelagt av Gud, stiger det opp et stort klagerop fra tre grupper av mennesker: konger, handelsmenn og sjøfolk. De sørger på grunn av sitt økonomiske tap, spesielt fordi ingen lenger kjøper "lasten" deres. Ordet for last er *gomos* og viser spesielt til varer som blir fraktet med skip eller båt. Teksten forteller oss at "hver styrmann og hver skipsfører og alle sjøfolk, og hver den som ferdes på havet, sto langt borte, og de ropte da de så røken av hennes brann ... alle som har skip i sjøen, er blitt rike av hennes kostbarheter" (Åp. 18:17-19). Det faktum at alle sjøfarende kan se røyken fra hennes ødeleggelse ser ut til å peke på at hun ligger en direkte eller i nær forbindelse med kysten. Så vi blir enda en gang gitt en viktig pekepinn, en unik geografisk detalj om denne byen, som vil hjelpe oss til å komme nærmere hennes identitet.

EN MILLIONBY

Selv om vi nå har erkjent at de siste dagers Babylon er en høyst virkelig by, burde vi ikke strengt begrense vår fortolkning til en by. Uttrykket by er brukt, ikke for å begrense identifiseringen av skjøgen, men heller for å fremheve henne som noe veldig virkelig, en faktisk geografisk identifiserbar beliggenhet. Skjøgen Babylon er gjentatte ganger beskrevet med de greske ordene *polis hê megalê*. Hun er en megaby, egentlig en Megapolis, eller slik de fleste bibeloversettelser ganske enkelt kaller henne: "den store byen." Hennes storhet kan ligge i hennes størrelse, men teksten virker også å fremheve hennes langtrekkende og veldige innflytelse. Som kommentator G. K. Beale har sagt: "Skjøgen står i kontrast til Guds by, og representerer den ugudelige metropolen, som er et punkt hvor økonomiske og religiøse institusjoner stråler ut i fra."⁶ Så hun er ikke bare en by. Enhver stor by som var kjent under den bibelske perioden var ikke bare en by, men hjertet i de varierende bystater som hersket over store deler av verden. Som prototype for de siste dagers Babylon var antikkens Babylon en stor bystat. Byen Roma var også et stort imperium. Når det refereres til nasjoner, kongeriker eller til og med imperier, er det ganske vanlig å bare vise til navnet på dens hovedstad. Så for å referere til det gamle riket Babylon, kan man derfor ganske enkelt nevne byen Babylon, hovedstaden i selve hjertet av dette riket. Det samme er sant om Roma. I dag er det ingen forskjell. Når vi viser til hovedstaden i en hvilken som helst nasjon, så er det en måte å vise til hele nasjonen på. Isteden for å si at USA og Russland står på dårlig fot med hverandre, kan man ganske enkelt si at Washington er i konflikt med Moskva. Denne billedlige talemåten kalles synekdoke, og den brukes massevis gjennom hele Bibelen.⁷ De store byene Babylon og Roma var ikke bare hovedstedene, men episentra, selve hjertene til massive områder av økonomisk og religiøs innflytelse og makt. Dette er nettopp grunnen til at engelen i Åpenbaringen 17:15 sier at "vannene" som den store skjøgen sitter på representerer "folk og skarer og nasjoner og tungemål." Slik som de store bystatene i antikken, vil de siste dagers Babylon også utøve store innflytelse over en stor del av folkene på jorden. Hun er hjertet i en mye større religiøs og økonomisk innflytelsessfære.

KONKLUSJON

Vår konklusjon er at vi allerede har fått tak i noen veldig spesifikke og ganske unike detaljer for å hjelpe oss til å identifisere skjøgen Babylon. Hun er en bokstavelig by eller nasjon som ligger i en virkelig ørken, men som allikevel ser ut til å ligge på eller veldig nær kysten. Derfor vil slike beskrivelser helt fra begynnelsen av være til stor hjelp for oss når vi søker å forstå dette store profetiske mysteriet.

KAPITTEL 3

BABEL ELLER BABYLON

FOR Å FORSTÅ DETTE STORE MYSTERIET, må vi begynne med de ting i profetien som er de mest selvsagte. I dette tilfellet begynner vi ganske enkelt med navnet som Skriften gir den store skjøgen. Før vi gjør noe forsøk på å tyde all den merkelige symbolismen og metaforene som er knyttet til henne, må vi huske på at kvinnen gjentatte ganger blir kalt "Babylon." Hva betyr dette ut fra et enkelt bibelsk perspektiv?

Det finnes faktisk to "Babylon" i Skriften. På den ene siden er begge to den samme byen, med det samme navnet, bygd på samme sted. På den annen side er disse to Babylon adskilt i tid med rundt regnet sytten hundre år, og begge har sine veldig utpregede historier innen den bibelske fortelling. Dette vil for eksempel være tilsvarende for byen Roma. Vi har det antikke, hedenske Roma, som ble styrt av forskjellige berømte Keisere fra oldtidens historie, og vi har den moderne byen Roma, hjem for Vatikanstaten, selve hjertet i den Romersk Katolske Kirke. Selv om det er den samme byen, med det samme navnet, bygd på samme sted, er de skilt med to årtusener og er to forskjellige byer som representerer to helt forskjellige virkeligheter. Slik er det også med Babylon. Først har vi den aller eldste byen Babel, som ser ut til å være grunnlagt av Nimrod – og som faktisk er den første byen som ble bygd etter den store flommen. Så har vi det vi vanligvis kaller Babylon, byen som ble gjort stor gjennom Nebukadnesar og som var bygd på ruinene av det opprinnelige Babel. I den hebraiske Bibelen blir både Nimrods og Nebukadnesars by kalt "Babel." Men fordi det greske navnet på byen er *Babylōn*, kaller de engelske bibeloversetterne Nimrods by for "Babel," og den byen Nebukadnesar bygde opp igjen for "Babylon."

Når vi forsøker å forstå hva Gud prøver å vise oss ved å kalle de siste dagers by for Babylon, trenger vi å spørre hvilken av de to byene Han primært peker på som et profetisk forbilde på de siste dagers Babylon. Er det Nimrods by eller Nebukadnesars by? Eller er det begge? Å utforske dette spørsmålet er viktig, fordi de bibelske historiene om hver by, de syndene som blir assosiert med hver av byene og hvordan disse syndene hadde innvirkning på Guds folk, er ganske forskjellige. La oss se på hva hver av byene representerer i de Bibelske beretningene.

NIMRODS BABEL

Ifølge 1. Mosebok var Babel den første byen som ble bygd i menneskeheten etter den store flommen. Den ble etablert i Mesopotamia på Sinear-sletten, ved elven Eufrat. Dette er rundt regnet 100 km sør for dagens Bagdad i Irak. I 1. Mosebok 10, blir vi fortalt at Nimrod, sønn av Kusj, sønnesønn av Kam, og oldebarn av Noah, ikke bare ble en "mektig jeger" (v. 9), men bygde også et kongerike for seg selv. "Begynnelsen til hans rike," sier Bibelen, "var Babel ... i landet Sinear" (v. 10). Her følger beretningen om dette massive byggeprosjektet (og Herrens inngrep og ødeleggelse av denne planen):

"Hele jorden hadde ett språk og samme ord. Det skjedde, da de dro fram mot øst, at de fant en slette i landet Sinear, og de bosatte seg der. De sa til hverandre: Kom, la oss gjøre teglstein og brenne dem godt! De brukte tegl til stein og jordbøk istedenfor mørtel. Så sa de: Kom, la oss bygge oss en by og et tårn som når opp til himmelen. La oss gjøre oss et navn, ellers blir vi spredt over hele jorden. Da steg Herren ned for å se byen og tårnet som menneskenes barn bygde. Og Herren sa: Se, de er ett folk, og de har alle samme språk. Dette er det første de foretar seg. Nå vil ingen ting være umulig for dem, hva de så får i sinne å gjøre. Kom, la oss stige ned og forvirre deres språk så de ikke forstår hverandres tale. Så spredte Herren dem derfra ut over hele jorden, og de holdt opp med å bygge på byen. Derfor ble byen kalt Babel, for der forvirret Herren all jordens tungemål, og derfra spredte Herren dem ut over hele jorden." (1. Mos. 11:1-9).

Denne store innsatsen for å bygge Babel med dens legendariske tårn, ser ut til å ha stått i konflikt med Guds befaling til menneskeheten om å "være fruktbare, bli mange og fyll jorden" (1. Mos. 9:1). Isteden for å spre seg utover, flokket folkene seg sammen i denne byen, for til syvende og sist å "gjøre seg et navn."

PORTEN TIL GUD

Det er interessant at det er et ordspill forbundet med navnet Babel. I det antikke akkadiske språket, betød *bav-ili* "Porten til Gud." Dette var mest sannsynlig en henvisning til Babels Tårn, som hadde som mål å få menneskene til å "nå opp til himmelen." På hebraisk derimot, betyr *bav-il* "forvirring," som viser til det kaos som oppsto i folket etter at Herren forvirret språkene deres.

Når vi undersøker historien om Babel for å bestemme dens relasjon til de siste dagers Babylon, har vi faktisk ikke så mye informasjon å arbeide med. Synden til den antikke Babel kan summeres opp som et massivt og samlet opprør mot Gud. Det er derfor ganske rimelig at denne samme dynamikken kan finnes i de siste dagers Babylon. Men ut over dette kan vi bare spekulere. Det er noe besværlig at den bibelske historien om Babel mangler detaljer. Dessverre har dette ledet mange opp gjennom historien til å lete i utenombibelske kilder og gi seg av med en god del spekulasjoner. Det er ganske sjokkerende at når vi undersøker en hvilken som helst av de kristne bøkene som handler om de siste dagers Babylon, vil vi finne all mulig slags informasjon om Nimrod, hans kone, deres religion, og Babels Tårn. Hele bøker har

blitt skrevet om disse tingene. Vi vil diskutere tradisjonene rundt Nimrod i mye større detalj i neste kapittel. Men så langt vil vi ganske enkelt si at disse utenombibelske tradisjonene om Nimrod er ganske enkelt bare det: tradisjoner, og det kan bevises at mange av dem ikke er sanne. Når det gjelder vår studie derimot, vil vi fortsette å fokusere ene og alene på hva Skriften sier.

NEBUKADNESARS BABYLON

Fjorten hundre år etter at bygningsmennene til det antikke Babel ble spredt, nådde byen Babylon i det sjette århundre f.Kr. høyden av sin storhet. Kong Nebukadnesar erklærte, der han sto på taket av det kongelige palasset, "Sannelig, dette er det store Babylon som jeg med min veldige makt har bygd til kongesete, til ære for min herlighet!" (Dan. 4:30 NBS 1978). Det er dette spesielle uttrykket som ble ytre av Nebukadnesar: "det store Babylon," som Herren bruker i Åpenbaringsboken for å beskrive den store byen i de siste dager (14:8, 16:19, 17:5, 18:2). Dette er den stolte byen som er kjent for sine makeløse arkitektoniske detaljer, slik som tårnporten Ishtar (en imponerende rekonstruksjon av den kan i dag sees i Berlins Pergamon Museum) og de legendariske Hengende Hager, et av de sju underverker fra oldtiden. Det var under Nebukadnesars styre at Babylon utvidet sin regionale makt til å bli et mektig imperium i oldtidshistorien. Når vi ser på Nebukadnesars Babylon, og spesielt hvilken innvirkning det hadde på Jerusalem og det jødiske folk, er det veldig lett å se at den på mange måter var et mektig forbilde eller forvarsel på de siste dagers Babylon.

HERRENS TUKTESTAV

Etter at han hadde blitt konge, begynte Nebukadnesar å erobre alle de mindre kongedømmene rundt Juda. Det hadde allerede gått mer enn hundre år siden Assyrerne hadde slått nordriket i Israel og ført bort mesteparten av innbyggerne til fangenskap. I 589 f.Kr. beleiret Nebukadnesar og hans styrker Jerusalem. Kong Jojakin og hans familie overga seg og ble tatt til fange. Men enda verre var det at Nebukadnesar "bortførte hele Jerusalem, alle de fornemste og rikmennene, ti tusen fanger. Han bortførte også alle tømmermenn og steinhoggere og smeder. Det ble ikke noen tilbake uten de fattigste av landets folk" (2. Kong. 24:14). Selv så ødeleggende som dette var, var det bare første bølge. Etter å ha tatt første runde med fanger, innsatte Nebukadnesar Sidkia, Jojakins onkel. Men isteden for å underkaste seg Nebukadnesar, inngikk han en serie allianser med de omkringliggende kongedømmene, hvorav det fremste var Egypt. Disse alliansene sviktet totalt og sluttresultatet var den fullstendige ødeleggelse av Judariket og dets hovedstad Jerusalem.

På den niende Av i 586 f.Kr. invaderte Nebukadnesar og troppene hans Jerusalem og la byen og tempelet i ruiner. Forfatteren av 2. Krønikebok skrev ned de katastrofale begivenhetene som ledet frem til undergang for Judariket og dets siste konge.

"Sidkia var tjueen år gammel da han ble konge, og han regjerte elleve år i Jerusalem. Han gjorde det som var ondt i Herrens, hans Guds øyne. Han ydmyket seg ikke for profeten Jeremia, han som talte ord fra Herrens munn. Han gjorde også opprør mot kong

Nebukadnesar, som hadde tatt ham i ed ved Gud. Han var hardnakket og forherdet sitt hjerte, så han ikke omvendte seg til Herren, Israels Gud. Også alle prestene og folkets høvdinge syndet grovt og fulgte alle hedningefolkenes avskyelige skikker. De gjorde Herrens hus urent, det som han hadde helliget i Jerusalem. Herrens, deres fedres Gud, sendte sine ord til dem ved sine sendebud tidlig og sent. For han hadde medynk med sitt folk og over sin bolig. Men de spottet Guds sendebud og foraktet hans ord og hånte hans profeter, inntil Herrens vrede mot sitt folk ble så sterk at det ikke lenger var noen legedom. Da lot han kaldeernes konge dra opp mot dem. Og han drepte deres unge menn med sverdet i deres hellige hus, og sparte verken unggutter eller jomfruer eller gamle og gråhårede - alle ga han i hans hånd. Alle karene i Guds hus, både store og små, og skattene i Herrens hus, både kongens og høvdingenes - alt førte han til Babel. De brente opp Guds hus og rev ned Jerusalems mur. Alle dets palasser brente de opp med ild, og alle de kostbare karene ble ødelagt. De som slapp unna sverdet, førte han som fanger til Babel. De ble trelle for ham og hans sønner, helt til perserriket fikk makten. Dette skjedde for at Herrens ord i Jeremias munn skulle bli oppfylt - til landet hadde godtgjort sine sabbatsår. Alle de dager det lå øde, hadde det hvile - til sytti år var gått til ende" (2. Krøn. 36:11-21).

Lang mer foruroligende enn den historiske ødeleggelsen av byen og tempelet, er det faktum at denne katastrofale perioden i Judas historie faktisk er et forvarsel om hva som vil skje påny i de siste dager under Antikrists herredømme. Da han beskrev denne tre og et halvt år lange perioden, sa engelen Gabriel at det ikke ville være fullført før "det hellige folks makt er fullstendig knust" (Dan. 12:7), av Antikrist og hans hærer. Andre steder i Daniels profetier blir vi fortalt at lederne i Israel vil bli gitt over til Antikrist, som "kastet sannheten til jorden ... [og] hadde fremgang med alt det [han] foretok seg" (8:12). Antikrist vil "gjøre fryktelig stor skade og ha fremgang med alt det han foretar seg. Mektige fyrster og de helliges folk skal han ødelegge" (8:24, se også 11:36).

Blant de verste grufullheter Antikrist vil lykkes med å oppnå, er å ta mange av dagens innbyggere av Jerusalem og Israel til fange. Henvisninger til denne fremtidige ufattelige og smertefulle virkelighet finnes gjennom hele Skriften. Profeten Sakarja skrev for eksempel at halvparten av innbyggerne i Jerusalem ville bli tatt som krigsfanger:

"For jeg vil samle alle hedningefolkene til krig mot Jerusalem. Byen skal bli inntatt, husene plyndret, og kvinnene bli skjendet. *Halvdelen av byen skal måtte gå i landflyktighet*, men resten av folket skal ikke bli utryddet av byen." (Sak 14:2, forfatterens utheving).

Jesus advarte også i sin tale på Oljeberget om den fremtidige dagen da mange av innbyggerne i Juda ville blitt tatt som fanger til de omkringliggende nasjonene:

”Men når dere ser Jerusalem omringet av krigshærer, da skal dere vite at byens ødeleggelse er nær. Da må de som er i Judea, flykte til fjells. De som er inne i byen, må gå ut, og de som er ute på landet, må ikke gå inn i byen. For dette er gjengjeldelsens dager, da alt det som står skrevet, skal bli oppfylt. Stakkars dem som er med barn og dem som gir die i de dager! For stor nød skal det være på jorden, og vrede over dette folket. De skal falle for sverds egg og føres som fanger til alle folkeslag. Og Jerusalem skal ligge nedtrådt av hedninger inntil hedningefolkenes tider er til ende.” (Luk. 21:20-24, forfatterens uthevning).

Men det er mange avsnitt som bringer håp midt i disse vanskelighetene, og taler om at de jødiske fangene skal bli satt fri når Jesus Messias vender tilbake:

”Derfor sier Herren Herren: Nå vil jeg gjøre ende på Jakobs fangenskap og forbarme meg over hele Israels hus” (Esek. 39:25).

”For på Sions berg og i Jerusalem skal det være en flokk som har sluppet unna, slik som Herren har sagt. Og blant de overlevende skal de være som Herren kaller. For se, i de dager og på den tid, når jeg gjør ende på Judas og Jerusalems fangenskap” (Joel 3:5-6).

”Herren Herrens Ånd er over meg ... Han har sendt meg til å forbinde dem som har et nedbrutt hjerte, til å utrope frihet for de fangne og frigjørelse for de bundne, til å utrope et nådens år fra Herren og en hevners dag fra vår Gud, til å trøste alle sørgende, til å gi de sørgende i Sion hodepryd istedenfor aske, gledes olje istedenfor sorg ...” (Jes. 61:1-3).

”Du vil reise deg, du vil forbarme deg over Sion, for tiden er kommet til å være nådig, den fastsatte tiden er kommet ... For han har skuet ned fra sin høye helligdom, fra himmelen ser han ned på jorden for å høre fangens sukk, for å løse dødens barn” (Sal. 102:14,20-21).

Da kong Nebukadnesar var den som førte mange jøder ut i fangenskap, er han et klart forbilde på den kommende Antikrist, de siste dagers ”konge” over Babylon. Det er på denne måten at det antikke riket Babylon under Nebukadnesars styre er et bilde på de siste dagers Babylon, som representerer Herrens siste straff over sitt eget folk før Han drar dem til seg og gjør dem til sine for evig tid.

Når vi betrakter beskrivelsen av skjøgen Babylon som en instans som utøver sterk forfølgelse, ” drukken av de helliges blod og av Jesu vitners blod” (Åp. 17:6), fremkaller det minnet om en episode i Daniels bok som virkelig gir oss et bilde av den Babylons ånd som vil fremstå igjen i de siste dager. Det er historien om de tre hebraiske guttene Hananja, Misjael og Asarja, som oftest kjent gjennom sine babylonske navn Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego. Ifølge Daniel hadde kong Nebukadnesar satt opp en billedstøtte av gull i Duradalen (Dan. 3:1). Denne massive avgudsstatuen var 27.5 meter høy. Sammenlign dette med den kolossale statuen av Kristus Frelseren som skuer ut over Rio de Janeiro, som er 30 meter høy når man ikke regner med det store fundamentet. Frihetsstatuen i New York er 46 meter høy fra nederst og opp til toppen av fakkelen. Dette var en kjempesvær, imponerende statue.

Etter byggingen av denne store avgudsstatuen befalte Nebukadnesar alle folkene i Babylon om å bøye seg og tilbe foran den. Dersom de nektet ville de bli brent levende i en glovarm ildovn. Befalingen lød slik:

”Og herolden ropte med høy røst: La nå denne befalingen være kunngjort for dere, folk og stammer og tungemål: Så snart dere hører lyden av horn, fløyte, sitar, harpe, lutt, sekkepipe og alle andre slags musikkinstrumenter, skal dere falle ned og tilbe gullbildet som kong Nebukadnesar har stilt opp. Den som ikke faller ned og tilber, skal i samme stund kastes midt inn i den brennende ildovnen” (Dan. 3:4-6).

Noen av kaldeerne, tilhengere av den babyloniske religionen, ble rasende over at Hanaja, Misjael og Asarja nektet å bøye seg og tilbe foran avguden. Oppbrakt kom en gruppe frem og anklaget dem foran kongen.

”De tok til orde og sa til kong Nebukadnesar: Kongen leve evig! Konge, du har gitt befaling om at hvert menneske som hørte lyden av horn, fløyte, sitar, harpe, lutt, sekkepipe og alle andre slags musikkinstrumenter, skulle falle ned og tilbe gullbildet, og at den som ikke falt ned og tilba, skulle kastes i den brennende ildovnen. Men nå er her noen jødiske menn som du har satt til å styre landskapet Babel: Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego. Disse mennene har ikke akttet på ditt bud, konge! De dyrker ikke dine guder, og det gullbildet du har stilt opp, tilber de ikke” (Dan. 3:9-12).

Disse trofaste hebreerne ble derfor kalt frem for Nebukadnesar. Jeg har alltid elsket den ydmykheten de la for dagen da de trosset ham, selv under trussel om døden. De er et eksempel for alle Herrens tjenere:

”Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego tok da til orde og sa til kongen: Nebukadnesar! Vi behøver ikke å svare et ord på dette. Vår Gud, som vi tjener, han er mektig til å frelse oss.

Av den brennende ildovnen og fra din hånd, konge, vil han frelse. Men hvis ikke, så skal du vite, konge, at vi ikke vil dyrke dine guder eller tilbe det gullbildet du har stilt opp” (Dan. 3:16-18).

Nebukadnesar brøt ut i raseri, noe som er så typisk for diktatorer. Ilden ble gjort sju ganger varmere enn vanlig og mennene ble bundet og kastet inn i ilden. Men historien slutter selvfølgelig ikke der. Etter at de hadde blitt forbløffet over å se mennene vandre levende rundt midt i infernoet (sammen med et fjerde, guddommelig vesen), satte Nebukadnesar hebreerne fri og lot dem få leve. Resultatet var en enorm bekreftelse på makten til jødernes Gud. Dette var en mektig guddommelig utfrielse. Men poenget som må understrekes for vår hensikt i denne sammenhengen, er den påtvungne tilbedelsen og trusselen om døden. Det er ingen tvil om at dette er profetisk bilde på de siste dagers Babylon. Denne byen vil være forbundet med og integrert i Antikrists religiøs-økonomiske system. Alle som nekter å ta ”dyrets merke” og bøye seg og tilbe Antikrists gud, vil gjøre det med sitt eget liv som innsats (se Åp. 13). Dette er akkurat grunnen til at kvinnen Babylon er fremstilt som ”drukken av de helliges blod og av Jesu vitners blod” (17:6). Lik Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego, vil også de trofaste kristne i de siste dager bli kalt til å stå oppreist, selv inntil døden. Dette vil være en del av den bestemte dynamikken som vil styre relasjonen mellom det siste dagers Babylon og Guds folk på jorden under denne tiden.

KONKLUSJON

Når vi vurderer de bibelske beretningene om Nimrods Babel og Nebukadnesars Babylon, finner vi at Nimrods Babel gir oss veldig liten innsikt om karakteren til de siste dagers Babylon, mens Nebukadnesars Babylon gir oss en overflod av informasjon. Slik som Nebukadnesars Babylon historisk ble brukt som en tuktestav mot Herrens folk, vil også de siste dagers Babylon bli kilden til en stor straff for Israel, det jødiske folk, og kristne over hele verden. Mange jøder ble ført i fangenskap av den gamle Babylon, liknende hendelser vil bli gjentatt i de siste dager. Antikkens Babel representerer et samlet opprør mot Herren, de siste dagers Babylon vil representere et satanisk drevet globalt opprør mot Bibelens ene sanne Gud. Den vil også representere en veldig fiendtlig og forfølgende religion som forlanger at alle menneskene skal bøye seg foran dens gud. Selv om Nebukadnesar utøste en mengde jødisk blod, vil det siste dagers Babylon i partnerskap med djevelen, utøse mer jødisk – og kristent – blod enn noen tidligere forfølgelse. Som vi blir fortalt i Åpenbaringen 12: ”Dragen ble vred på kvinnen, og dro av sted for å føre krig mot de andre av hennes ætt, mot dem som holder fast på Guds bud og har Jesu vitnesbyrd” (v. 17). Men akkurat slik det gamle Babylon ga Herrens trofaste en mulighet til å stå oppreist i møte med et enormt press, slik vil også de siste dagers Babylon gi Guds folk muligheten til å stå oppreist, like til døden.

KAPITTEL 4

MYTEN OM NIMROD

I FORRIGE KAPITTEL, diskuterte vi forskjellen mellom den antikke byen Babel og den ikke full så antikke Nebukadnesars Babylon. Selv om det er en mengde informasjon i Bibelen om Nebukadnesars Babylon, slik vi nevnte, gir Skriften oss bare ni vers som gjelder det antikke Babel. Uheldigvis har dette ført mange kristne forfattere opp gjennom historien til å vende seg til og stole på en serie legender utenfor Bibelen som jeg kollektivt refererer til som "myten om Nimrod." For trofaste kristne som studerer Bibelen er dette ganske enkelt ikke noe valg. Vår forståelse av Åpenbaringen 17-18 må være grunnfestet i det åpenbarte Guds Ord, ikke i utenombibelske myter som kanskje ikke har noe grunnlag i sannheten i det hele tatt, slik vi skal se.

For noen år siden, da jeg begynte å studere utallige kristne forsøk på å forklare skjøgen Babylon, ble jeg gjentatte ganger konfrontert med en veritabel flom av informasjon om Nimrod og Babel. All denne litteraturen så ut til å bygge på ganske velutviklede historier om Nimrod, hans kone, deres religion og hvordan denne religionen omsider kom til å infiltrere alle andre religioner opp gjennom verdenshistorien. Det var disse historiene om Nimrod som faktisk dannet selve grunnlaget til mange teologiske forståelser av mysteriet Babylon. Hva mange av disse bøkene i hovedsak lærte var at gjennom den gamle babylonske religionen, ville alle andre religioner i verden bli ført inn under en paraply, kontrollert av Antikrist som skulle være en slags siste dagers Nimrod. Dette bildet skapte den perfekte grandiose fortellingen som dro mange tilsynelatende motstridende religioner og ideologier inn i en felles leir. Mens dette skapte en veldig fiks og passende forklaring på hvordan Antikrist kunne forene hele verden under ett banner, hvilte hele fortellingen på disse historiene om Nimrod. Da det gikk opp for meg hvor grunnleggende disse historiene var for det bildet som så ofte ble malt, visste jeg at det var meget viktig å undersøke deres opprinnelse, som den trofaste Bærøa-kristne jeg søkte å være. Siden praktisk

talt ingen av disse historiene om Nimrod kan finnes i Bibelen, hadde jeg behov for å forstå hvor de kom fra. Når og hvor hadde de sitt opphav? Da jeg begynte å grave i disse tingene, oppdaget jeg en lang rekke av jødiske, kristne og til og med islamske tradisjoner. Selv om noen av disse tradisjonene oppsto en eller annen gang rundt det første århundre, fortsatte de å utvikle seg til en større og mer detaljert beretning, en utvilking som har pågått helt frem til våre dager. På tross av at jeg fant disse fortellingene veldig fascinerende, var problemet at ingen av dem kunne bli verifisert som sanne. Mange av dem var faktisk i konflikt med den bibelske historien eller med andre kjente historiske fakta. Hvis vi ønsker å være ansvarlige i vår fortolkning av Åpenbaringen 17 og 18, da må vi sette dette temaet på dagsordenen. Det siste vi ønsker å gjøre er å vurdere, stole på, eller til og med underbygge tradisjoner som "gjør Guds ord ugyldig" (se Mark. 7:13). Derfor vil vi i dette kapitlet kort undersøke hvor disse forskjellige historiene om Nimrod kom fra, når de utviklet seg, og hvorfor vi ikke bør se på dem for å få hjelp til å forstå mysteriet om de siste dagers skjøgen Babylon.

FILON AV ALEXANDRIA

Den første henvisningen til Nimrod utenfor Bibelen finner vi i skriftene til Philo Judaeus (20 f.Kr.-50 e.Kr.) Filon var en jødisk filosof fra det første århundre, bosatt i Alexandria, som søkte å kombinere gresk filosofi med bibelsk teologi.

Filons tilnærming til tolkning av Bibelen var ganske merkelig. For ham var en persons karakter bestemt av en dypere allegorisk eller åndelig betydning av hans eller hennes navn. Ifølge Filon hadde Kam, Nimrods bestefar, "et navn som betyr ondskap i en tilstand av inaktivitet."¹ Kusj, Nimrods far, representerte "jordens sparsomme natur," og navnet Nimrod, når det blir tolket, betyr "frafall."² Derfor, argumenterte Filon, var Nimrod "den første som statuerte eksempelet på sitt frafall [fra Gud og Hans veier].³ Fordi Nimrod var en "veldig (hebr. *gibbor*) jeger," var han for Filon også "en kjempe født av jorden, [som] foretrekker jordiske fremfor himmelske ting ... for i sannhet er den som også er en etterligner av jordiske og forgjengelige ting, alltid engasjert i en konflikt med det som er av himmelsk og beundringsverdig natur."⁴ Andre steder uttalte Filon at Nimrod skulle oversettes som "Etiopieren" eller den sorte, fordi i Nimrod finnes det ikke noe åndelig lys.⁵

Filon hevdet også at Nimrod bygde Babels tårn, ikke for å nå opp til gudene, som mange hevder, men isteden som "et brystvern mot himmelen,"⁶ en festning til å beskytte ham mot Gud. Som en avslutning på sin sterke anklage mot Nimrod, uttalte Filon:

Det er mye berettigelse i uttrykket, "han var en kjempe mot Gud," som dermed uttrykker den opposisjon slike skapninger har til guddommen, for en ond mann er ikke annet enn en fiende som strider mot Gud. Derfor har det blitt et ordtak, at alle som synder stort burde refereres til ham som er den opprinnelige sjefssynder, og bli omtalt som "den annen Nimrod."⁷

Det er liten tvil om at Filons totalt negative fremstilling av Nimrod setter tonen for mange andre som skulle følge etter.

FLAVIUS JOSEFUS

Drøyt førti år etterpå presenterer den jødiske historikeren Flavius Josefus en annerledes, men mer utviklet tradisjon om Nimrod. Ifølge Josefus var menneskeheten noen få generasjoner etter den store flommen, livredde for at Herren skulle sende enda en flom. Lydige som de var mot Herrens bud om å spre seg ut over jorden, var Noahs sønner Sem, Kam og Jafet de første som kom ned fra fjellene for å slå seg ned på slettene. Men resten av menneskeheten, som ikke stolte på Herren, "var livredde for de lavereliggende områdene på grunn av fortellingene om flommen og var derfor veldig uvillige til å komme ned fra de høyereliggende områdene og våge å følge deres eksempel."⁸ Men med tiden, etter å ha blitt overbevist av Noahs sønner, begynte folket igjen å befolke slettene. De som gjorde det formerte seg raskt og opplevde store velsignelser. Ifølge Josefus var det her Nimrod steg frem, og hisset folk opp til å "forakte Gud":

Han overtalte dem til ikke å tilskrive sine velsignelser til Gud, som om det var Hans verk at de var lykkelige, men isteden tro at det var deres eget mot som var grunnlaget for deres lykke. Han endret også gradvis samfunnets styring til tyranni – og så ikke noen annen utvei enn å vende menneskene om fra gudsfrykt til å bli totalt avhengige av hans makt. Han sa også at han ville hevne seg på Gud, hvis Han skulle ha i tankene å drukne hele verden på ny, for han skulle bygge et tårn som var så høyt at vannene ikke kunne nå helt opp, og at han skulle hevne seg på Gud for å ha ødelagt deres forfedre!⁹

Ifølge Josefus var hensikten med Babels tårn å sørge for en trygg havn for dem som bodde på slettene. Skulle Herren bestemmes seg for å sende enda en stor flom, ville tårnet være deres tilfluktssted.¹⁰

SIBYLLENS ORAKLER

Sibyllens orakler er en samling kontroversielle profetier gitt en eller annen gang i løpet av det første århundre av en kvinne ved navn Sibyl. Selv om noen av oldtidens forfattere viser til så mange som ti Sibyller, viser både Filon og Josefus til kun én "Sibyl." Sibyllens orakler blir flittig sitert, og noen ganger i rosende ordlag, i jødiske og tidlige kristne verker. En av Sibyllens orakler henviser til Babels tårn:

Den gang alle menneskene hadde ett språk, bygde noen av dem et høyt tårn, som om de ved hjelp av det kunne stige opp til himmelen. Men gudene sendte sterke stormer og

veltet tårnet og gav alle sitt særegne språk, og av denne grunn var det at byen ble kalt Babylon.¹¹

Vi kan allerede se en stor spredning av syn på hensikten med å bygge tårnet. Mens Filon så på det som et "brystvern mot himmelen," så Josefus på det som et middel til å overleve en flom, og Sibyl fremstiller det som et middel til å nå opp til himmelen. Tre helt forskjellige og motstridende historier.

PSEUDO-FILON

Vi vet nesten ingenting om Pseudo-Filon, annet enn at han var forfatteren til en annen utvidet bibelfortelling, som blir referert til som *Filons bibelske antikviteter*. Dette verket var sannsynligvis skrevet i løpet av den andre halvdel av det første århundre. Selv om denne forfatteren skrev under navnet Filon, var han faktisk bare en som ga seg ut for å være Filon. Å adoptere en annen berømt forfatters navn for å gi tyngde til sine egne verk, var en ganske vanlig praksis i oldtiden. Pseudo-Filon har skaffet oss en ganske velutviklet historie om Nimrod. I en kommentar til 1. Mosebok 10:9, skrev han at Nimrod¹² "begynte å bli stolt fremfor Herren."¹³ Senere, etter at Nimrod blir valgt til leder av Kams sønner, leser vi en fengslende historie om en direkte åndelig konfrontasjon mellom Nimrod og Abraham. Hele folket sa: "La oss ta murstein, og la hver og en av oss skrive våre navn på steinene og brenne dem med ild: og det som er skikkelig brent skal være til mørtel og murstein."¹⁴ Hver mann tok så en murstein og skrev navnet sitt på den – alle unntatt tolv menn, inkludert Abraham. Folket i landet ble fylt av raseri,

la hånd på dem, førte dem frem for fyrstene sine og sa: Dette er de menn som har trosset våre råd og ikke vil vandre på våre veier. Og fyrstene sa til dem: Hvorfor vil dere ikke legge deres murstein ned sammen med folket i landet? Og de svarte og sa: Vi vil ikke legge murstein sammen med dere, heller ikke vil vi ta del i deres ønske. Vi kjenner kun én Herre, og Ham vil vi tilbe. Og om vi skulle bli kastet i ilden sammen med mursteinene deres, vil vi ikke gi vår tilslutning til dere.¹⁵

Rasende over deres opprør fikk Nimrod kastet Abraham levende inn i ildovnen som ble brukt til å brenne murstein. Historien er nesten identisk med historien om Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego og den brennende ildovnen som er nedtegnet i Daniel 3. Da et jordskjelv fikk ildovnen til å spy ut ild, døde 83.500 menn, men Abraham slapp unna uten brennmerker.¹⁶ Denne historien, eller en annen versjon av den, blir gjentatt i mange andre og senere Nimrod-tradisjoner, der Abraham og Nimrod har en serie med konflikter.

TALMUD

Den neste serie med vesentlige historier om Nimrod, kanskje de meste innflytelsesrike av dem alle, finner vi i Talmud. I sitt klassiske verk, *Legenden om jødene* fra det nittende århundre, oppsummerte den velkjente rabbi Louis Ginzberg mange av disse tradisjonene. I den kanskje mest enestående av alle historier, beskriver Ginzberg temmelig detaljert de begivenhetene som ledet frem til at Nimrod ble en stor konge i den antikke verden:

Den første av lederne for de frafalne menneskene var Nimrod ... [Hans far, Kusj,] ga ham de klærne som Gud hadde laget av skinn og utstyrt Adam og Eva med på den tiden de måtte forlate Paradiset. Kusj hadde selv fått tak i dem gjennom Kam. Fra Adam og Eva hadde de gått i arv til Enok, fra ham til Metusjalah, deretter til Noah, og sistnevnte hadde tatt dem med seg inn i arken. Da beboerne på arken var i ferd med å forlate sitt tilfluktssted, stjal Kam kledningene og skjulte dem til han endelig ga dem til sin førstefødte sønn, Kusj. Kusj på sin side gjemte dem i mange år. Da hans sønn Nimrod nådde sitt tjuende år, ga han dem til ham. Disse kledningene hadde en vidunderlig egenskap. De som bar dem var både uovervinnelig og uimotståelig. Dyrene og fuglene i skogen falt ned foran Nimrod så snart de fikk øye på ham i sine flotte skinnklær, og han var like uovervinnelig i kamp med mennesker. Kilden til hans uovervinnelige styrke var ikke kjent for dem. De tilskrev det hans overlegne djervhet og derfor utnevnte de ham til konge over seg selv.¹⁷

Ginzberg gjenfortalte en annen unik historie. Den omhandlet Nimrod som bygde en enorm trone til seg selv, der han søkte å bli tilbedt som en gud.

Den store suksessen som fulgte alle Nimrods foretak skapte en skjebnesvanger effekt. Menneskene stolte ikke lenger på Gud, men isteden på sin egen dyktighet og sine egne evner, en innstilling som Nimrod forsøkte å vinne hele verden til å følge. Derfor sa folk: "Siden skapelsen av verden har ikke Nimrod hatt sin like, en veldig jeger av mennesker og dyr, og en synder fremfor Gud." Men alt dette var ikke tilstrekkelig til å mette Nimrods onde begjær. Ikke bare vendte han menneskene bort fra Gud, men han gjorde alt han kunne for å få dem til å hylle ham som Gud. Han satte seg selv opp som en gud og bygde for seg selv en trone som var en imitasjon av Guds trone. Det var et tårn bygd av en rund klippe, og på den satte han en trone av sedertre, og på den var det plassert, den ene oppå den andre, tilsammen fire troner, av jern, kopper, sølv og gull. Og som en krone over det hele, lå en dyrebar stein, slipt rund og enorm i størrelse. Dette tjente som trone for Nimrod, og når han satt på den kom alle nasjonene frem foran tronen og hyllet ham som Gud.¹⁸

Begge disse historiene er virkelig interessante, selv om noen elementer, slik som Nimrods kappe for uovervinnelighet, gjør dem heller umulige å tro på.¹⁹

Innenfor den rabbiniske judaismen blir mange av disse historiene sett på som en del av den "Muntlige Toraen," hellige fortellinger som ikke finnes i den skrevne Toraen, eller Bibelen, men som allikevel er sanne historier som er overlevert opp gjennom årtusenene. Men det er noen store mangler ved disse påstandene. For det første finner vi ikke et eneste eksempel på at noen av disse tradisjonelle historiene ble nedskrevet før det første og andre århundre e.Kr. Mens Nimrod levde rundt to tusen år før disse historiene dukket opp. For det andre, i det femte århundre f.Kr, etter at de jødiske fordrevne hadde vendt tilbake fra Babylon, ble en kopi av den nedskrevne loven funnet i tempelet og lest opp høyt for alt folket, men de hadde alle glemt den. Hvordan kunne de ha husket den såkalte Muntlige Toraen, hvis alle sammen hadde fullstendig glemt den skrevne Toraen? Isteden for å være en lenge bevart tradisjon, peker alle beviser mot det faktum at disse tradisjonene rundt Nimrod mest sannsynlig var skapt en eller annen gang rundt det første århundre.

AUGUSTIN

Vi kan ikke unnlate å nevne Augustins behandling av Nimrod. Augustin var utvilsomt den mest innflytelsesrike kristne teolog i den post-apostoliske æra. Augustin skriver dette tidlig i det femte århundre, og som så mange andre før ham setter han Nimrod i et rent negativt lys:

Slik skal denne kjempen anerkjennes som en "jeger mot Herren." Og hva annet menes med betegnelsen "jeger" enn forfører, undertrykker og ødelegger av dyrene på jorden? Han og hans folk reiste derfor dette tårnet mot Herren, og ga slik uttrykk for sin ugudelige stolthet, og med rette ble deres onde hensikter straffet av Gud, selv om den var mislykket.²⁰

PSEUDO-METODIUS' APOKALYPSE

Pseudo-Metodius' Apokalypse, er et falsk kristent verk fra det sjuende århundre, som viderefører ideen om at Nimrod var en av gigantene i oldtiden. Det er også der vi finner den første antydningen om at Nimrod ble lært opp i astronomi og gjennom den oppnådde han makt til å herske over menneskeheten:

Juntius, Noahs sønn, dro østover så langt som havet, som kalles "Hiliu Chora," det er "Solens Land," der soloppgangen finner sted, og han bodde der. Denne Juntius fikk visdommens gave fra Gud, og ikke bare det, men han ble også den som oppfant alle grener av astronomien. Nimrod, som var en kjempe, dro ned til ham og lærte av ham og mottok fra ham råd for hvordan han kunne begynne å herske. Denne Nimrod nedstammet fra heltenes sønner, han var sønn av Sem og han var den første som hersket som konge over jorden. I det 790'ende året i det tredje årtusen, ble Babylon det store bygd og Nimrod hersket over det.²¹

BOKRULLENE

Et arabisk kristent verk fra det tidlige nittende århundre, kjent som *Kitab al-Magall*, eller *Bokrullene*,²² deler av det som kalles Pseudo-Klemens' homilier, inneholder flere kjente elementer, slik som at Nimrod var en kjempe. Den legger forøvrig til noen tidligere ukjente tradisjoner. Her er ett eksempel:

Kjempen Nimrod hersket over hele jorden. Begynnelsen på hans kongerike var Babel. Det var han som så en bit med sort tøy og en krone på himmelen, han kalte til seg Sasan, veveren, og befalte ham å lage en krone som den han så, og han satte edelsteiner i den og bar den. Han var den første konge som bar en krone. Av den grunn var det at folk som ikke visste noe om den, sa at kronen hadde kommet ned til ham fra himmelen. Lengden på hans regjeringstid var sekstini år.

Senere beskriver boken hvordan Nimrod etablerte praksisen med tilbedelse av ilden og av avgudene, og fikk en befaling gjennom syner fra en som hette Bouniter, den fjerde sønn av Noah.²³

DEN RETTSKAFNES BOK (JASHERS BOK)

Den rettskafnes bok (Jashers bok), som har opplevd en sterkt fornyet popularitet i den senere tid, må ikke forveksles med "Den rettskafnes bok" som er nevnt i Bibelen (se Josv. 10:13, 2. Sam. 1:18). Den rettskafnes bok, også kjent som *Sefer ha Yashar*, er faktisk et jødisk midrasjisk verk fra det sekstende århundre. Boken presenterer et større avsnitt om Nimrod som inneholder mange av elementene fra tidligere tradisjoner. En unik side ved Jashers beretning er at den beskriver de som bygget Babels tårn og deres intensjoner om å avsette Gud:

Og alle disse menneskene og alle familiene delte seg i tre grupper. Den første sa at de ville stige opp til himmelen og kjempe mot ham. Den andre sa, vi vil stige opp til himmelen og plassere våre egne guder der og tjene dem, og den tredje gruppen sa, vi vil stige opp til himmelen og slå Ham med buer og spyd.²⁴

Senere blir vi fortalt om tre spesielle dommer som ble rettet mot hver av disse tre gruppene. Den første gruppen ble drept, den andre gruppen ble forvandlet til aper og elefanter, og den tredje gruppen ble av Herren spredt rundt på jorden. Boken forteller også om hva som skjedde med tårnet etter at Herren spredte folket:

Og når det gjelder tårnet som menneskesønnene bygde, så åpnet jorden sin munn og slukte en tredjedel av det, og en ild kom også ned fra himmelen og brant opp den andre tredjeparten, og den tredje delen ble spart til denne dag, og det er av den delen som var høyest oppe, og omkretsen på den er tre dagers gange.²⁵

Til slutt forteller Jasher en historie om hvordan Abrahams sønnesønn Esau som også var jeger, forfulgte, angrep fra bakhold og kappet hodet av Nimrod og stjal deretter dyreskinnene som han hadde fått til klær av sin far. Lignende historier finnes også i eldre Talmud-tradisjoner.²⁶

NIMROD SOM HISTORISK SKIKKELSE

I tillegg til disse tradisjonelle utvidelsene av den bibelske beretningen, har flere bibelforskere prøvd å sammenligne Nimrod med forskjellige mytologiske eller historiske skikkelser, slik som (1) Ninurta, den assyriske jaktguden, (2) Gilgamesh, den babylonske storslåtte helten, som også var beskrevet som en jeger, (3) Marduk, en babylonsk gud, (4) Amenhotep III (1408-1369 f.Kr.) fra det egyptiske 18. Dynasti, (5) Tukulti-Ninurta, en assyrisk monark og enda en berømt jeger som erobret Babylon, og (6) Sargon av Akkad Naram-Sin, sønnesønn av Sargon av Akkad. Som *The Lexham Bible Dictionary* konkluderer: "Denne listen viser den sterke uenigheten mellom bibelforskere om identiteten til Nimrod."²⁷ Mens noen gjør Nimrod lik en slags gud eller halvgud, er det andre som kobler ham til menneskelige konger. Ingen av disse forslagene er særlig overbevisende.

NIMROD DEN RETTFERDIGE?

I versehenviisningene i margin til den mest brukte Bibel blant protestanter i det sekstende århundre – Geneve-Bibelen fra 1599, – blir Nimrod omtalt som "en brutal undertrykker og tyrann ... og hans tyranni ble til et ordspråk som hatet av både Gud og mennesker: for han sluttet ikke å begå brutaliteter selv i Guds nærvær."²⁸ På tross av det faktum at Bibelen ingen steder åpenlyst støtter oppfatningen om at Nimrod faktisk var en ond tyrann i oldtidens verden, har en aksept av denne oppfatningen og dens innvirkning på kristenheten opp gjennom århundrene vært omfattende.

Forbløffende nok er det mange alternative tradisjoner som bedømmer Nimrod til å være rettferdig. Til noens overraskelse er det i hvert fall minst én tidlig jødisk tradisjon som faktisk sidestiller Nimrod med Noah, og hevder at de er én og samme person.²⁹ Både Targum Yerushalmi og Targum Pseudo-Jonathan sier at Nimrod emigrerte til Assyria, fordi han nektet å være med på byggingen av Babels Tårn. I følge disse tradisjonene fra Talmud, belønnet Herren Nimrod med fire byer, på grunn av denne rettferdige handlingen.³⁰ Senere, mot avslutningen av det fjerde århundre, argumenterte Johannes Khrysostomos på Nimrods vegne, som en mann som var velsignet av Gud med mot og styrke:

Nå ble Kusj far til Nebrod [Nimrod], som begynte å bli en kjempe på jorden. Han var en veldig jeger for Herren." Mens noen sier at uttrykket "for Herren" betyr å være i opposisjon til Gud, tror jeg tvert i mot at den hellige Skrift ikke antyder dette. Det betyr derimot at Nimrod var sterk og modig. Men "for Herren" betyr å være skapt av ham og motta Guds velsignelser fra ham.³¹

En annen kjent kristen teolog fra det fjerde århundre, Efrem Syreren, omtalte også Nimrod i varme ordelag og fremstilte ham ikke som den som bygde Babels tårn, men som en helt for Herren som faktisk jaget bort dem som bygde tårnet:

Når det gjelder Nimrod sa Moses, "Han var en veldig kriger for Herren," for etter Herrens vilje var det han som kjempet mot alle disse nasjonene og jaget dem ut derfra, slik at de kunne dra ut og bosette seg i de områdene som hadde blitt satt av for dem av Gud. " Derfor ble det sagt, som Nimrod en veldig jeger for Gud." Man bruker å velsigne en leder eller en hersker ved å si, "Må du bli som Nimrod, en veldig jeger som gikk seirende ut av Herrens kriger."³²

Det er opplagt at Nimrod ikke både kan være selve legemliggjørelsen av ondskap, og en mann med legendarisk rettferdighet. Men vi har ingen mulighet til å vite hvilken av historiene som er sanne – om noen i det hele tatt er det.

KONKLUSJON

Som vi har sett er de forskjellige tradisjonene rundt Nimrod fulle av motsetninger. Noen beretninger sier at Nimrod steg til maktens tinde på grunn av dyreskinnene han fikk etter Adam og Eva. Andre tradisjoner hevder at det var fordi han lærte astrologi. Enda en tradisjon sier at han kom til makten fordi han både var en kjempe og en mektig jeger. Filon beskriver Babels Tårn som et forsvarsverk mot Gud, mens Josefus fremstilte det som et tilfluktstårn i tilfelle Gud skulle sende enda en flom. Sibyl fremstiller det som et redskap for menneskene til "å stige opp til himmelen." Tilslutt fremstiller Jasher det som et middel til faktisk å angripe himmelens innbyggere. Men på tross av deres mangesidige forskjellighet, er det ingen av disse beretningene som er på linje med Bibelens fortelling. Bibelen sier ganske enkelt av bygningsmennene søkte å skape seg et navn og til å unngå å bli spredt over hele jorden. Den sier ingenting om å unngå å drukne i en flom eller å nå inn i himmelen. Og i tillegg sier ikke Bibelen noe om at Nimrod faktisk bygde Babels tårn. Det eneste som sies om Nimrod som er knyttet til Babel, er "*Begynnelsen til hans rike var Babel*" (1. Mos. 10:10). Og det er det hele. Alt utenom dette er ganske enkelt antagelser.

Mens tradisjonen rundt Nimrod ganske enkelt begynte som en forlengelse av den bibelske historien, ble den mer utvidet og mer kompleks etter hvert som vi beveger oss oppover i historien. Hver ny

tradisjon ser ut til å bli blåst opp større enn de tradisjonene som kom forut for den. Det er tydelig at vi i disse historiene ikke har en bevaring av gamle sannheter, men isteden har vi fått en myte som ruller på seg som en snøball. I rundt to tusen år har denne myten fortsatt med å utvikle seg. Men ingen steder har utvidelsen av denne myten funnet en større forkjemper enn i fantasien til den skotske presten Alexander Hislop. Det er til denne mannen, og hans voluminøse verk, at vi vil tilegne hele neste kapittel.

KAPITTEL 5

ALEXANDER HISLOPS TO BABYLON

I 1853 PUBLISERTE PASTOR ALEXANDER HISLOP et hefte kalt *De to Babylon*. Fem år senere ble heftet revidert, dramatisk utvidet, og gjenutgitt som en bok med samme tittel. *De to Babylon* har blitt en av de aller mest innflytelsesrike kristne verk i det nittende århundre, og gir selv i våre dager dyp gjenklang gjennom de forskjellige delene av protestantismen.

HISLOPS FORTELLING

Hovedpremisset i Hislops verk er at dagens romerskkatolisisme er helt og holden hedensk og har ikke mottatt sin praksis, sine symboler og sin maktstruktur fra noen kristen tradisjon, men direkte fra grunnleggerne av det babylonske hedenskapet, Nimrod og Semiramis.

Helt fra begynnelsen av begynner Hislops beretning med en sterk uttalelse som ganske enkelt er renspikket og støtende rasisme. "Nimrod," blir vi fortalt, "var neger ... den virkelige opprinnelsen til menneskehetens sorte Fiende ... den anerkjente representant for Djevelen."¹ Ifølge Hislop må Nimrod ha

vært sort², fordi Nimrod var sønn av Kusj, som ofte blir assosiert med de afrikanske landene sør for Egypt. Og fordi han var sort, må han derfor ha vært den opprinnelige representanten for djevelen. Dessverre gjenspeiler dette kvaliteten på den logikken som underbygger mesteparten av Hislops verk.

Videre resonnerer Hislop med at han må ha vært en kjempe, en etterkommer av "Kjempene ... de navngjetne," (1. Mos. 6:4), fordi Nimrod ble kalt "en mektig jeger for Herren" (1. Mos. 10:9). Problemet er selvfølgelig at en nøye gjennomlesning av teksten viser at Nimrod "var en mektig jeger" (10:8). "Mektig" i denne sammenhengen betyr ganske enkelt at Nimrod var en overmåte dyktig jeger. Derfor fremstiller Hislop Nimrod som en ond, sort kjempe. På de andre siden blir Semiramis fremstilt som en usedvanlig vakker, blond kvinne med blå øyne. Men som vi skal se senere kan ikke Nimrod ha vært gift med Semiramis, da de to levde med over tusen års mellomrom!

Slik Hislop fortalte historien, ble Semiramis gravid med Nimrods barn kort etter at hun hadde giftet seg med ham og deretter drepte hun Nimrod. Da barnet ble født hevdet hun at barnet hennes var en reinkarnasjon av Nimrod. Barnet ble kalt Tammus. Ifølge Hislop tilba den babylonske religionen Ishtar, som ble skapt av Nimrod og Semiramis, både Semiramis og Tammus, dette mor-og-barn paret. Senere, da denne religionen spredte seg ut over jordkloden, ble navnene til Semiramis og Tammus endret fra den ene nasjonen til den andre. I Egypt ble Semiramis kalt Isis, i Hellas og Roma ble hun kalt Venus, Diana, Atene, Fortuna og en mengde andre navn. På denne måten, i følge Hislop, ble den opprinnelige sataniske babylonske religionen spredt til alle hjørner av verden, og dannet grunnlaget for alle falske religioner. Og fordi de siste dagers Babylon blir kalt "mor til alle skjøgene" (Åp. 17:5), er denne gamle babylonske religionen åpenbart "mor," ganske bokstavelig, til alle falske religioner som eksisterer – inkludert kristendommen!

BABYLON INFISERER KRISTENDOMMEN

Hislop hevdet at i det fjerde århundre bedro Keiser Konstantin med hensikt hele verden ved å hevde at han hadde omvendt seg til kristendommen, mens han faktisk helt og fullt forble en hedning. Ifølge Hislop ga Konstantin nye, kristne navn til de babylonske guder og gudinner som han tilba, for i hemmelighet å blande de to religionene. Sluttresultatet av denne store sataniske konspirasjonen er at dagens romerskkatolisisme, og i tillegg øst-ortodoksi og anglikanisme, ikke bare er smittet av hedenskapet, men faktisk er en moderne manifestasjon av urgammel babylonsk satanisme. Hislop trodde at den Romersk Katolske Kirkens "lære og utøvelse, på alle vesentlige områder, hadde blitt utledet fra Babylon."³ Ikke noe av praksisen, symbolene eller de liturgiske strukturene i de tradisjonelle grenene av kristendommen, kommer derfor i det hele tatt ikke fra noen apostolisk eller postapostolisk tradisjon, men isteden direkte fra det gamle Babylon. Dessverre har noen kristne grupper til og med brukt Hislops generelle premiss til å dømme alle andre protestantiske kirkesamfunn (unntatt deres eget), som de hedenske "døtrene" til Babylon.

Det er dessverre ikke bare perifere grupper som har omfavnet Hislops teorier. Som vi skal se har en mengde kristne lærere, noen av dem veldig respekterte og sentrale, videreført forskjellige elementer av Hislops fortelling. Det vil være vanskelig å undervurdere den veldige innvirkning Hislops verk har hatt på moderne kristendom.

DET GLOBALE BABYLON

For dem som er på jakt etter en altomfattende, satanisk religiøs konspirasjon, der alle falske religiøse systemer i verden er knyttet sammen, har Hislop skaffet til veie den perfekte historien. Han blir sett på som den store historiske detektiven som var den første til å avsløre Satans store plan, da han har demonstrert en direkte historisk forbindelse fra selve begynnelsen av menneskehetens opprør ved Babels Tårn og frem til i dag. Av denne grunn har Hislops verk blitt det fremste grunnlaget for tolkning, av dem som ser på "Babylonmysteriet" som noe som har å gjøre med "den Nye Verdensorden" eller Illuminati og så videre. Problemet er at det overveldende flertallet av Hislops påstander ganske enkelt er falske. Hans større fortelling er gjennomgående frakoblet både virkeligheten og historien.

PASTOR RALPH WOODROW: AVSLØRINGEN AV HISLOP

Pastor Ralph Woodrow, en amerikansk evangelist og pastor, var opprinnelig påvirket av Hislops verk, og skrev sin egen, oppdaterte versjon av Hislops verk med tittelen *Babylons Hemmelige Religion*. I årevis var Woodrow en moderne Hislop, som reiste rundt og holdt foredrag om de babylonske forbindelsene til katolisismen og alle andre verdensreligioner. Men ganske overraskende ble Woodrow overbevist om at Hislops verk (og således også hans egen bok) egentlig var et enormt bedrageri, etter at han hadde blitt utfordret til å undersøke den historiske nøyaktigheten til Hislops verk på ny. Som et resultat av dette, gjorde han noe som veldig få forfattere har mot til å gjøre. Ikke bare trakk han sin egen bok fra markedet (en handling som forårsaket et stort økonomisk tap), men han tok seg også tid til å skrive en annen bok der han faktisk fornektet Hislops verk og i tillegg korrigerte det han selv hadde skrevet tidligere. Den boken heter *Koblingen til Babylon? (The Babylon Connection?)*. Med Mr. Woodrows tillatelse har jeg trykket følgende del fra innledningen til hans nye bok:

I tidligere år av mitt kristne liv fikk jeg en viss litteratur i hendene som hevdet at hedenskapet hadde blitt innblandet i kristendommen. Mens den Romersk Katolske Kirke vanligvis var målet, så det ut til at andre kirkesamfunn også hadde blitt forurenset av skikker og trosoppfatninger der man kunne finne hedenske paralleller.

De to Babylon av Alexander Hislop (1807-1862), med dens alarmerende undertittel *Pavens tilbedelse er beviselig tilbedelse av Nimrod og hans kone*, var læreboken som mye av denne undervisningen var basert på. Opp gjennom årene har denne boken hatt innvirkning på tankene til mange mennesker – som strekker seg alt fra de som er i radikale sekter til veldig hengivne kristne som hungrer etter at Gud skal sende vekkelse og som er bekymret for alt som kan hindre at dette Guds verk skal skje. Bokens grunnleggende forutsetning er at den hedenske religionen fra det gamle Babylon har fortsatt opp til våre dager forkledd som den Romersk Katolske Kirke og er beskrevet i Åpenbaringsboken som "Det store mysteriet Babylon." Derav kommer tittelen "*De to Babylon*," en gammel og en moderne. Fordi denne boken er veldig detaljert og har en mengde fotnoter og henvisninger, gikk jeg ut i fra slik mange andre gjorde, at denne boken var saklig. Vi siterte "Hislop" som en autoritet på hedenskap, akkurat som "Webster" blir sitert på definisjoner av ord.

Som ung evangelist begynte jeg å gi en preken om blandingen av hedenskap inn i kristendommen, og skrev tilslutt en bok basert på Hislop - *Babylons Hemmelige Religion*. Med tiden ble min bok ganske populær, kom i flere opplag, og ble oversatt til koreansk, tysk, spansk, portugisisk og flere andre språk. Jeg ble etterhvert ansett av noen som en autoritet på emnet hedensk innblanding i religion. Selv en kjent romersk-katolsk forfatter, Karl Keating sa: "Dens fremste og mest kjente talsmann er Ralph Woodrow, forfatter av *Babylons Hemmelige Religion*."

Mange foretrakk min bok fremfor *De to Babylon*, fordi den var mye lettere å lese og følge. Noen ganger ble de to bøkene blandet sammen, og jeg hadde til og med ved én anledning den opplevelsen å bli hilst som "Pastor Hislop!" Jeg mottok en stadig strøm av brev som lovpriste boken min. Bare av og til kom det en kritisk stemme. En av dem som var uenig var Scott Klemm, en historielærer på videregående skole i sørlige California. Da han var en kristen samt satte pris på andre ting jeg hadde skrevet, begynte han å sende meg beviser på at Hislop ikke var en pålitelig historiker. Som et resultat av dette gikk det opp for meg at jeg trengte å gå tilbake gjennom Hislops verk, som var min hovedkilde, og sjekke den ut under mye bønn!

Da jeg gjorde dette, ble det klart for meg – Hislops "historie" var ofte bare mytologi. Selv om myter av og til kan gjenspeile begivenheter som faktisk har skjedd, kan ikke en vilkårlig sammensetting av myter danne et sunt grunnlag for historie. Ta mange nok stammer, nok fortellinger, nok tid, hopp fra den ene tidsepoken til den andre, fra et land til et annet, plukk og velg ting som ligner på hverandre – for alt kan jo "bevises!"⁴

Ikke bare må Woodrows oppriktighet, mot og ydmykhet roses, men hans analyse av Hislops verk er nådeløs, men gjort med en stor sans for vittighet og humor. Fordi Woodrow har gjort en slik grundig jobb med å avsløre Hislop, anbefaler jeg at alle som leser denne boken også tar seg tid til å lese Woodrows bok.⁵

ALEXANDER HISLOPS VAKRE SINN

I filmen *Et vakkert sinn* (*A beautiful mind*) fra 2001, fremstiller skuespilleren Russell Crow en fremragende matematiker John Nash, som led av paranoid schizofreni. Nash blir rekruttert av Pentagon til å dechiffrere russisk kommunikasjon. Til sine oppdragsgiveres sjokk er Nash i stand til å dechiffrere koden med tankekraft, uten hjelp av eksterne midler. På vei inn i en vrangforestilling om at han hadde blitt tildelt et hemmelig oppdrag fra regjeringen, begynner Nash som besatt å skanne ukeblader og avisoverskrifter for å avdekke hemmelige koder og sovjetisk propaganda. En av de mest severdige scenene i filmen er av en stor vegg, der Nash stifter fast hundrevis av sider fra ukeblader og aviser. Med å sette dusinvis av nåler og strekke tråder mellom disse på kryss og tvers, søker Nash å lage forskjellige "forbindelser" mellom tilfeldige ord og bilder. Det er en ganske klassisk schizofren oppførsel. Det minner også forferdelig mye om Alexander Hislops *To Babylon*. Jeg er faktisk villig til å si at hvis Hislop ikke led av en eller annen grad av mental sykdom, så var han en veloverveid svindler. Personlig har jeg mistanke om at han faktisk trodde på det han underviste. Selv om Hislop var en uhyre grundig forsker når det gjelder

hans faktisk historiske metodologi, er hans verk allikevel ofte fryktelig ulogisk. La oss bare studere noen få eksempler på hans påstander og metodologi for å vise hva jeg mener.

FORBINDELSER, FORBINDELSER, FORBINDELSER

Det mest vanlige argumentet som Hislop kanskje som oftest falt tilbake på er kjent som den logiske feilslutningen om falsk likhet. Når Hislop fant to ting som delte en eller annen likhet, uansett hva det var, så var dette for ham absolutte, ugjendrivelige fakta på at de var én og samme ting. Ved å bruke denne formen for feilaktig logikk kan man bevise at jeg, Joel Richardson, faktisk er Joel C. Rosenberg. Tross alt heter vi begge Joel, begge etternavnene begynner på R, vi er begge forfattere, vi lever i den samme tidsperioden i historien, og begge både skriver og underviser vi fra tid til annen om ganske tilsvarende emner. Vi må være samme person. Saken er klar. Eller i hvert fall ville Hislop resonnerer slik. Det er ingen overdrivelse å si at det er nettopp denne type tenkning som dominerer Hislops verk. Hver gang han oppdaget en annen likhet mellom to ting, strakte han enda en tråd over veggen sin og bygde en veritabel spindelweb av forbindelser. La oss bare se på noen få eksempler.

NIMROD SOM OSIRIS

Fordi Hislop ønsket å bevise at Nimrod var den originale kilden til praktisk talt hver eneste falske gud som noen gang har eksistert, lette han etter likhetspunkter mellom sin beskrivelse av Nimrod og andre falske guder i historien. Mens han gjennomførte andre verker, oppdaget Hislop et bilde av den egyptiske guden Osiris fra Sir J. Gardner Wilkinsons verk av 1841, *Manerer og skikker hos oldtidens egyptere*. Ved å studere Wilkinsons tegning av Osiris, hevdet Hislop å ha funnet "utvetydige beviser" på at Osiris faktisk er Nimrod. Hislop sa at Osiris "også var fremstilt som en virkelig neger. Hos Wilkinson kan man finne en fremstilling av ham med de umiskjennelige trekkene til en ekte kusjitt eller neger."⁶ Vennligst prøv å følg Hislops logikk her. Fordi Nimrod var sort (ifølge Hislop), og basert på tegningen i Wilkinsons bok, var også Osiris sort, Nimrod og Osiris må være en og den samme.

Men vent, "bevisene" hoper seg opp. Ved å undersøke Wilkinsons tegning av Osiris enda grundigere, legger Hislop også merke til nok et ubestridelig bevis. Osiris blir fremstilt i en flekkete klesdrakt. Hva kan dette bety?

Etter at han har gått i detalj (tre hele sider) om bruken av leoparder i gamle jakritualer, konkluderte Hislop at fordi Nimrod selv var jeger, ville han definitivt ha vært assosiert med leoparder. Derfor "forbinder denne

kledningen ham direkte med Nimrod. Denne Osiris med negroide trekk er kledd fra topp til tå i en flekket kjole.⁷ Hvordan beviser dette at Osiris er Nimrod? Vel, leoparder har selvsagt flekker, og derfor "kan vi være sikre" på at den flekkete kjolen hadde til hensikt å identifisere Osiris med Nimrod.⁸ Det er riktig, beviset ligger i det prikkete mønsteret. Dette er ganske enkelt helt sprøtt.

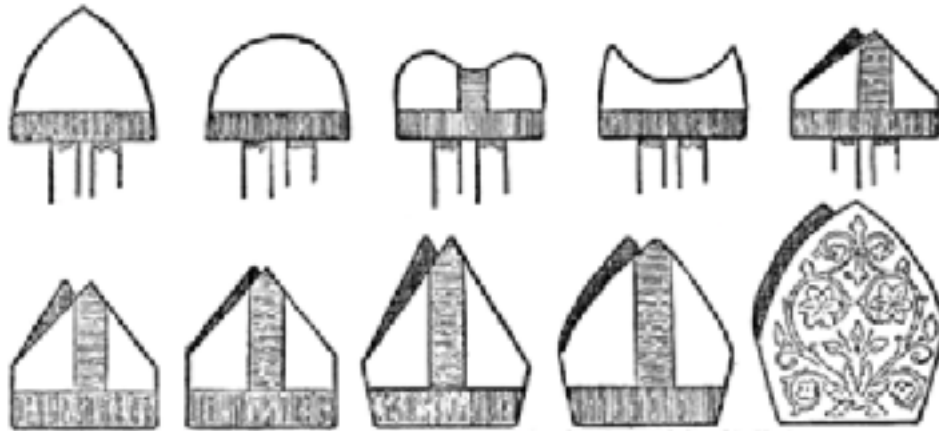
DIONYSOS SOM NIMROD

Så beveger Hislop seg videre for å bevise at tilbedelsen av Nimrod ikke bare påvirket Egypt, men også Hellas og det hedenske Roma. Hislop satte seg fore å forbinde enda en tråd i sitt nett, denne gangen til Dionysos, den greske fruktbarhetsguden for vin og innhøsting. Senere forandret romerne Dionysos' navn til Bacchus. Ved å dele enda en tegning av en gammel assyrisk guddom, denne gangen med en flekkete dådyrkalv i favnen, undret Hislop seg hvordan noen kunne gå glipp av den opplagte symbolikken. Leopardet har flekker og dådyrkalver har flekker. Det er derfor opplagt at Dionysos bare er et annet navn for Nimrod. "Forbindelsene" er ubestridelige.

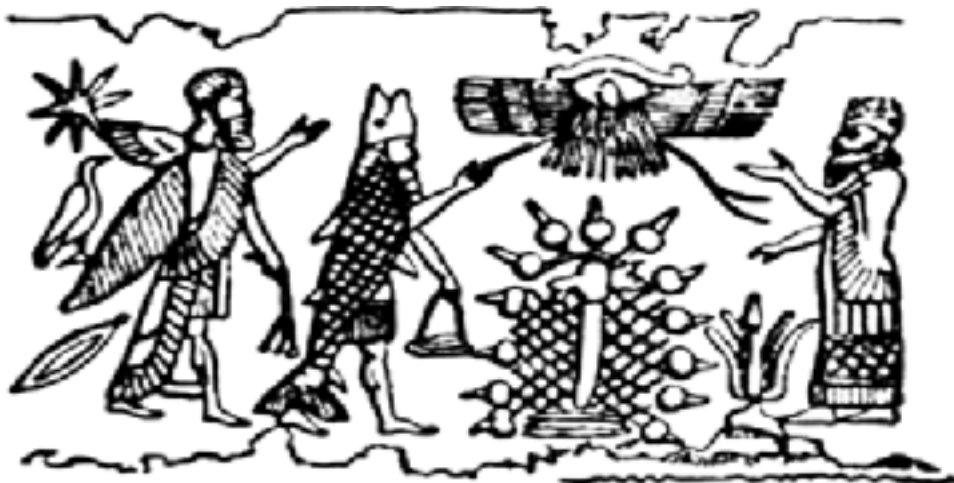

ER PAVEN PREST FOR DAGON?

Fordi Hislop ønsket å vise at alle sider ved romersk-katolisismen er helt igjennom hedensk, fremstiller han nesten alle sider ved den historiske kristne tro med røtter i det babylonske hedenskapet. Ifølge ham hadde praksisen med å bekjenne sine synder til en prest sin opprinnelse i hedenske Babylon. Læren om gjenfødelse i dåpen kommer også fra Babylon, argumenterte han. Bruken av alle slags søyler i arkitekturen var også babylonsk. Selvfølgelig overså Hislop det faktum at Herren selv fastsatte bruken av søyler i det hellige tabernaklet (se f.eks. 2. Mos. 24:4; 26:32, 37; 27:11, 17; 1. Kong. 7). Men fordi alle kirketårn ifølge Hislop i bunn og grunn er en søyle, er alle kirker med tårn ganske enkelt et moderne babylonsk tempel. I et forsøk på å stemple den romersk-katolske nattverdsoblaten som hedensk, hevdet han til og med at selve sirkelen er hedensk og representerer den babylonske tilbedelse av solen. Men Hislops største innsats var rettet mot paven. Ifølge Hislop er pavens hatt, kjent som "den pavelige mitra" faktisk et symbol på Dagon, den babylonske fiskeguden, derfor er paven prest for Dagon. Hvordan kom Hislop frem til denne konklusjonen? Han fant en tegning i Sir Austen Henry Laylards verk fra 1853, *Oppdagelser i ruinene til Ninive og Babylon*, og la merke til noen som bar en utrustning som var designet til å se ut som en fisk. Hodet og munnen til fisken lignet mitraen som paven brukte. Så langt er hans observasjoner bare delvis korrekte. Men problemet består i at det finnes ingen historisk forbindelse mellom den hatten paven bærer i dag og kostymet som er vist i Laylards verk. Pavens mitra har gjennomgått en serie gradvise endringer opp gjennom århundrene. Til å begynne med, i det ellefte århundre, var pavens hatt kort, rund og bare litt spiss og lignet ikke på noe vis et fiskehode. Opp gjennom årene har hatten gradvis utviklet seg til det den er i dag. Kort fortalt så finnes det absolutt ingen mulighet for at pavens høye mitra i vår tid kan knyttes tilbake til den gamle kulten rundt Dagon. Hislop så ganske enkelt et bilde som på en måte minnet om pavens hatt og gjorde det samme som han hadde gjort hundrevis av ganger gjennom boken sin, han antok bare en forbindelse der det faktisk ikke finnes noen slik forbindelse.

En utvikling av mitraen fra det ellefte århundre frem til vår tid. Kilde: Braun, J. (1911). Mitra. I Catholic Encyclopedia. New York: Robert Appleton Company. Hentet 15. juli 2008 fra New Advent: Publisert i offentlig domene Catholic Encyclopedia.

Fra Laylards verk fra 1853, *Oppdagelser i ruinene til Ninive og Babylon*. Legg merke til personen nummer to fra venstre som bærer et fiskekostyme.

ER KORSET ET SATANISK SYMBOL?

I sin altfor store iver etter å knytte alt som er assosiert med romerskkatolisisme til Babylon, gikk Hislop til og med så langt som å hevde at selve korssymbolet er en satanisk avgud. Han skrev:

Det er enda et symbol i den romersk-katolske tilbedelsen som er verd å legge merke til, og det er korset. I pavesystemet er det velkjent at korset og avbildningen av korset er over alt. Ingen bønn kan sies, ingen tilbedelse utføres, nesten ikke et skritt kan tas uten

en gjennomgående bruk av korset. Korset sees på som den store beskyttelsen mot alt ondt, som den store tilflukt i alle farlige omstendigheter, i enhver fristelsens time som den ufeilbarlige kraft som verner mot alle mørkets makter. Korset blir forgudet med all den hyllest som bare tilhører den Aller Høyeste.⁹

For å fastslå dette poenget delte Hislop et bilde av Bacchus (fra *Smith's Classical Dictionary*), der han blir fremstilt med et pannebånd som var utsmykket med den gammelgreske bokstaven *tau*, og uttalte: "Det kors som så viden omkring på denne måten blir tilbedt, eller ansett som et hellig symbol, var det utvetydige symbolet på Bacchus, den babylonske Messias, for han ble fremstilt med et pannebånd dekket av kors."¹⁰

Ifølge Hislop ble det "hedenske symbol" korset aldri bruk i den tidlige kirken, det besmittet kirken mye senere:

Dette hedenske symbolet ser først ut til å ha sneket seg inn i kirken i Egypt, og i alminnelighet i Afrika. En uttalelse av Tertullian, omtrent midt i det tredje århundre, viser hvor mye kirken i Kartago på den tiden var besmittet med den gamle surdeigen. Spesielt Egypt, som aldri ble gjennomgående evangelisert, ser ut til å ha tatt ledelsen i å innføre dette hedenske symbolet.

Den første formen av det som blir kalt det kristne korset og funnet på monumenter der, er det utvetydelige hedenske *Tau*, eller det egyptiske "livets tegn."¹¹

Er det derfor sant at oldtidens hedninger brukte symboler som lignet på korset? I noen tilfeller er det det. Betyr dette at kirken var "besmittet med den gamle surdeigen" hedenskapet, slik Hislop påsto? Selvfølgelig ikke! Og igjen er det ganske enkelt fordi om to ting er like, følger det på ingen måte logisk av det at de to tingene er det samme. Jeg kommer på et bilde jeg en gang så av George W. Bush, der han viste en hilsen som angivelig skulle bevise at han var en satantilbeder, en løftet, knyttet hånd, men der pekefinger og lillefinger er utstrakte. Men dette kommer av at satanistenes hilsen og den som blir brukt av fotballaget til Texas Longhorns universitet i bunn og grunn er den samme. Kan vi derfor konkludere med at alle fans av Texas Longhorns er satantilbedere? Selvfølgelig ikke. Selv om bokstaven *tau* eller noe annet som ligner på et kors, ble brukt som et hedensk symbol for lenge siden, så følger det ikke av det at Kristi kors derfor er et symbol på satantilbedelse. Men det er akkurat dette Hislop hevdet: "Først var det symbolet på Tammus, men tilslutt ble det symbolet på Teitan, eller Satan selv."¹² Dette er absolutt galskap.

Vær med meg et øyeblikk og tenk gjennom dette. Lenge før tempelet i Jerusalem ble etablert med sitt prestesystem og offer hadde også forskjellige hedningefolk templer med det aller helligste, presteskap og dyreofringer. Skal vi da konkludere med at selv det tempel som Herren selv innstiftet faktisk er hedensk eller satanisk? Hvem ville foreslå noe så absurd? Hedensk tilstedeværelse betyr ikke nødvendigvis at alle

symboler eller all praksis for alltid tilhører hedenskapet. En sak eller en ting er ikke hedensk basert på dens mulige opprinnelse, men på hvordan den blir oppfattet idag av dem som bruker eller observere den.

Hva sier Skriften? Er korset virkelig et symbol på hedenskap som har besmittet kirken? Ble Jesus virkelig korsfestet på en stolpe, slik Jehovas Vitner (og Hislop) hevder?¹³ Da Apostelen Tomas kom med sitt berømte uttrykk for tvil omkring oppstandelsen, hva sa han da? "Dersom jeg ikke får se naglemerkene i hendene hans og får legge fingeren i dem og stikke hånden i siden hans, kan jeg ikke tro!" (Joh. 20:25 NBS 2011). Hvis Jesus hadde blitt korsfestet på en vertikal stolpe, med hendene over hodet, ville man ha bruk bare én nagle. At hendene hans var strukket ut på en horisontal bom viser hvorfor det må ha vært behov for to nagler – flertall – og hvorfor Tomas talte om naglemerker. Dessuten var ikke innskriften hengt opp over Jesu hender, men "over hodet hans" (Matt. 27:37). Alle bevis peker på at Jesus ble hengt på et kors.

Andre steder i Skriften finner vi et forbløffende poeng om korset i en profeti av Ezekiel. I kapittel 9 befaler Herren seks engler å gå gjennom Jerusalem og drepe de urettferdige. Til en engel, spesielt til "en mann i linklær" sa Herren, "Gå midt igjennom byen, midt igjennom Jerusalem, og sett et tegn i pannen på de mennene som sukker og jamrer over alle de motbydelige ting som skjer der" (v. 4). Hva var merket som engelen skulle sette på de rettferdige? Det var den paleo-hebraiske *tav*, som likt det greske *tau*, ganske enkelt er et kors. Som Woodrow så korrekt minner oss på:

Det var Herren som befalte at skulle merkes i pannen til de rettferdige. Hvis dette var det kjente onde symbolet til den babylonske Tammus, hvorfor ville da Herren utpeke det som sitt merke? Hvorfor skulle det settes på de rettferdige? Dette var ikke et tilfelle der en ond person skulle plassere et merke i pannen til onde mennesker. Dette var Guds merke! Hvis hedningene tilba korset som et symbol på Tammus, slik Hislop spekulerer, ville det være veldig inkonsekvent å plassere dette merket på de rettferdige i denne sammenhengen, da Tammus-tilbedelse blir fordømt bare åtte vers tidligere! (Esek. 8:14).¹⁴

SEMIRAMIS

Men, den viktigste og mest grunnleggende komponenten i Hislops tese er påstanden om at Nimrod giftet seg med en kvinne ved navn Semiramis. Som vi har diskutert tidligere bygget Nimrod og Semiramis, ifølge Hislop, Babel og dets legendariske tårn og skapte den babylonske religionen. Dette er selve grunnlaget for hele hans verk. Det er fra denne gamle babylonske religionen som ble skapt av Nimrod og Semiramis, at alle falske religioner i verden har sitt utspring. Problemet er at ingenting av dette noensinne fant sted. Det finnes bokstavelig ingen historiske eller bibelske beviser til å støtte Hislops mest grunnleggende påstander. La oss begynne med Semiramis, hvem var hun, og finnes det noen faktisk historisk forbindelse mellom henne og Nimrod? De fleste historikere er enige om at Hislops Semiramis er bare en mytologisk figur som opprinnelig ble skapt av de klassiske greske historikerne. Selv om utallige legender om Semiramis kan finnes rundt om i Midtøsten, er historikerne ute av stand til å sette fingeren på en faktisk historisk Semiramis fra Nimrods tidsperiode. Noen forskere tror at de

mytologiske Semiramis-historiene har sin opprinnelse i livet til en virkelig assyrisk dronning fra det niende århundre f.Kr. kalt Sammuamat. Sammuamat var konen til den assyriske kongen Shamshi-Adad og mor til Adad-Nirari. Da hennes mann døde, hersket hun i flere år som en midlertidig regent-dronning, inntil hennes sønn ble så gammel at han kunne overta sin fars trone. Hun ser ut til å ha vært ganske aktiv, som både utvidet det assyriske imperium ved krigføring og gjorde bygningsmessige forbedringer i byen Babylon. Alt dette skjedde mellom 823 og 806 f.Kr.¹⁵ Hislop brukte masse stoff fra livet til Sammuamat for å male sitt eget bilde av Semiramis. Men det han overså var at Nimrod levde rundt 2600-2100 f.Kr., Sammuamat levde minst tolv hundre år senere. Det er unødvendig å si, men dette utelukker fullstendig den forestilling at de to noensinne var gift eller dannet en religion sammen. De levde ikke en gang i samme årtusen! De mest grunnleggende av Hislops påstander er ikke bare fundamentalt gale, men også lette å avsløre. Men Hislops metode var ikke å studere historien for å finne sannheter. Isteden begynte han med sin forutinntatte historie, så søkte han etter et hvilket som helst bevis han kunne skremme frem, enten det var historisk eller logisk gyldig eller ei. Når fakta ikke stemte overens, ignorerte han dem ganske enkelt. Gjennom hele Hislops bok blir forestillingen om at Nimrod giftet seg med Semiramis og at de sammen dannet en religion, behandlet som et uangripelig faktum. Men faktum er derimot at denne historien absolutt ikke har noen grunnlag i historiske realiteter. Sagt med ordene til Joshua J. Mark, bidragsyter til *Oldtidens Historiske Leksikon (Ancient History Encyclopedia)*, "De historiske unøyaktighetene i Hislops verk er for mange til å nevnes."¹⁶

Som vi har sett manglet Hislop en grunnleggende forståelse av den historiske metoden og av enkel logikk. Som John Nash i *Et vakkert sinn*, var han en ivrig, om ikke tvangspregert forsker, som saumfarte alle kilder han kunne finne etter "forbindelser" som ikke var mer enn vage likheter. Og det som verre er, når han ikke klarte å finne slike likheter så laget han dem én masse, sammen med nye "fakta" basert på en ofte tankesløvende rekke av vage antagelser. At Hislops vrangforestillinger hadde innvirkning på ham selv er isolert sett ille nok, men når vi tar hensyn til hvor omfattende hans innvirkning har vært på det tjuende århundres protestantiske kristendom, er det virkelig en stor skam.

HISLOPS INNVIRKNING PÅ KRISTEN FORTOLKNING

Selv før Alexander Hislop var tradisjonene rundt Nimrod lite annet enn ikke-verifiserbare myter, helt uten kontakt med historien. Ingen av disse tradisjonene kan støttes av Bibelen. Selv før Hislop var kristne fortolkeres og kommentatorers tillit til Nimrod-myten dypt problematisk. Men deres omfavelse av Hislops monumentale katastrofe av et verk, er direkte skandaløst. Hislops verk skulle umiddelbart ha blitt avslørt og forkastet, men isteden har det blitt bredt mottatt innenfor en stor del av hovedgruppene i den protestantiske kristendommen.

I sin klassiske kommentarserie, godtok og promoterte den berømte amerikanske baptistpastor og kommentator Warren Weirsbe den samme historien som Hislop:

Det "babylonske system" av falske religioner har vært en del av historien siden Nimrod grunnla sitt imperium. Forskere har oppdaget at det er forbløffende likt den kristne tro! Dessverre er det Satans falske etterligning av Guds sannhet. Babylonerne praktiserte

tilbedelsen av moren og barnet, og trodde til og med på sønnens død og oppstandelse fra de døde.¹⁷

Også John Walvoord, en av de mest respekterte og meget ofte siterte bibelprofetilærerne i moderne tid, gjenspeilet Hislops syn. I sitt massive verk *Alle profetier i Bibelen (Every Prophecy of the Bible)*, skrev Walvoord:

Nimrod, som var grunnlegger av Babylon, og hans kone, dannet den religionen som karakteriserte Babylon. Hun ble gitt navnet Semiramis, og ifølge tilhengernes tro fikk hun en sønn som ble unnfanget på mirakuløst vis og som fikk navnet Tammus. Han ble portrettert som en redningsmann som skulle oppfylle løftet om frelse som ble gitt til Eva. Dette var selvfølgelig en satanisk beskrivelse som gjennomsyrrer hedenske religioner.¹⁸

I vår tid forsetter utallige kristne fortolkere å øse fra Hislops forurensede kilde for å bygge sitt eget syn på Babylonmysteriet. Et ganske nylig verk som forfekter denne vinklingen sier:

For å løse Bibelens største gåte må vi gå langt tilbake til en fjern fortid, til oldtidens Babylon, ikke lenge etter Noahs flom. Her, i sivilisasjonens vugge langs elven Eufkrat, finnes de ledetrådene vi trenger for å sette sammen et kosmisk puslespill som forutsier hva som skjer i vår verden i dag.¹⁹

Etter å ha etablert hermeneutikken (læren om fortolkning av tekster o.a.) om at den eneste måten vi virkelig kan forstå hemmeligheten om Babylon på er ved å forstå Nimrods Babylon, begynner disse forfatterne deretter å legge ut om nøyaktig hva slags viktig informasjon vi får når vi henviser til oldtidens Babylon: "Siden oldtidens Babylon har medlemmer av hemmelige brorskap opptrådd som en slags usynlig elite som har utøvd en uforholdsmessig grad av kontroll over menneskenes gjøren og laden og over hvilken retning sivilisasjonen har fått utvikle seg i."²⁰ Ifølge disse forfatterne er Babylon "fødestedet til pengevekslerne, mysteriereligionene, og den hedenske tilbedelsen av Jomfruen med Barnet."²¹ Vi blir fortalt at Semiramis er "Himmeldronningen" som "påbød blodofringer, menneskeofringer. Hun opprettet tempelprostituasjonen som vi leser om i Bibelen."²² Men som vi allerede har sett, må vi nok en gang si at ingenting av dette sant. På tross av at det ikke har noen forankring i virkeligheten, har så denne historien om Nimrod og Semiramis som lederne av en eldgammel, hedensk religion blitt en grunnleggende tro blant mange kristne som holder fast på at Antikrists system vil bli en form for okkult Ny Verdensorden, ledet av en romersk-katolsk pave. For å si det klart, mitt poeng er ikke å kritisere Weirsbe eller Walvoord eller noen annen på det personlige plan. Jeg demonstrerer bare ganske enkelt hvor omsegripende påvirkningen av Hislop og hans fantasifulle og falske "vitenskap" virkelig er. Verken Weirsbe eller

Walvoord er perifere personligheter. Påvirkningen fra Hislops forfalskninger er mye mer omfattende enn mange ønsker å innrømme.

KONKLUSJON

Selv om den utenombibelske myten om Nimrod begynte en eller annen gang rundt det første århundre, var det ikke før på midten av det nittende århundre, gjennom forfatterskapet til Alexander Hislop, en mann med en tilbøyelighet til å fremme skrekkelig dårlig vitenskap, at myten om Nimrod nådde grensene til det virkelig bisarre. Men det er tragisk at også frem til våre dager fortsetter mange fortolkere å sette sin lit til denne tåkelagte diktningen som selve grunnlaget for sine fortolkninger av Åpenbaringen 17-18. Jeg håper at du, etter å ha lest disse to siste kapitlene, er enig i at dette ikke lenger er et reelt valg for en ærlig fortolker av Skriften.

Hvis den sanne nøkkelen til å forstå identiteten til skjøgen Babylon skulle finnes i denne enorme samlingen av tradisjoner, ja sågar myter, om Nimrod og Semiramis, da ville Herren ha inkludert denne informasjonen i Bibelen. Uansett hvor fascinerende disse historiene måtte være, må de forbli i kategorien fiksjon, på linje med *Harry Potter* eller *Star Wars*, men har ingen plass innenfor faget ansvarlig bibelfortolkning. Ingen steder i Bibelen står det, eller antydes det, at Nimrod hevdet å være en gud, at han startet en religion, eller at hans hustru innførte menneskelige blodofringer og tempelprostitusjon. Dr. Walvoord bemerket selv at, fordi ingen av denne informasjonen finnes i Bibelen, er den eneste måten man faktisk kan forstå sannheten om Babylonmysteriet på, at Gud selv åpenbarer det direkte: "Fordi religionen i Babylon hadde sitt uttrykk i form av et hemmelig religiøst ritual ..., kreves det guddommelig åpenbaring for å forstå fullt ut hva den inneholdt."²³ Dette er en forbløffende innrømmelse. Det kreves guddommelig åpenbaring for å forstå selv den mest vesentlige informasjonen som trengs for å tolke Åpenbaringen 17-18 på en rett måte. Men guddommelig åpenbaring, på tross av alle dens potensielle fordeler, er subjektiv. Den er virkelig ikke grunnlag for ansvarlig bibelfortolkning. Å støtte seg til subjektiv, personlig åpenbaring som grunnlag for å forstå Bibelen er bokstavelig talt sektenes hermeneutikk. Av denne grunn må vi si oss enige med Martin Luther som lenge før Hislop hånet den grad av spekulasjon som ofte er assosiert med 1. Mosebok 10-11:

Det er skiftende meninger om både selve bygningsstrukturen til tårnet og om synden til dets byggherrer. Jo mer vågal en mann er i å besvare disse to spørsmålene, jo djervere uttaler han seg. Heller ikke folk flest avsto fra å dikte opp historier. Derfor sa de at høyden på tårnet var 15 kilometer, men at da språket deres ble forvirret ble en tredjedel av tårnet ødelagt av vind og vær, og resten sank ned i jorden slik at nå eksisterer bare en tredjedel av det. Videre hevder de at det var så høyt, at fra toppen av det kunne man høre stemmen fra engler som sang i himmelen. *Men vi ignorerer disse tåpelige eventyrene.*²⁴ (forfatterens uthevning.)

Da vi har som mål å forstå de siste dagene Skjøgen Babylon, må de av oss som ønsker å være forsiktige og ansvarlige fortolkere av Bibelen vende oss bort fra å bruke slike falske og utenombibelske kilder som

støtte. Og fordi vi søker å forstå profetien i Åpenbaringen 17-18, som vi innrømmer er utfordrende, må vår forståelse komme fra Guds Ord – en solid grunnvoll som vi alle er enige om er uforanderlig, alltid pålitelig, og mest av alt, *sann*.

KAPITTEL 6

MOR TIL ALLE SKJØGENE

NÅ MÅ VI GÅ TIL EN ANNEN av de viktigste ledetrådene når det gjelder identiteten til skjøgen Babylon. På tross av hvor viktig denne ledetråden er, virker det som de fleste tolkninger av skjøgen går glipp av den.

Når jeg leser dette avsnittet blir jeg alltid minnet på en forferdelig lite oppbyggelig hendelse fra mine år på videregående skole, før jeg ble frelst. Jeg ber på forhånd om unnskyldning for at jeg deler den, men den er ganske enkelt altfor illustrerende til at jeg kan overse den. En ettermiddag etter skoletid hadde jeg og flere av mine venner i nabolaget drukket ganske tett. En av mine venner (vi kan bare kalle ham "Zeke") hadde drukket alt for mye og sovnet på sofaen til en annen av mine venner. Som straff tok de av oss som fortsatt var våkne og malte ansiktet hans med en sterkt klovneaktig sminke. Etterpå skrev vi med en stor svart tusj ordet FULL tvers over pannen hans. Så kom den morsomme biten. Med en påtatt alarmerende tone vekket vi ham opp og sa til ham at hans far hadde ringt og ba ham komme hjem med én gang. Knappt bevisst på hvor han var hoppet han ut av sofaen, løp praktisk talt ut gjennom døren og stormet hjem. Det er unødvendig å si at da han kom hjem var det ikke vanskelig for hans foreldre å finne ut av hva deres sønn hadde drevet på med den dagen. Så klart som dagen, i store, svarte bokstaver, sto det skrevet over pannen hans at Zeke var full.

Når det gjelder skjøgen Babylon har Herren gitt oss nøyaktig den samme slags tydelige og åpenbare ledetråd. Men av en eller annen grunn har så og si alle kommentatorer jeg har lest gått glipp av den. I Åpenbaringen 17:5 (NBS 1978) forteller apostelen Johannes oss, at tvers over pannen til skjøgen sto det med store, fete bokstaver: "skrevet et navn, med skjult mening: BABYLON, DEN STORE, MOR TIL SKJØGENE OG ALLE STYGGEDOMMENE PÅ JORDEN." Det blir ikke mer tydelig enn dette. Hvis det hadde vært neonlys i det første århundre ville kanskje Herren ha hengt et blinkende neonlys rundt halsen hennes. Forstår du dette? Det er helt tydelig at Herren ønsker at vi skal forstå denne ledetråden. Som bibelforsker og kommentator G. K. Beale uttalte: "Kvinnens natur blir åpenbart i større detalj gjennom det navnet som er skrevet på hennes panne. I Apokalypsen åpenbarer navn som er skrevet på pannen til skikkelser den sanne natur til folk og deres endelige relasjoner, enten det er til Gud (7:3, 14:1, 22:4) eller til Satan (13:16, 14:9, 20:4)."¹ Hva sier så denne setningen om hennes sanne karakter og relasjon til Gud? La oss plukke den fra hverandre.

Den mystiske setningen som står skrevet på kvinnens panne er egentlig to titler. Den første er "Babylon den store," og den andre er "mor til skjøgene og alle styggedommene på jorden." Disse to titlene utfyller hverandre, noe som betyr at de ganske enkelt gjenforteller det samme poenget. Av de to er det den andre tittelen de fleste ser ut til å misforstå. Som oftest blir det tolket å bety at hun er en mor-prostituert som har født mange andre datter-prostituerte. Om dette skrev den klassiske kommentatoren Matthew Henry:

Hun har fått navn fra sin beryktede livsførsel og praksis, ikke bare en skjøge, men mor til skjøger, oppdragelse av skjøger, og å stille dem og trene dem opp til avgudsdyrkelse, og all slags utuktighet og ondskap – forelder og barnepike til alle falske religioner og dårligandel.²

Men tittelen "mor til skjøgene" har ingenting å gjøre med en metaforisk morsrolle. Det handler ikke slik Henry sa, om "oppdragelse" og "trening." Nei, uttrykket "mor til" er en talemåte som betyr "hoved" eller "størst."³ For eksempel uttalte Saddam Hussein i en berømt tale at hvis USA invaderte Irak, ville resultatet bli "alle krigers mor," som betyr den største noensinne. Den største stormen i århundret kan bli henvisning til som "alle stormers mor." Dette betyr altså at det er den største eller mest ekstreme stormen, ikke at den vil føde alle andre stormer opp gjennom historien. På samme måte kan den som fant den største gullåren under gullrushet i California i det nittende århundre sies å ha truffet "moderåren," eller den største gullåren noensinne. At dette er betydningen av uttrykket her i Åpenbaringen blir enda mer tydelig når de to utfyllende uttrykkene blir betraktet ved siden av hverandre. Både "Babylon den store," og "mor til skjøgene og alle styggedommene på jorden," betyr at de siste dagers Babylon vil bli den største, mektigste og mest betydningsfulle "skjøge" som menneskeheten noen gang har vært vitne til. Eller som kommentator R. C. H. Lenski sa: "Dette er virkelig den ypperste skjøgen."⁴ Hun representerer bokstavelig talt den største styggedommen som noensinne har eksistert.

Selv om det er en sidekommentar, tror jeg at det er viktig å gjøre en markering her før vi går videre. For å kommunisere karakteren til de siste dagers Babylon til oss, valgte Herren å bruke metaforen prostitusjon. I moderne tid, med eksplosjonen av menneskehandel over hele jorden, i det som så altfor ofte er ensbetydende med tvungen prostitusjon og direkte slaveri, er det verd å si at alle former for prostitusjon ikke nødvendigvis er like. Vi må ta inn over oss den virkelighet at i dag er mangeprostituerte, faktisk mange millioner unge kvinner, som er tvangsarbeidere, fanger og slaver. De blir utnyttet, de fleste mot sin egen vilje, for den ytterst egoistiske gevinst til de som utnytter dem. Tenk på de piner og kvaler mange av disse kvinnene opplever. Mange har faktisk blitt kidnappet, røvet, slått regelmessig, dopet ned, truet, presset, voldtatt og påført skader vi ikke kan fatte. De er vettskremte, desorienterte, håpløse, misbrukte. Disse moderne slavene, selv om vi kaller demprostituerte, er av et ganske annet slag enn det Johannes så og beskrev i sitt syn. Det Herren formidler om skjøgen i Åpenbaringsboken er en veldig bevisst form for prostitusjon. Denne kvinnen er bråkjekk og stolt av sin livsstil, hun prøver å få så mange som mulig til å slå lag med seg. Av denne grunn er kvinnen rettmessig kalt "*den store skjøgen*" (Åp. 17:1 NBS 1978).

ÅNDELIG PROSTITUSJON

Syndene til de siste dagers Babylon er selvfølgelig ikke virkelig prostitusjon, men åndelig prostitusjon. Hva er det åndelig prostitusjon egentlig viser til? Gjennom hele Skriften viser begrepet prostitusjon til avgudsdyrkelse, tilbedelse av en annen Gud enn Jahve, Bibelens eneste sanne Gud.⁵ Det er et begrep som både brukes om israelittene, da de begynte å tilbe andre guder, og til hedningene, som tilba sine egne hedenske guder. For eksempel i 2. Mosebok, når hedningene tilber sine guder, kaller Herren det for å spille skjøgens rolle:

Du skal ikke tilbe noen fremmed gud, for Herren heter Nidkjær, en nidkjær Gud er han. Vokt deg så du ikke slutter noen pakt med innbyggerne i landet! For de vil drive hor og ofre til sine guder, og når de da innbyr deg, vil du ete av deres offer. Og du vil ta koner blant deres døtre til dine sønner, og deres døtre vil drive hor med sine guder og få dine sønner til å gjøre det samme. Støpte gudebilder skal du ikke lage deg. (2. Mos. 34:14-17)

I 3. Mosebok blir også det å søke råd hos åndene eller hos medier kalt å drive hor: "Når noen vender seg til dødningemanere og spåmenn og driver hor med dem, da vil jeg sette mitt åsyn mot den mannen og utrydde ham av hans folk." (20:6). Herren advarte Moses på forhånd om den avgudsdyrkelse israelittene ville falle i etter at de kom inn i det lovede land:

”Og Herren sa til Moses: Når du hviler hos dine fedre, da vil dette folket komme til å drive hor med de fremmede guder i det landet de kommer inn i. De vil forlate meg og bryte min pakt, som jeg har gjort med dem.” (5. Mos. 31:16)

Senere, under dommertiden, drev Israel hor gjennom sin tilbedelse av Gideons seremonidrakt av gull som en hellig relikvie: ”Og Gideon laget en efod av gullet og stilte den opp i sin by i Ofra. Hele Israel drev hor med den der. Den ble en snare for Gideon og hans hus.” (Dom. 8:27). Senere refset Herren Israel for å være lik hedningenasjonene da Han sa: ”Gled deg ikke, Israel! Juble ikke, likesom folkene! For du har forlatt din Gud i hor. Du har elsket horelønn på hvert sted hvor de tresker korn.” (Hos. 9:1).

Det er derfor klart at hor er et symbol på avgudsdyrkelse eller en hvilken som helst tilbedelse eller hengivelse annen enn tilbedelse og lovprisning av Jahve, den eneste sanne Gud. Det er konsekvent brukt på denne måten gjennom hele Bibelen. Derfor representerer de siste dagers Babylon ikke bare falske religioner, men den største av alle falske religioner. Du kan si at skjøgen Babylon er ”den store horemamma” blant alle falske religiøse systemer.

SKJØGENS RELIGION

Kvinnen representerer ikke bare den største falske religion som menneskeheten noensinne har kjent til, men også et dyptgående tyrannisk trossystem, et som forfølger og til og med prøver å utrydde alle som tilber Kristus. Åpenbaringen 17:6 forteller oss at hun er ”drukken av de helliges blod og av Jesu vitners blod,” Guds trofaste martyrer. Dette antyder mer enn sterkt at hun er i ledtog med Antikrist, som tidligere er beskrevet å ha fått makt til ”å føre krig mot de hellige og seire over dem” (Åp 13:7).

Kvinnen er også fremstilt ridende på dyret. Vi vil diskutere dyret i mye større detalj etter hvert som vi beveger oss fremover. Men så langt må vi forstå at det ti-hornete dyret representerer Antikrists rike. I hvert fall i starten av synet er skjøgen og dyret fremstilt som et team. De er rytter og paradehest, som deler et veldig nært, ja nesten biologisk forhold. Dette er en demonisk parodi (selv om den er nitten hundre år forut for sin tid) på den Ensomme Rytteren og hesten Sølvfaks, hans trofaste hingst. Og nok en detalj, på samme måte som dyret er ”skarlagenrødt” (17:3), er også skjøgen ”kledd i purpur og skarlagen” (17:4). Som kjærester i skolegården er de begge kledd i samme farge, og heier på det samme fotballaget. Det er grunnen til at det er en slik dypt ironisk og sjokkerende endring av situasjonen når dyret vender seg mot skjøgen og eter hennes kjøtt. Men til å begynne med finnes det et tett partnerskap mellom kvinnen og dyret.

Ved å forføre ”jordens konger” og ”de som bor på jorden” til å bli ”drukne av hennes horelivs vin” (17:2), er skjøgen faktisk på et vis en stor evangelist for Antikrists religion. Som Beale har skrevet, ”At denne kvinnen som er beskrevet her er ’mor’ til avgudsdyrkerne antyder hennes autoritative innflytelse over og hennes inspirasjon til avguderiets system.”⁶ Kongene som er drukne av hennes falske religion er spesielt de samme kongene som kom for å danne det øverste lederskapet i Antikrists rike. Men i tillegg til bare å være i partnerskap med Antikrist og hans forbund, er den falske religionen som skjøgen representerer én og den samme som Antikrists religion. Som Lenski uttalte, ”Kvinnen, hele den antikristelige forførelsen er derfor forbundet med hele den antikristelige makt. Forbindelsen ser også ut

til å være av den største viktighet: hun sitter på sitt dyr, og ved hennes forførelse til å drive hor håndhever hun dyrets makt.”⁷ At skjøgens falske religion er den samme som Antikrists religion blir videre bekreftet i Åpenbaringen 14. Der finner vi de tre englene som høylytt forkynner et budskap til innbyggerne på jorden. Selv om hver enkelt engel har hvert sitt budskap, flyter alle deres kommentarer sammen i ett eneste klart sammenhengende budskap. Den første engelen kaller på folk til å forkaste avgudsdyrkelsen og tilbe Gud alene: ”Og han sa med høy røst: Frykt Gud og gi ham ære! For timen for hans dom er kommet. Tilbe ham som skapte himmelen og jorden, havet og vannkildene!” (v. 7). Den andre engelen erklærer de gode nyhetene om at de siste dagers Babylon (som representerer det største avguds-systemet som noensinne har eksistert) endelig har møtt sin dom og ødeleggelse: ”Falt, falt, er Babylon den store, som har gitt alle folkeslag å drikke av sitt horelivs vredesvin.” (v. 8). Den tredje engelen stadfester deretter at: ”Dersom noen tilber dyret og dets bilde, og tar merket på sin panne eller sin hånd, da skal han også drikke av Guds vredesvin, som er skjenket ublandet i hans harmes beger. Og han skal pines med ild og svovel for de hellige englers og for Lammets øyne. Røken av deres pine stiger opp i all evighet. De har ikke hvile dag eller natt, de som tilber dyret og dets bilde, og hver den som tar imot merket med dets navn.” (vv. 9-11). Når hele budskapet blir betraktet i sammenheng, er det et kall til alle innbyggerne på jorden til å tilbe Gud alene, for at de ikke, slik som Babylon, skal bli dømt av Herren og pint i all evighet.

JEG ER, OG DET FINNES INGEN ANDRE

Det siste tegnet på at kvinnen representerer en stor anti-Jahve religion ser vi i en særegen uttalelse kvinnen gjør om seg selv. I Åpenbaringen 18:7 sier hun i sitt hjerte: ”Jeg sitter som dronning og er ikke enke, sorg skal jeg aldri se!” Dette verset er tatt direkte fra Jesaja 47:8 (Norsk KJV 1611), hvor ”Babylons datter”⁸ sier: ”Jeg er og det finnes ingen annen foruten meg!” Denne proklamasjonen av ”Jeg er” er en direkte utfordring til Jahve, Bibelens Gud, Han som heter ”Jeg Er” (Se. 2. Mos. 3:14). Denne hentydningen til Jesaja 47:8 skaper en mulig forbindelse der den Store Skjøgen i Åpenbaringen kan representere en direkte utfordring til den ene og sanne Gud.

KONKLUSJON

Konklusjonen er at ”Babylon, den store, mor til horene og styggedommene på jorden” representerer den største og mest utbredte falske religion som menneskeheten noensinne har kjent. Den blir fremstilt som en voldelig og morderisk religion som er skyldig i å ha utgytt blodet til Guds hellige martyrer. Skjøgen Babylon er også kilden til en stor religiøs forførelse, og lurer mange av jordens innbyggere til å slutte seg til sitt falske system av tilbedelse og motstand mot Herren. Av alle de forskjellige hint vi har kommet med, er det absolutt kritisk at vi får med oss dette. I neste kapittel vil vi utdype dette temaet videre.

KAPITTEL 7

KVINNEN OG DYRET

APOSTELEN JOHANNES BLE FORFERDET da han fikk se skjøgen i all sin heslighet. Da engelen som ledsaget Johannes satte ord på hans sjokk, ga han oss et av de aller viktigste ledetråder om skjøgens identitet.

Det er merkelig, at selv om engelen fortalte Johannes at han var i ferd med å nøste opp i ”hemmeligheten med kvinnen og med dyret som bærer henne” (17:7 forfatterens utheving), begynte han isteden å legge frem en detaljert beskrivelse av dyret alene. I resten av kapitlet hadde engelen nesten alt fokus på å beskrive dyret. Kvinnen er ikke engang nevnt. Dette er ikke noe uhell. For å si det enkelt, for å forstå betydningen av kvinnen kreves det at vi først forstår hva dyret representerer. Så snart vi har fått dette på plass og blir klar over kvinnens forhold til dyret, vil vi få en mye større forståelse for hva kvinnen står for i denne profetien. Av denne grunn vil vi vie resten av dette kapitlet til å forstå denne mystiske delen av synet.

For det første, hva representerer dyret? Hva betyr det at dyret har sju hoder? Og hva med det mystiske åttende riket som blir nevnt? Hva handler det om? Å få svar på disse spørsmålene er helt vesentlig hvis vi skal forstå hemmeligheten om de siste dagers Babylon på en rett måte.

SJU SATANISKE RIKER

Hvis det virker umulig å forstå betydningen av et sju-hodet uhyre med ti kroner, så ta det med ro. Med én gang vi blir klar over at symbolikken i dette synet allerede er forklart i andre deler av Bibelen, blir forståelsen av denne mystiske profetien mye enklere. Aller først finner vi begrepet ”dyret” i Daniel 7, der fire dyr blir brukt som symbol på forskjellige hedenske verdensriker. Men til forskjell fra dyrene i Daniel 7,

representerer dyret som er beskrevet i Åpenbaringen 17 ikke bare et enkelt verdensrike, men en samling av sju historiske hedenske riker. Som vil skal se representerer hvert enkelt hode hvert sitt rike.¹

Dette sju-hodede dyret, som representerer sju historiske sataniske riker, blir faktisk først brakt på bane i Åpenbaringen 12-13. Der blir dette dyret avslørt i hovedsak å være selve legemliggjørelsen av Satan på jorden. I Åpenbaringen 12 blir Satan selv først beskrevet som en "stor ildrød drage som hadde sju hoder" (v. 3). Deretter, i kapittel 13, da den store dragen står på stranden ved havet, stiger et annet dyr opp fra havet foran den. Den første tingen vi legger merke til er at dyret nesten er identisk med den sataniske dragen. Begge er røde uhyrer med sju hoder.

Hvorfor blir dyret fremstilt som nesten et speilbilde av Satan? Det er et veldig viktig poeng som blir understreket her. Det er ingen tvil om at Satan og de andre opprørske englevesenene fører krig mot menneskeheten under dekke av mørket: umerkelig, hemmelig, skjult. De fleste mennesker vil faktisk si at Satan arbeider ved å lokke, friste og legge feller for de uforvarende – men holder seg alltid ute av syne, inne i skyggene. Selvfølgelig arbeider Satan på denne måten. Skriften advarer oss om at "Satan lusker omkring" (1. Pet. 5:8). Men det vi lærer fra dette spesielle bildet i Åpenbaringen er at Satans primære måte å utføre sine aktiviteter i verden på faktisk er åpenlys. Det har vært på samme måte opp gjennom hele historien: Satan utfører sine planer og hensikter – like for våre øyne, slik at alle kan se det – gjennom hedenske riker og deres hærer. Dette er grunnen til at dyret, som representerer sju historiske hedenske riker, egentlig er et speilbilde av Satan selv. Disse historiske hedenske rikene har egentlig vært djevelens stråmenn for å utføre hans verk ved å motarbeide Herrens fremadskridende frelsesverk. Dette er nettopp grunnen til at det sies at Satan vil gi dyret "sin kraft og sin trone og stor makt" (Åp. 13:2). På samme måte som Satan har virket gjennom disse historiske "dyre"-rikene, vil hans største verk også bli utført gjennom dyrets endetidsrike.

Selv om det har vært mange riker som har hatt sin kraft fra Satan opp gjennom historien, representerer dyrets sju hoder sju veldig spesifikke verdensriker som Satan har ledet til å føre krig mot Guds hensikter og planer. Dette er de fremste rikene som fra tid til annen har hersket over det lovede land og som oftest har prøvd å ødelegge Guds folk. Mens Daniel 7 gir oss et delvis bilde og avslører bare fire hedenske riker (Babylon, Media-Persia, Hellas, og Antikrists rike), bringer Åpenbaringen 13 og 17 et mye mer utfyllende bilde som spenner over hele den bibelske historien. Så hvilke riker er det de sju hodene representerer?

VI IDENTIFISERER DE SEKS FØRSTE RIKENE

Det første hodet på dyret representerer det eldgamle hedenske Egypt. Dette er faraos Egypt, som holdt hebreerne i slaveri og jaget dem ut i ørkenen for å tilintetgjøre dem. Dette Egyptiske riket representerer det første store sataniske angrepet på Guds utvalgte folk, hebreerne. Det andre hedenske riket som angrep Guds folk var Assyria, som under Sankerib angrep og førte de ti nordlige stammene ut i landflyktighet. Etter dette var det Nebukadnesars Babylon som angrep det sørlige riket Juda, ødela Jerusalem og førte nasjonen ut i landflyktighet. Det fjerde store hedenske riket var Media-Persia, hvorfra vi har historien om Haman og hans djevleske komplott for å utrydde det jødiske folk, slik det er beskrevet i Esters bok. Så kom grekerne, ledet av Aleksander den Store som erobret hele Midtøsten. Etter Aleksanders død var det gjennom den greske kongen Antiokus Epifanes IV at Satan enda en gang ledet et

forferdelig angrep mot Guds folk. Det neste riket som hadde sin makt fra Satan var selvfølgelig det romerske riket, som okkuperte og undertrykte det lovede land på Jesu tid. Det var under det romerske riket at Jesus selv ble korsfestet. Førsti år senere, under keiser Titus, ble Jerusalem og tempelet ødelagt og mange av innbyggerne i landet ble drept eller ført i landflyktighet. Så langt har vi derfor disse seks første rikene:

1. Det egyptiske riket
2. Det assyriske riket
3. Det babylonske riket
4. Det media-persiske riket
5. Det greske riket
6. Det romerske riket

De fleste futurister (som betyr at de tror at denne profetien skal oppfylles i fremtiden o.a.) blant bibelkommentatorene er enige om navnene i denne listen.² Fra kommentator Joseph Augustus Seiss på slutten av det nittende århundres til kommentatorene George Eldon Ladd og John Walvoord på slutten av det tjuende århundre, identifiserer forskerne stort sett dyrets første seks hoder med disse rikene. Men ikke overraskende er det endel kontroverser rundt identiteten til dyrets sjuende hode. Mange fortolkere foreslår at det representerer et gjenopplivet romersk rike, et som vil bli ledet av Antikrist. Men det er et skrikende problem med dette synet. I tillegg til det sjuende hodet eller riket, fortsatte engelen med å beskrive enda et mystisk, åttende rike. Hva skal vi få ut av dette? Det er sikkert at det åttende riket ikke kan være et to-ganger gjenopplivet romersk rike. Roma kan ikke være både det sjettede, det sjuende og det åttende riket, kan det? Dette virker ikke å være fornuftig i det hele tatt. For at det skal være overensstemmelse kreves det at vi ser på hvert enkelt hode som atskilte riker. Det åttende er det eneste unntaket, da det er knyttet til det foregående på mystisk vis. Nøkkelen er derfor å identifisere det sjuende hodet først. Det åttende er en gjenopplivelse av det sjuende hodet. Så hvilket rike kan dette være? Hvilket rike kom etter det romerske?

DET SJUENDE HODET: DET ISLAMSKES RIKET

Jeg vil foreslå at den eneste virkelige kandidaten, det eneste riket i historien som følger i fotsporene til og som fullfører det klare etablerte mønsteret som ble satt av de seks tidligere rikene, er det vi kan kalle det historiske islamske rike. De fleste kaller dette historiske riket for "Kalifatet," fra det arabiske ordet *Khilafa*, som ganske enkelt viser til den islamske regjeringen som fulgte etter Muhammed, grunnleggeren av Islam. Etter at Muhammed døde, erobret hans etterfølgere Midtøsten med lynets hastighet. Det islamske riket ble raskt å omfatte mesteparten av den gamle verden, med en utstrekning fra India til Spania, og mest betydningsfullt, over det lovede land. Det var mye større enn sågar det

romerske riket da det var på sitt største. På sin tid var det historiske islamske riket, på samme vis som de foregående rikene, den primære sataniske tjener for den antisemittiske, jødehatende ånd. Lik de foregående store rikene, har det islamske riket lenge vært besatt av den samme lysten til å erobre og ta i eie Israels lovede land. Hvis identiteten til det sjuende hodet etter Romerriket er det islamske Kalifatet, vil dette bety at et gjenopplivet kalifat, det siste men kortvarige riket til Antikrist, er det åttende riket. Den følgende listen vil derfor gjøre synet fullstendig:

1. Det egyptiske riket
2. Det assyriske riket
3. Det babylonske riket
4. Det media-persiske riket
5. Det greske riket
6. Det romerske riket
7. Det islamske riket
8. Det gjenopplivede islamske riket

Vi må legge merke til at denne fortolkningen ser ut til å være den eneste måten vi kan forstå dette avsnittet på, uten å øve vold på mønsteret som tidligere er etablert i Daniel 2 og 7. I begge disse kapitlene er det siste riket fremstilt som et enkelt rike med to adskilte faser. I Daniel 2 blir vi vist en billedstøtte som består av fem adskilte segmenter, som hvert representerer forskjellige historiske riker. De siste to segmentene av billedstøtten, bena av jern og føttene en blanding av jern og leire, representerer to adskilte faser av det samme riket. På samme måte er det i Daniel 7, som beskriver et syn av fire dyr der hvert av dem representerer forskjellige historiske riker, der det fjerde dyret og de ti horn som skal oppstå "av dette riket" (v. 24), representerer to forskjellige adskilte faser av det samme riket.³ Dette vil bety at bena av jern i Daniel 2 og det fjerde dyret i Daniel 7 representerer det historiske islamske riket, mens føttene av jern og leire i Daniel 2 og de ti hornene på dyret i Daniel 7 representerer gjenopplivelsen av dette riket, som vil bli ledet av Antikrist. Vi må igjen legge merke til at det siste riket består av to faser, ikke tre. Når vi kommer til Åpenbaringen 17 fortsetter det samme mønsteret. Bena av jern og det fjerde dyret samsvarer med det sjuende hodet. De som holder fast på at de siste riket vil være romersk, blir tvunget til å se et rike som opptrer i tre faser i Åpenbaringen 17. Denne tolkningen kolliderer både med Daniel 2 og 7. Men når vi forstår at det sjuende og åttende riket viser til det historiske islamske riket og dets gjenopplivelse, da flyter Åpenbaringen 17 perfekt sammen med Daniel 2 og 7. Se tabellen:

DANIEL 2	DANIEL 7	ÅPENBARINGEN 13
----------	----------	-----------------

		EGYPT
		ASSYRIA
HODET AV GULL	LØVE	BABYLON
BRYSTET OG ARMENE AV SØLV	BJØRN	MEDIA-PERSIA
HOFTER OG LÅR AV BRONSE	LEOPARD	HELLAS
		ROMA
BEN AV JERN	DET FJERDE DYRET	ISLAM
FØTTER AV JERN OG LEIRE	TI HORN	ANTIKRIST

Noen vil spørre hvorfor det romerske riket ikke er inkludert i Daniel 2 eller 7. Svaret er enkelt. Daniel 2 står i en sammenheng der synet var en drøm som ble gitt til Nebukadnesar, kongen i Babylon. Synet handler om de tre spesifikke rikene som skulle etterfølge hans rike. I hele den lange historien til Romerriket strakk det seg så lang som til Babylon bare i noen få måneder. Under keiser Trajan i 116 e.Kr. inntok Rom faktisk Babylons ruiner. Men etter bare en kort tid der fikk Trajan et slag, trakk seg ut, og døde kort tid etterpå. Både Daniel 2 og 7 taler om Babylon, Media-Persia og Hellas, og så beveger de seg direkte til det neste store riket som virkelig ville ta kontroll over Babylon (Dan. 2:40). Historien forteller oss at dette ble oppnådd av det Islamske Kalifatet. Ingen andre kandidater oppfyller ganske enkelt betingelsene i teksten.⁴ Vi vil diskutere dette i litt større detalj etter som vi beveger oss videre.

LEOPARD, BJØRN OG LØVE

Noe som videre underbygger denne tolkningen, nemlig det sjuende og åttende hodets tydelige preg av Midtøsten og Islam, er dyrets sammensatte beskrivelse:

”Dyret som jeg så, lignet en leopard, og det hadde føtter som en bjørn, og munnen var som munnen på en løve. Og dragen ga det sin kraft og sin trone og stor makt.” (Åp. 13:2)

Denne billedbruken kommer direkte fra Daniel 7. Der representerer leoparden det greske rike, bjørnen representerer det media-persiske rike og løven representerer det babylonske rike. Det syvende og det åttende riket er derfor en sammenblanding av disse tre rikene, delvis leopard, delvis løve og delvis bjørn. I en moderne verden samsvarer Babylon løst med Irak, Media-Persia med Iran og det greske riket

til Balkan, Tyrkia og Syria. Disse rikene samsvarer derfor opplagt og nesten fullkomment med det historiske islamske riket – men ikke med Romerriket. Dette er meget viktig.

DET ÅTTENDE RIKET: DET GJENOPPLIVDE ISLAMSKT RIKE.

Mens vi grunner på karakteren til det åttende og siste rike i Åpenbaringen 17, må vi legge merke til hvordan engelen beskriver det:

”Dyret som du så, det var og er ikke, og det skal stige opp, ut av avgrunnen, og gå til undergang. Og de som bor på jorden, de som ikke, fra verdens grunnvoll ble lagt, har sitt navn skrevet i livets bok, - de skal undre seg når de ser at dyret var, og ikke er, og skal komme igjen.” (Åp. 17:8)

Den siste manifestasjonen av dette sataniske riket blir, fremstilt som et rike som etter en stund faller ned i den mørke ”avgrunnen.” Det dør. På et senere tidspunkt stiger det så igjen opp fra avgrunnen. På grunn av den kryptiske natur av denne delen av profetien, har mange misforstått betydningen av den. For det første er det vesentlig å ha en riktig forståelse av endetidssammenhengen den står i, og således det rette perspektivet på engelens ord. For å være ærlig er dette ganske innviklet. Tenk på dette. Engelen forklarer for Johannes, som levde i det første århundre, at dyret han ser vil i de siste dager være et rike som hadde eksistert tidligere. Engelen sier ikke, ut fra Johannes’ perspektiv i det første århundre, at dyret allerede var i live og i ferd med å komme tilbake. Nei, denne rebusen gir bare mening ut fra perspektivet til en som lever i den aktuelle tiden, dit Johannes i sitt syn midlertidig ble rykket bort. De som lever i de siste dager vil se et rike som hadde eksistert tidligere, som hadde avgått ved døden og deretter skal komme tilbake. Det neste verset gjør det klart at engelen virkelig snakker om dyrets åttende og siste hode. ”Dyret som var og ikke er, det er selv den åttende, og også en av de sju, og farer bort til undergang” (Åp. 17:11). Husk på, at dyrets åttende rike samsvarer med føttene av jern og leire i Daniel 2 og også de ti hornene som steg frem fra det fjerde dyret: ”av dette riket skal oppstå ti konger” (Dan. 7:24). De ti hornene i Daniel 7 er de samme ti hornene som her i Åpenbaringen beskrives å være i samsvar med det åttende riket:

”De ti hornene som du så, er ti konger som ennå ikke har fått rike. Men de får makt som konger i én time sammen med dyret.” (Åp. 17:12)

De ti kongene er de fremste lederne i Antikrists kommende koalisjon. Dette er Antikrists siste ”rike,” Satans siste, desperate forsøk på å kjempe imot fullførelsen av Herrens storslåtte frelsesplan.

ET GJENOPPLIVET RIKE, ELLER EN GJENOPPLIVET MANN?

Her må jeg komme med noen korte kommentarer om dette gjenopplivede riket. Mange kommentatorer ser på dette avsnittet som en henvisning til Antikrist, som vil lide et dødelig hodesår og så vende tilbake til livet (Se Åp. 13:3) For klarhetens skyld tror jeg at Antikrist vil oppfylle denne profetien. Men det er også tydelig at det sjuende riket også vil oppleve død og gjenoppstandelse. Vi har allerede diskutert det faktum at både Daniel 2 og 7 gjør det klart at det siste riket har to veldig tydelig adskilte faser.

KVINNEN OG DYRET: ET PARTNERSKAP SKAPT I HELVETE

Når vi nå har identifisert de syvende dyrets sjuende hode som det historiske islamske kalifatet, og det åttende riket som en gjenoppstått islamsk allianse, hva lærer dette oss om identiteten til skjøgen Babylon? Først må vi legge merke til forholdet mellom den store skjøgen og dyret. Det første punktet som stikker seg frem når det gjelder forholdet mellom dem er det faktum at skjøgen rir på dette dyret. Dette taler om en veldig tett relasjon mellom de to. Kvinnen og dyret utgjør på et slags vis en allianse, et slags partnerskap av sameksistens. Denne demoniske duoen er en satanisk variant av det klassiske motivet om helten på ryggen av sin trofaste hingst. I tillegg til dette er begge to kledd i "lagets" farger. Som kommentator R. C. H. Lenski minner oss på:

Det faktum at dyret ganske enkelt er beskrevet som "skarlagensfarget" står i harmoni med synet av kvinnen som også er kledd i purpur og "skarlagen." Vi betrakter "skarlagen" som syndens farge, det motsatte av "hvit" (se Jes. 1:8) ... Det poenget vi må legge merke til her er skjøgens forbindelse med dyret, hennes relasjon til det.⁵

Ytre sett står de to perfekt til hverandre. Det blir tydelig fremstilt at de hører sammen, de er i sannhet et partnerskap skapt i helvete. De deler også det samme oppdrag. På samme måte som dyret er gitt makt til "å føre krig mot de hellige og seire over dem" (Åp. 13:7), er kvinnen "druken av de helliges blod og av Jesu vitners blod" – de kristne (Åp. 17:6). Alt omkring disse to taler om et partnerskap.

Det er derfor det senere kommer som en stor overraskelse at dyret plutselig vender seg mot kvinnen, eter hennes kjøtt, og brenner henne opp med ild. Se for deg at Sølvfaks vender seg mot den Ensomme Rytter, sånn helt uforvarende, og eter ham opp. Det er spesielt på grunn av de sterke bånd som er mellom dem, deres felles mål og tette partnerskap, at denne plutselige endring av begivenhetene er så overraskende. Men som vi vil se, er denne skremmende utviklingen enda en vesentlig nøkkel som vil hjelpe oss til å løse mysteriet omkring den mystiske skjøgen.

KONKLUSJON

På tross av all den mystiske symbolikken og apokalyptiske billedbruken i Åpenbaringsboken er poenget faktisk på et vis enkelt. Å forstå kvinnens identitet er i stor grad betinget av å identifisere dyret. Selv om dyret i det store og hele representerer sju satanisk inspirerte riker, er det åttende riket den endelige manifestasjonen av det. Dette er riket som vil blomstre i den store skjøgens dager. Sammen vil skjøgen og det åttende riket fungere som de siste dagers dynamiske duo, som arbeider sammen for å fullføre viljen til sin mester, djevelen. Ved å identifisere det åttende riket som et gjenopplivet islamsk rike, har vi dramatisk økt mulighetene for å identifisere de siste dagers store by. Mysteriet Babylon vil være hovedstaden, selve hjertet til det kommende gjenoppståtte islamske riket.

KAPITTEL 8

DET ISLAMSKES RIKET

FORDI EN ISLAMSK IDENTITET PÅ DET SJUENDE OG ÅTTENDE HODET til dyret i Åpenbaringen 17 er så vesentlig for å finne identiteten til den store skjøgen, er det meget viktig at vi bygger et bibelsk bevis for det.¹ Hvis det sjuende og det åttende riket representerer det historiske islamske riket og en gjenopplivelse av dette riket, da er identiteten til skjøgebyen dramatisk forenklet. Som by er skjøgen Babylon den religiøse og økonomiske hovedstaden til endetidens sataniske rike. Det vil være Satans siste store festningsverk på jorden før Jesus kommer tilbake. Vi bør derfor se på den byen som er det fremste åndelige og økonomiske hjertet i den islamske verden.

Men, for å bygge dette beviset må vi sannsynliggjøre at det islamske riket virkelig er det som profetene forutså og talte om. Da jeg nå har arbeidet med dette materialet grundig i over et tiår, kan jeg med fortrolighet si at bevisene rundt en islamsk Antikrist og et islamsk rike er noe som enhver seriøs bibelgranser alvorlig bør vurdere. Resten av dette kapittelet vil oppsummere de fremste bibelske argumentene for at dyrets endetidsrike vil være islamsk.

ALT HANDLER OM ISRAEL

Alle som ønsker en sikker identifikasjon av dyret – eller som ganske enkelt ønsker å forstå Bibelens beretning – må gripe tak i et veldig grunnleggende, men inngående viktig poeng. For å si det enkelt er Bibelens historie fullstendig sentrert rundt Israel og i særdeleshet Jerusalem. Høydepunktet i historien dreier seg i hovedsak om dette veldig spesielle stykke land og denne veldig bestemte byen. Jerusalem er tross alt stedet der Jesus vil komme tilbake og gjenopprette Davids trone. Det er fra Sionfjellet at Jesus vil regjere nasjonene. Det må være vanskelig for Amerikanere å gripe dette, men USA er ikke sentrum i Guds historiske plan. Gjennom hele Skriften er verden utenfor Midtøsten og Nord-Afrika kalt med slike vage begrep som "kystlandene," "langt borte," eller til og med "jordens ytterste ende." Nå betyr ikke dette det samme som at de som lever utenfor den bibelske verden er mindre viktige i Guds øyne. Selvfølgelig er de ikke det. Men når det gjelder den profetiske historien som utspiller seg, dreier alt seg om Israel. Ethvert forsøk på å forstå historien om endetiden må begynne med at man griper denne enkle virkeligheten. Dette er Bibelens rammer.

DE OMKRINGLIGGENDE NASJONENE

Hvilke nasjoner er det Bibelen sier vil angripe og forsøke å ta kontroll over Jerusalem? Gjentatte ganger gjennom Skriften er det "folkene rundt omkring" eller "hedningefolk fra alle kanter." La oss bare se på noen eksempler.

Når han taler om Antikrists hærer, sier profeten Joel: "Skynd dere og kom, alle hedningefolk fra alle kanter, samle dere! ... For der vil jeg sitte og dømme alle hedningefolk fra alle kanter" (Joel 3:16-17). Gjennom profeten Sakarja sa Herren: "Se, jeg gjør Jerusalem til en tumleskål for alle folkeslagene rundt omkring. Når Jerusalem blir beleiret, skal det også gå ut over Juda ... På den dagen vil jeg gjøre Judas

stammehøvdingen lik et fyrfat mellom vedtrær og et ildbluss blant kornbånd. De skal fortære alle folkene rundt omkring, til høyre og til venstre” (Sak. 12:2, 6).

Esekiel kunne heller ikke ha vært tydeligere da han skrev om den dagen da Israel ikke lenger vil være omringet av den folkene som forakter dem: ”Det skal ikke mer være noen stikkende torn eller brennende tistel for Israels hus blant alle dem som bor rundt omkring dem, og som forakter dem. De skal kjenne at jeg er Herren Herren” (Esek. 28:24). Uttrykket som her er oversatt med ”alle dem som bor rundt omkring dem” er det samme ordet som er brukt både hos Joel og Sakarja. Det er det hebraiske ordet *cabiyb*, som viser til de nasjonene som ligger rundt Israel, hennes naboer. Er så Israels ”naboer” Europas nasjoner, eller er det nasjonene i Midtøsten og Nord-Afrika?

ANTIKRISTS NASJONER

Når Antikrists nasjoner blir nevnt, de som vil angripe Israel i de siste dager, er det gjennom hele Skriften snakk om nasjoner i Midtøsten og Nord-Afrika – nasjoner med muslimsk majoritetsbefolkning. Omvendt, så finnes det ikke en eneste hentydning til at europeiske land eller nasjoner med ikke-muslimske majoritetsbefolkninger blir dømt på Herrens Dag for å ha angrepet Israel. Nå vil ikke dette si det samme som at ingen av dem vil komme til å gjøre dette. Men i overveiende flertall gjentar Bibelen konsekvent og gjentatte ganger nasjoner fra Midtøsten og Nord-Afrika. Vi burde også legge vekt på disse nasjonene. Det er der Bibelen er taus at vi må være ytterst forsiktige med å legge til våre egne antagelser. Når bibellærere forteller deg at vi ikke skal se mot Midtøsten stedet der Antikrist og hans system potensielt kan oppstå, så er de ganske enkelt ikke trofaste mot Skriften. Vi skal fokusere på det som Bibelen fokuserer på. Jeg håper vi er enige på dette punktet.

MESSIAS VIL KNUSE SINE FIENDER

La oss nå gå litt mer detaljert til verks. Vi kjenner alle historien om Adam og Evas ulydighet. Like etter menneskehetens fall hadde funnet sted, begynte Herren å peke på sin løsning. Gud beskrev hvordan Han til slutt ville knuse sin motstander. Herren talte direkte til slangen, da Han sa: ”Fiendskap setter jeg mellom deg og kvinnen, mellom din ætt og hennes ætt. Han skal knuse ditt hode, og du skal knuse hans hæl” (1. Mos. 3:15). I følge denne profetien skulle Satans ætt opp gjennom historien være i krig med ”ætten”, som er Messias, i tillegg til dem som følger Ham. Men til slutt vil Jesus Messias, Evas ætt, knuse slangens hode – i tillegg til alle Satans etterfølgere. Han vil gjenopprette all skade som ble gjort denne veldige mørke dagen i Edens hage. Det er derfor rett at denne profetien noe ganger blir kalt for ”moderprofetien.”²

Når vi forfølger dette temaet om at Messias en dag skal knuse Satan og hans etterfølgere, finner vi enda en vesentlig profeti om Jesus i 4. Mosebok. I kapittel 24, står Moabs konge Balak og profeten Bileam på en høytliggende utsiktsplass og speider ned på hebreerne som har slått leir på en stor slette i dalen under dem. Guds folk hadde fullført sin utgang fra Egypt og var nå på vei mot det lovede land. Men Balak var veldig oppskaket over å la en slik veldig folkemengde trenge seg inn mot grensene av hans eget rike, så han hadde leid inn Bileam til å uttale en forbannelse over det hebraiske folket. Men isteden for å forbanne dem, begynte Bileam, under innflytelse av den Hellige Ånd, å ytre en dypsindig

endetidsprofeti. ” Se,” sa han til Balak, ”først vil jeg varsle deg om hva dette folket kommer til å gjøre mot folket ditt en gang i tiden” (v. 14 NBS 1978). Dette uttrykket ”en gang i tiden” er på hebraisk *acharyith yawm*, som bokstavelig betyr ”de siste dager.” Så kom han med en av de viktigste messianske profetier i hele det Gamle Testamente:

”Jeg ser ham, men ikke nå. Jeg skuer ham, men ikke nær. En stjerne stiger opp av Jakob, en kongstav løfter seg fra Israel. Han knuste Moabs tinninger og skallen på alle sønner av Set. Han skal vinne over Edom, legge fienden Se’ir under seg ... Det fremste av folkeslag er Amalek, men til sist skal han gå under.” (4. Mos. 24:17-20, NBS 1978)

Bileam erklærte at i de siste dager ville det stige frem en konge fra Israel. Fra gammel tid av forsto de jødiske fortolkerne at dette avsnittet var en profeti som gjaldt Messias. Hva sier avsnittet at Messias vil utføre når Han vender tilbake? Hva var det den Hellige Ånd la vekt på skulle være den primære oppgaven Messias ville utføre på den dagen? Som en utvidelse av ”moderprofetien” fra 1. Mos. 3, beskrives det enda en gang at Messias skal knuse hodet på Satans etterfølgere, eller ”ætt.” Men denne gangen blir disse etterfølgerne faktisk nevnt med navn. Messias vil komme tilbake og knuse hodene på Moab, Edom, Se’ir, sønnene av Set og amalekittene. Hvem er det disse navnene viser til? Moabittene og edomittene bodde øst for det moderne Israel i det som i dag er nasjonen Jordan. Se’ir fjellet var det mest markante fjellet i Edoms territorium. Derfor peker Moab, Edom og Se’ir på det samme generelle området. På samme måte var amalekittene en folkegruppe som levde i det utstrakte området øst for Israel. Gjennom hele bibelhistorien bar alle disse folkene på et dypt hat og fiendskap mot det hebraiske folket. ”Sønner av Set,” slik det oversettes i Jerusalem Targum, er ”alle sønnene i Øst.”³

Hvis vi nå tar dette avsnittet slik det står, er det ikke mer fornuftig å tolke disse henvisningene til Edom, Moab og amalekittene som en klar pekepinn mot Midtøsten, enn å vise til Tyskland, Italia eller England, som så mange av dagens profetilærere gjør?

Å TRÅKKE MOAB NED I GJØDSELEN

Et vers som ofte leses i begravelser er Åpenbaringen 21:4, ”Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne. Og døden skal ikke være mer, og ikke sorg, og ikke skrik, og ikke pine skal være mer. For de første ting er veket bort.” Men få er klar over at Åpenbaringsboken faktisk har lånt dette avsnittet direkte fra profeten Jesaja. I Jesaja 25 blir vi fortalt at Herren ikke bare vil tørke tårer og ødelegge døden, men Han vil også fjerne hans folk Israels vanære fra jorden. Hvordan vil Han gjøre dette? Ved å ødelegge Israels fiender. La oss se på dette avsnittet:

”Han skal oppsluke døden for evig. Og Herren Herren skal tørke tårene av alle ansikter. Sitt folks vanære skal han ta bort fra hele jorden. For Herren har talt. På den tiden skal de si: Se, der er vår Gud, ham som vi ventet på, at han skulle frelse oss. Dette er Herren som

vi ventet på. La oss fryde og glede oss i hans frelse. For Herrens hånd skal hvile på dette fjellet (Sion). Men Moab skal bli tråkket ned i sitt eget land, likesom halm blir tråkket ned i gjødselvann. Moab skal bre ut sine hender der, likesom svømmeren brer ut sine hender for å svømme. Men Herren skal kue dets stolthet til tross for kunstgrepene dets hender utfører.” (Jesaia 24:8-11))

Det er åpenbart for alle at enda har ikke Gud tørket bort hver tåre, og døden eksisterer sannelig fortsatt. Det er klart at denne profetien gjenstår å bli oppfylt. På samme måte som med de andre avsnittene vi allerede har sett på, handler dette om fremtiden, etter at Jesus har kommet tilbake. Derfor, sier Herren, vil Hans velsignede og beskyttende hånd hvile over Sion-fjellet, over Hans folk ved enden av denne tidsalder, mens Hans seirende fot skal knuse fienden Moabs hode med ansiktet ned i en gjødseldam. Det er ingen vag eller universell fiende av Guds folk som beskrives i detalj her. Som i 4. Mos. 24 er det ”Moab” den tilbakevendte Messias, Jesus, vil dømme.

Derfor spør jeg igjen: Når Herren vender tilbake, hvilke nasjoner er det som ifølge dette avsnittet skal motta Hans dom? Er det europeiske nasjoner, eller leder teksten oss enda en gang mot de antisemittiske Østens sønner? Sunn fornuft forteller oss tydelig at det er de sistnevnte.

ANTIKRISTS NASJONER IFØLGE ESEKIEL

I Esekiel 25 taler enda en tydelig profeti om Herrens guddommelige dom som rettes mot Ammon, Moab og Edom, på grunn av hvordan de behandlet ”Judas hus” (v. 12). Påny ser vi at disse tre rikene lå i det som er det moderne Jordan. Profeten sa at ved å utøve urettmessig ”hevn” mot Hans utvalgte folk og for å ha ”forbrutt seg grovt” mot dem (v. 12, KJV), vil Herren av den grunn ”tukte dem i sin vrede” (v. 17).

Men teksten taler om mye mer enn bare Ammon, Moab og Edom. Den nevner også Dedan (v. 13), som er en by som ligger i det sentrale Saudi-Arabia, kjent i moderne tid som Al-'Ula. Profetien fortsetter også med å nevne filisterne og kreterne (vv. 15-16), som peker på områder som idag assosieres med Gazastripen. Noen få kapitler senere blir mange andre nasjoner utpekt til dom på Herrens Dag:

”Og Herrens ord kom til meg, og det lød så: Menneskesønn! Profeter og si: Så sier Herren Herren: Jamre dere! Ve oss, for en dag! For nær er dagen! Ja, nær er Herrens dag! En dag med skyer, en dommens tid for folkene skal den være. Det skal komme et sverd mot Egypt. Etiopia skal vri seg i angst, når drepte menn faller i Egypt. Hennes rikdom skal føres bort, og hennes grunnvoller skal brytes ned. Etiopiere og folk fra Put og Lud og alt blandingsfolket og kubeere og forbundslandets sønner skal sammen med dem falle for sverdet.” (Esek. 30:1-5).

Den endelige sammenhengen i verset handler om Herrens Dag og Kristi gjenkomst. Her, som i mange andre avsnitt, kommer Messias for å utføre dom mot fiendene til sitt folk, Israel. Inkludert i listen over dem som er utpekt til dom er Egypt, Etiopia (og Sudan), Put (Nord-Afrika), Lud (Tyrkia), Arabia og Libya.

ANTIKRISTS NASJONER HOS SEFANJA

Sefanja følger i fotsporene til alle de andre profetene, og profeterer at på "Herrens vredes dag" (2:3), vil Gaza, Asjkelon, Asjdod, Ekron, kreterfolket, Kana'an og filistrenes land bli fullstendig ødelagt (vv. 4-5). Sammen peker alle disse navnene på hele området rundt Gazastripen. Men i tillegg til dommen over Gaza, advarer profetien:

"Jeg har hørt Moabs spott og Ammons barns hånsord, da de spottet mitt folk og bar seg overmodig at mot dets land. Derfor, så sant jeg lever, sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud, skal det gå Moab som Sodoma og Ammons barn som Gomorra: De skal bli overgrodd av nesler, og en saltgruve og en ørken til evig tid. Resten av mitt folk skal plyndre dem. De som blir igjen av mitt folk, skal ta dem i eie ... Også dere etiopiere (sudanere) blir gjennomboret av mitt sverd. Han rekker sin hånd ut mot Norden og ødelegger Assur og gjør Ninive til et øde sted, tørt som en ørken." (Sef. 2:8-9, 12-13).

På Sefanjas tid strakk Assyria seg over grensene til dagens Tyrkia, Syria, Libanon og Irak. Den antikke byen Ninive heter i dag Mosul og ligger i Nord-Irak.

Det er selvfølgelig unødvendig å nevne at alle disse nasjonene og områdene er dominert av Islam. Så jeg gjentar, at hvis Herren gjentatte ganger konsekvent legger vekt på at det er de muslimske områdene som er utpekt til dom på Herrens Dag, hvorfor er det da så mange som står imot den tanken at Antikrist vil komme fra denne delen av verden?

Å TRÅKKE VINPRESSEN MED GUDS, DEN ALLMEKTIGES VREDES VIN

Og endelig kommer vi til Åpenbaringsboken. Det er her vi uten tvil finner det mest velkjente avsnittet om Kristi gjenkomst i hele Bibelen. I dramatiske bilder bryter Jesus frem fra himmelen med øyne av ild, ridende på en hvit hest, mens "hærene i himmelen" følger etter Ham:

"Og jeg så himmelen åpnet - og se: En hvit hest. Og han som sitter på den, heter Trofast og Sannferdig, og han dømmes og strider med rettferdighet. Hans øyne er som ildsluer.

På hans hode er det mange kroner. Han har en innskrift med et navn som ingen kjenner uten han selv. Han er iført en kledning som er dyppet i blod, og hans navn er Guds Ord. Hærene i himmelen fulgte ham på hvite hester, kledd i fint lin, hvitt og rent. Ut av hans munn går det et skarpt sverd, for at han med det skal slå hedningefolkene. Og han skal styre dem med jernstav. Han trækker vinpressen med Guds, Den Allmektiges strenge vredes vin. På sin kledning og på sin hofte har han et navn skrevet: Kongers konge og herrers herre.” (Åp. 19:11-16).

De fleste kristne er kjent med dette avsnittet. Men få er klar over hvem sitt blod Jesu kappe er dyppet i. Mange tror det er Hans eget blod, eller martyrenes blod. Men det virkelige svaret finner vi i Jesaja 63:

”Hvem er han som kommer fra Edom, i røde klær fra Bosra, så prektig i sin kledning der han skrider fram i sin store kraft? - Det er jeg, jeg som taler rettferdighet, som er mektig til å frelse. Hvorfor er din kledning så rød, lik klærne til han som trækker vinpressen? Pressekaret har jeg trakkert, jeg alene, og av folkene var det ingen med meg. Så trakkert jeg på dem i min vrede og trampet dem i stykker i min harme. Da sprutet deres blod på mine klær, og hele min kledning fikk jeg tilsølt. For hevners dag var i mitt hjerte, og mitt gjenlønnsårs var kommet.” (Jes. 63:1-4).

I dette dramatiske avsnittet ser profeten Jesaja østover fra Jerusalem. Han ser den majestetiske og besluttsomme Jesus marsjere seierrikt mot sin trone i Jerusalem. Han kommer fra Bosra, hovedstaden i det urgamle Edom. I dag kalles byen Petra, og ligger i dagens Jordan. Det er fra dette avsnittet begrepet om at Jesus ”trækker vinpressen med Guds, Den Allmektiges strenge vredes vin” kommer (Åp. 19:15). Her informerer Jesaja oss om at Jesus, den seirende krigeren – Løven fra Juda stamme – faktisk vil knuse Guds fiender som druer, og søle til sin kledning med deres blod.

Griper du virkelig tak i det som formidles her? Når Jesus kommer tilbake, vil ”moderprofetien” fra 1. Mosebok 3 ha gått hele sirkelen til sin endelige oppfyllelse. Selv om Satan har hogd Guds folk i helen opp gjennom historien, vil Han ikke bare knuse Satan, men også hans etterfølgere. Han vil trække vinpressen med Guds, Den Allmektiges strenge vredes vin, og det vil spesielt være i Edom – dagens sørlige Jordan og nordvestre Saudi-Arabia – at Guds fiender vil bli knust.

Så for å oppsummere på nytt: Når spesifikke nasjoner blir navngitt og utpekt til dom ved Jesu gjenkomst, er det alltid områder og nasjoner som idag er sterkt dominert av Islam. Dette er den delen av verden Bibelen roper til oss om at vi må ha vår oppmerksomhet rettet mot. Det er derfor ingen overraskelse at det i våre dager er denne delen av verden hatet mot det jødiske folk og lysten etter å eie det lovede land har de beste vilkår.

Når vi nå fortsetter, så la oss se på et par andre virkelig sentrale avsnitt. Hvis vi leter gjennom de mange verk som opp gjennom årene har presentert en europeisk Antikrist, vil vi finne de samme avsnittene sitert om og om igjen. Dette er søylene som hele teorien hviler på:

1. Daniel 2: Nebukadnesars drøm om en gigantisk billedstøtte av metall
2. Daniel 7: Daniels syn om fire dyr
3. Daniel 9:26: "folket til en fyrste som kommer"

Det er ganske forbløffende, at selv om disse tre avsnittene utgjør de viktigste søylene i det europeiske synet på Antikrist, er det ingen av dem som i realiteten tilbyr noen virkelig støtte. Faktisk er det slik, at en nøye granskning av disse tre avsnittene ikke vil lede oss til Europa i det hele tatt, men tvert i mot til Midtøsten. La oss ta en titt.

DET FJERDE RIKET

Både Daniel 2 og Daniel 7 profeterer sammen om det kommende riket som til slutt vil bringe frem Antikrist. Dette riket, som i begge disse kapitlene blir kalt for "det fjerde riket" (2:40, 7:23), blir faktisk aldri navngitt. Men de fleste kommentatorer har antatt at dette fjerde riket er det historiske Romerriket, som vil bli gjenopplivet i de siste dager. Fra denne antagelsen har mange konkludert med at Antikrist vil komme fra Europa. Helt siden fødselen til den Europeiske Unionen, har mesteparten av den profetisk våkne verden faktisk vendt blikket utelukkende mot Europa. Men ideen om at Romerriket og Europa er synonymer er bare en delvis sannhet. Som ethvert kart vil vise inkluderte også Romerriket deler av Midtøsten og Nord-Afrika.

Peker så profetiene i Daniel 2 og 7 virkelig mot Romerriket, slik det vanligvis blir antatt? En mer grundig granskning av teksten vil avsløre det helt motsatte.

DANIEL 2 OG 7

Når historien i Daniel 2 begynner, finner vi Nebukadnesar, kongen i det babylonske riket, dypt forstyrret over et syn han hadde i en drøm. Han fikk se en kjempediger statue som var delt i fire (eller muligens fem) adskilte seksjoner. Hver seksjon besto av forskjellige metaller. Fullt besluttet på å forstå betydningen av drømmen, konsulterte kongen alle sine "spåmenn, åndemanere, trollmenn og kaldeere (astrologer)" (v. 2), men ingen var i stand til å gi ham noen forklaring. Men Daniel, som hadde søkt Israels Gud i bønn, var i stand til å gjøre det ingen av de andre vise menn kunne gjøre. Herren åpenbarte Nebukadnesars drøm til Daniel, så Daniel sto frem for kongen og beskrev statuen som Nebukadnesar hadde sett. Og da han hadde kongens fulle oppmerksomhet fortsatte han med å forklare hva den betydde.

Daniel forklarte at den øverste delen av statuen, hodet av gull, representerte Nebukadnesars babylonske rike (vv. 36-38). De seksjonene som videre fulgte representerte tre andre riker som skulle følge etter Babylon, og hver av dem hadde med seg noe av det forrige rikets herredømme. De to første rikene under hodet er forstått til å være Media-Persia og deretter Grekenland. Begge er faktisk nevnt med navn av Daniel senere i boken (8:20-21, 10:20). Kristne kommentatorer er enige om at det fjerde riket, representert ved bena av jern og føttene av en blanding av jern og leire, representerer Antikrists rike. Men nok en gang er dette fjerde riket faktisk ikke nevnt med navn. På tross av dette legger mange bibeloversettelser inn navnet "Roma" i undertitlene, fordi de er så sikre på den romerske identiteten til dette fjerde riket. Uansett hvor overraskende denne påstanden vil være for mange, så gjør de forskjellige kriteriene som finnes i teksten, samt det klare vitnesbyrde til historien, at det allikevel er umulig å identifisere det fjerde riket som Romerriket. På den annen side oppfyller det islamske kalifatet, som er den andre mulige kandidaten, perfekt alle kriteriene i dette skriftavsnittet. I 632 e.Kr, kort tid etter at Muhammed, grunnleggeren av Islam var død, begynte Kalifatet, det historiske islamske riket, og kulminerte i det Ottomanske Rike som offisielt ble oppløst i 1923.

FREMVEKSTEN AV ET FJERDE RIKET

Det første problemet med å identifisere det fjerde riket som Romerriket er at det ikke fyller betingelsene i Daniel 2:40. Dette verset, som taler om hvordan det fjerde riket vokser frem, sier at når det vokste frem, skulle det knuse alle de tre andre rikene: "Deretter skal det komme et fjerde rike, som skal være sterkt som jern. Likesom jernet knuser og slår alt i stykker, skal dette riket, som knusende jern, slå i stykker og knuse alle de andre rikene."

Senere, i Daniel 7, finner vi et nesten identisk vers: "Det ... vil bli et fjerde rike på jorden, et som er annerledes enn alle de andre rikene. Det skal sluke hele jorden, trække den ned og knuse den" (v. 23).

Som vi har sagt, vil dette riket spesielt trække ned og knuse Babylon, Media-Persia og Grekenland. Siden disse tre rikene aldri eksisterte på samme tid, må knusingen vise til en erobring av deres landområder. Men Romerriket erobret bare rundt en tredjedel av de områdene som ble kontrollert av disse tre andre rikene. Rundt regnet to tredjedeler av områdene som ble kontrollert av disse rikene forble helt uberørt av Romerne. Romerriket nådde faktisk aldri så langt som til de to persiske hovedstedene Ekbatana og Persepolis.

Se for deg følgende sammenligning tatt fra vår tid: Hvis en invaderende nasjon erobret Boston, men aldri kom så langt som til å erobre New York eller Washington D.C., ville det neppe være riktig å si at en

slik nasjon "knuste" hele USA. Heller ikke ville det være riktig å si at Romerriket knuste hele det babylonske, media-persiske og greske riket. Men teksten er klar, for å oppfylle Daniel 2:40, må ett rike knuse alle disse tre. Romerriket oppfyller ganske enkelt ikke denne betingelsen. Men på den annen side erobret det historiske islamske kalifatet fullstendig og absolutt alle deres territorier.

GRENSER, SPRÅK OG KULTUR

Hva om vi utvider definisjonen av "knuse" til å omfatte mer enn rene geografiske områder? Se på beskrivelsen av det fjerde riket i Daniel 7: "Det hadde store tenner av jern og åt og knuste, og det som ble tilbake, tråkket det ned med føttene." (v. 7). Denne beskrivelsen ser virkelig ut til å peke på mer enn en ren kontroll av territorier. Jeg tror det viser oss at det fjerde riket faktisk sluker og knuser kulturen, religionen og språkene til folkene det erobrer. Med denne utvidede definisjonen i bakhodet, hva skjer da når vi sammenligner Romerriket med det Islamske Kalifatet?

Det hersker ingen tvil om at det romerske militæret var en mektig kampstyrke. Men når vi studerer det romerske rikets karakter, og måten det utøvde herredømme over de folkene det erobret på, er det nok en gang vanskelig å få det til å passe med beskrivelsen i profetien. Romerriket er faktisk ganske velkjent for å ha vært en nasjonsbyggende styrke i den antikke verden. Når Rom erobret et folk, ødela det ikke deres kultur, religion eller tvang et nytt språk på dem. I det store og hele tolererte romerne slike ting, mens de innførte lover, opprettet domstoler, bygde veier og infrastruktur og skapte orden. De berømte romerske veiene nådde hver avkrok av det romerske riket. Dette var velbygde, steindekte veier som ble bygd på et veldig solid fundament. Gjennom de berømte veiene blomstret handelen, som igjen økte skatteinntektene. Tilslutt var alle byer og landsbyer i det romerske riket forbundet gjennom et omstendelig nettverk av hovedveier. Dette førte til at det berømte uttrykket "alle veier fører til Rom" oppsto. Romas lover og beskyttelsen fra deres militære skapte også fred og stabilitet som etter hvert kom til å bli viden berømt og kjent som *pax Romana*. Isteden for å være en makt som knuste og slukte, var det romerske riket ofte det motsatte. Selv John Walvoord erkjente og kjempet med dette problemet, og uttalte: "Det er åpenbart lite som er konstruktivt med dette riket, på tross av romerske lover og romerske veier og sivilisasjon."⁴

Etter antikkens standarder var Romerriket også ofte et tolerant rike sammenlignet med mange andre riker i antikken. På Jesu tid, da Israel var under romersk myndighet, sto Tempelet på en fremtredende plass i Jerusalem, og jødene praktiserte åpent sin egen religion. Romersk lov beskyttet faktisk deres rett til å gjøre det. Men det fantes virkelig unntak, slik som under Keiser Caligula, men gjennom mesteparten av sitt styre var det romerske rike relativt overbærende. At det fjerde riket er en kulturelt ødeleggende instans skaper et problem når man sammenligner Romerriket med Daniels fjerde rike. Ta for eksempel forholdet Romerriket hadde til gresk kultur. Isteden for å knuse den greske kulturen, slik teksten krever, ble mye av det romerske riket overvældet av den greske kultur og måten å leve på. På Jesu tid, i det første århundre, under romersk herredømme, var gresk det dominerende språket i mesteparten av det romerske riket. I tillegg tok romerne også til seg den hedenske greske gudfamilien. Mens navnene ble endret, forble gudfamilien grunnleggende den samme. Zevs ble til Jupiter, Artemis ble Diana, og så videre. Det virker ganske tydelig at det romerske riket ikke var den knusende makten som det vises til i Daniel 2:40.

DET ISLAMSKES KALIFATET

I motsatt fall var det Islamske Kalifatet helt fra begynnelsen av en arabisk-islamisk overlegen styrke, som knuste og visket ut kulturene og religionene til de folkene det erobret. Dette er på grunn av den dypt intolerante karakteren til Islam. Den er selve personifiseringen av en totalitær ideologi. Ordet *Islam* betyr faktisk "underkastelse." Tenk på hvordan livet var under Taliban eller IS. Overalt der Islam spres fører den med seg denne undertrykkende ideologien. Ikke bare erobret Islam alle territoriene til Babylon, Media-Persia og Grekenland, men den tvang også det arabiske språk på mange av de folkene det erobret. I dag snakker de fleste arabisk i land som Jordan, Irak, Syria, Libanon og over det meste av Nord-Afrika. Som en imperialistisk styrke påtvang Islam den arabiske religion og kultur på alle de folkeslag den dominerte, mens den utslettet de tidligere religioner og kulturer. En hel bok kunne skrives med endeløse eksempler på hvordan Islam knuste og utslettet de kulturene den erobret. I kjernelandet til den tidlige kirken er de kristne samfunnene i dag bare en minoritet, som oftest strever og kjemper for å overleve. Mens byene Antiokia, Aleksandria og Jerusalem en gang var de blomstrende hovedstedene i den kristne verden, og som sendte ut sine kristne misjonærer, er idag disse opprinnelige kristne samfunnene bare en skygge av hva de en gang var. Under kontroll av den Islamske Staten (IS), ble hundrevis av kirker i området ødelagt. Kors som en gang hadde prydet kirketakene, ble erstattet av IS-flagget. Det erklærer med hvite arabiske bokstaver på sort bunn, at "Det finnes ingen annen Gud enn Allah, og Muhammed er hans profet." Antikke helligdommer og museer har bokstavelig blitt sprengt i lufta eller slått i stykker med slegger. På samme måte prøver det muslimske Waqf i Jerusalem å utslette all historisk jødisk tilknytning til eller tilstedeværelse på Tempelplassen.

En liste over slike eksempler kunne bokstavelig talt fylt mange hyllemeter med bøker. Overalt der Islam har spredt seg, har den erobrede kulturen gradvis blitt utslettet og dens symboler blitt ødelagt. Religionen til de undertvungne folkeslagene er som oftest målet. Dette er Islams arv, en perfekt oppfyllelse av Daniels forutsigelser (2:40, 7:7, 19). Det fjerde dyret vill knuse og sluke alt som det erobret. Mens det romerske riket har store vansker med å passe til disse beskrivelsene, oppfyller det Islamske Kalifatet dem perfekt.

DET "BLANDEDE" FJERDE RIKET

Et annet veldig interessant hint som gjelder den etniske bakgrunnen til det siste riket finner vi i Daniel 2:43: "Og når du så at jernet var blandet med leire, så betyr det at de skal blande seg med hverandre ved giftermål. Men de vil likevel ikke holde sammen, likesom jern ikke blander seg med leire."

Tre ganger bruker dette verset det samme ordet som blir oversatt til "blandet." Få er klar over at dette er det arameiske ordet *'arab* (Hebr. *ereb*). I antikkens Midtøsten ble araberne sett på som det blandede ørkenfolket. Fordi Ismaels og Esaus etterkommere var så inngiftet med de forskjellige hedningestammene i ørkenen, ble de med et samlebegrep kjent som "det blandede folket."

Den første henvisningen i Bibelen til disse "blandede" finner vi hos profeten Nehemja. Etter at lovboken ble gjenopplaget, samlet hele Israel seg for å høre Ordet lest offentlig: "På den dagen leste de fra Moseboken mens folket hørte på, og der ble funnet at det var skrevet at ingen ammonitt eller

moabitt skulle komme inn i Guds forsamling til evig tid ... Og det skjedde, da de hadde hørt loven, at de skilte ut hele *den blandede folkemengden* fra Israel" (Neh. 13:1-3 KJV. Forfatterens utheving).

Etter at de hadde lest loven, ble jødene klar over at det var forbudt for dem å ta koner fra de hedenske stammene i ørkenen, spesielt ammonittene og moabittene, som bodde der hvor det hashemittiske kongeriket Jordan ligger i dag. Så de ekskluderte alle fra Israel som var av blandet ætt, eller *'arab*. Selve ordet Arab, i sin etymologiske opprinnelse, viser til de blandede folkene som primært bodde øst for Israel. En bokstavelig oversettelse av Daniel 2:43 er derfor: "Og når du så at jernet var blandet med leire, så betyr det at de er arabere. Men de vil likevel ikke holde sammen, likesom jern ikke blander seg med leire."

Den gåte-lignende karakteren av dette verset, som peker på de viktigste folkeslag som det fjerde riket ville stige frem fra, er veldig lik en episode i Daniel 5, der Daniel tolket skriften på veggen som et varsel om det Babylonske rikets fall for Mederne og Perserne. Daniel leste ordet *peres*, som betyr "delt," og tolket det som en henvisning til Paras, eller Perserne.

For å si det tydelig, så må denne mulige pekepinnen i teksten ikke på noe vis bli betraktet som en negativ uttalelse om arabere. Men det kan peke på beskaffenheten av og opprinnelsen til dette bestemte riket. Som en enhver seriøs analyse av den historiske islamske erobringen vil vise, påtvang de tidlige muslimene virkelig språket, kulturen og den religiøse utøvelsen fra det sjuende århundres Arabia på alle folkeslag de erobret.

FALLENDE SØYLER

Når vi nå har undersøkt Daniel 2 og 7, to av de viktigste søylene i synet på en europeisk Antikrist, begynner vi å oppdage at saken for en romersk eller europeisk Antikrist virkelig er bygd på et svakt grunnlag. Hva med den siste søylen i Daniel 9:26? La oss nå gå til dette avsnittet.

FOLKET TIL EN FYRSTE SOM KOMMER

I løpet av de siste årene, mens jeg har prøvd å forklare det bibelske grunnlaget for teorien om den islamske Antikrist, har jeg hatt muligheten til å diskutere disse tingene med forskjellige internasjonalt kjente profeti-lærere som forfekter den europeiske Antikrist-teorien. Det avsnittet som hver eneste av disse bibellærerne har sitert som grunnlag for å avvise teorien om den islamske Antikrist, er Daniel 9:26, som taler om "folket til en fyrste som kommer."

Mens varierende tolkninger av dette verset har blitt lagt frem, holder de fleste fast på at denne profetien betyr at det folket som ødela Jerusalem og Tempelet i 70 e.Kr. er forfedrene til de "folkene" som vil følge Antikrist ("fyrsten som kommer").⁵ Ifølge dette synet, skal derfor dette verset forstås på følgende måte:

Folket – det vil si, de fremste etterfølgerne – av fyrsten (Antikrist) som skal komme i de siste dager, skal ødelegge byen (Jerusalem) og helligdommen (det jødiske Tempelet fra det første århundre).

Selv om dette bare er ett eneste vers, er den tyngden det utgjør i manges tanker som et bevis på en romersk Antikrist ganske enorm. Men etter å ha studert dette avsnittet inn og ut i årevis og etter å ha konsultert utallige bibelkommentarer og betraktet alle muligheter, kan jeg si med stor sikkerhet at den tradisjonelle Europa- eller Rom-sentrerte tolkningen av Daniel 9:26 er helt feil. Vær så vennlig å bære over med meg mens jeg forklarer.

De fleste lærde tror at ødeleggelsen av "byen og helligdommen" i dette verset henviser til 70 e.Kr, da de romerske legioner under ledelse av general Titus ødela både den jødiske hovedstaden Jerusalem og dens tempel. Fordi soldatene var romerske borgere, trekker mange den konklusjonen at de fremste etterfølgerne av Antikrist i de siste dager vil være europeere generelt eller italienere spesielt. Men problemet består i at veldig få av de soldatene som ødela Tempelet og Jerusalem i 70 e.Kr. faktisk var italienere, eller europeere for den saks skyld. Historien maler faktisk et dramatisk annerledes bilde.

Før Romerriket ble et imperium, ble det kalt den Romerske republikk. I republikkens tidlige dager, mens det var i ferd med å utvikle seg til et verdensrike, var majoriteten av de soldatene som ble rekruttert til å tjene i de romerske legionene italienere fra byen Rom og de omkringliggende drabantbyene. Men etter hvert som det romerske riket vokste til et storrike, ble det bortimot umulig å bemanne hele riket kun med soldater fra Italia. Det fantes ganske enkelt ikke nok italienske stridsdyktige menn til å spre dem over hele Europa, Nord-Afrika og Midtøsten. Derfor gjorde keiser Augustus en serie store reformer i det første århundre, som førte til drastiske endringer i den etniske sammensetningen av den romerske hæren. Innen år 15 e.Kr. var Pretorianergarden, en elitegruppe av soldater som beskyttet keiseren, den eneste delen av den romerske hær som i hovedsak besto av italienere. Resten av hæren ble i stadig større grad sammensatt av "folk fra provinsene," romerske borgere som bodde ute i provinsene – mot de ytre grensene til det romerske riket, langt borte fra hovedstaden Rom. Denne "provinsialiseringen" av hæren var tilfelle for alle de romerske legionene i denne tidsperioden, men var i størst grad tilfelle for de østlige legionene som ble brukt til å angripe Jerusalem. Både historiske fortellinger fra antikken og moderne forskning bekrefter dette.

Ifølge Publius Cornelius Tacitus, en senator og romersk historiker "formet keiser Titus ... tre legioner i Judea, den 5te, 10de og 15de (til å angripe Jerusalem) ... Til disse la han til den 12te fra Syria, og noen menn som tilhørte den 18de og 3dje, som han hadde trukket tilbake fra Aleksandria. Denne styrken ble ledsaget ... av en stor gruppe arabere, som hatet jødene med det sedvanlige nabohatet."⁶

Det er flere viktige biter av informasjon vi kan hente fra dette avsnittet. For det første lærer vi at de romerske legionene var stasjonerte i Judea, Syria og Egypt. I tillegg til de romerske legionene, var det "en stor gruppe arabere, som hatet jødene," som ledsaget soldatene. Det er unødvendig å si at lite har endret seg siden det første århundre når det gjelder det regionale hatet mot det jødiske folk.

Senere bekreftet Flavius Josefus, enda en uerstattelig historiker fra denne perioden, Tacitus' rapport. "Så sendte Vespasian sin sønn Titus ... (som) gikk i land i Syria, hvor han samlet de romerske styrkene, med et betydelig antall reserver (eller, frivillige) fra kongene i det området."⁷ Andre steder

beskriver Josefus et enda større antall arabiske soldater som slo seg sammen med de invaderende troppene. "Malkus, kongen i Arabia, sendte også et tusen ryttere og fem tusen fotsoldater."⁸ Ikke glem, at seks tusen menn er på størrelse med en hel legion. Malkus, som var bare én av tre arabiske konger som sendte frivillige, sendte nok soldater til å utgjøre en hel legion. Som jeg beskriver detaljert i min bok *Dyret fra Midtøsten*, er moderne forskere av romersk historie fullt ut enige i at majoriteten av de "romerske" soldatene var etniske syrere og arabere – ikke forfedrene til dagens europeere, men til dagens innbyggere i Midtøsten.

Selv om vi selvfølgelig kan forstå hvordan en rask gjennomlesning av Daniel 9:26 kan lede til å konkludere med at Antikrists tilhengere vil være europeere, kan man ved å gjøre litt grundigere hjemmelekser og studere bevisene, avsløre noe ganske annet enn det som har vært allment og populært antatt.

OPPSUMMERING

La oss oppsummere dette kapitlet. Først diskuterte vi Bibelens fokus på Israel. Vi zoomet inn på de faktiske geografiske områdene for de siste dagers kriger og viste at de alle var sentrert omkring Jerusalem. Så undersøkte vi flere avsnitt som spesifikt viser til de invaderende hærene som "de omkringliggende nasjonene" eller "naboene" til Israel. Videre gransket vi det faktum at hos profetene navngir Bibelen gjentatte ganger de nasjonene som vil følge Antikrist. De er alle islamske nasjoner fra Midtøsten og Nord-Afrika. Tilslutt undersøkte vi de tre viktigste søylene som støtter den europeiske Antikrist-teorien. Til tross for det faktum at de fleste opp gjennom kirkehistorien har antatt at Antikrists rike kommer til å være et siste dagers gjenopplivet Romerrike, så vi at det finnes en mye sterkere støtte til et gjenopplivet Islamsk Kalifat. Når vi forstår at det ikke bare er profeten Daniel, men også andre profeter som talte om det Islamske Kalifatet og ikke Romerriket, forsvinner plutselig flere spenningsfelter rundt dette temaet i Bibelen. Alle de viktigste profetiene i Bibelen om Antikrists rike faller sammen som brikker i et puslespill. Når vi stikker Islams nøkkel inn i de så ofte gåtefulle profetiske ord i Bibelen, faller alle ting på linje og gir oss en veldig tydelig og fornuftig mening.

KONKLUSJON

Hvis det siste dyrets rike virkelig er en gjenoppstandelse av det Islamske imperium, da kaster det et kraftig nytt lys over identiteten til skjøgen Babylon. Denne eskatologiske byen er en by som vil bli nøye knyttet til det siste dyrets rike. Mens vi fortsetter å begrense de antall kandidater vi må vurdere, er den islamske identiteten til det sjuende og åttende hodet en av de aller viktigste ledetrådene. I neste kapittel skal vi få se at endetidens Babylon ikke bare er en by som er fullstendig knyttet til det siste dyrets rike, den er faktisk den religiøse og økonomiske hovedstaden i dette riket.

KAPITTEL 9

SATANS BY

SOM JEG ALLEREDE HAR VIST, representerer det sjuhodede dyret sju historiske riker. Så snart hebreerne hadde vokst til å bli en nasjon, klekket Satan ut det som skulle bli det første av mange komplott for å ødelegge dem. Egypt under farao var det første riket som søkte å ødelegge Guds pakts-folk for rundt tretusen femhundre år siden. Siden da har faraos Egypt falt og mange andre hedenske riker har stått frem og deretter falt. Men selv om rikene har endret seg, har Satans mål opp gjennom historien vært det samme: å ødelegge Guds folk og forpurre Hans planer. Som vi understreket i kapittel 7 har Satan alltid arbeidet gjennom hedenske riker, regjeringer og deres militære styrker for å utføre sine egne planer og hensikter. Enten det var Egypt, Assyria, Babylon, Persia, Grekenland, Rom eller det Islamske Kalifatet, ble alle disse instansene brukt som stråmenn av djevelen for å utløse hans raseri mot Herren og Hans folk. Gjennom den mystiske apokalyptiske billedbruken av det sjuhodede uhyret i Åpenbaringen 17, har vi på et slags vis et tverrhistorisk, åndelig bilde av de foregående rikene som Satan har brukt.

Når vi ser på hva det betyr at kvinnen blir fremstilt i partnerskap med dyret og spesielt knyttet til en by kalt "Babylon," får vi enda et viktig spor. Enkelt forklart så var byen Babylon hovedstaden i det babylonske rike, dyrets tredje hode. Men etter at Babylon falt ble hovedsetet til den sataniske makt på jorden flyttet til et annet sted. Ikke før hadde et rike falt før Satan åpnet en ny forretning i en ny

hovedstad. Dette er grunnen til at jødene og de kristne i det første århundre så på byen Roma (hovedstad i det sjette riket), som "Babylon." Den hedenske byen Babylon i antikken ble brukt som et erkeeksempel på alle de andre sataniske byene som skulle komme. Roma var på en måte det åndelige Babylon i sin tid. Derfor er det Roma Peter henviser til da han skrev: "Menigheten i Babylon, som er utvalgt sammen med dere, sender dere sin hilsen, likeså Markus, min sønn" (1. Pet. 5:13). Dette verset inneholder en av de viktigste nøklene til å hjelpe oss med en rett tolking og forståelse av mysteriet om Babylon.

REAKSJONÆRE INNVENDINGER

Før vi kan diskutere betydningen av Peters kommentar, trenger vi kort å se på innvendingene til dem som forneker at Peter noensinne var i byen Roma. Opp gjennom årene har noen protestanter hevdet at Peter aldri var i Roma. Hvis dette kan bevises, ville det sette en solid spiker i kisten til den romersk-katolske påstanden om at Peter var den første pave. Som så ofte er tilfelle i saker som har med teologiske uenigheter å gjøre, så vil noen bruke enhver mulighet til å "klistre det" på sine meningsmotstandere ved enhver passende anledning. Som protestant forstår jeg at det virkelig finnes flere teologiske emner som katolikkene og protestantene er uenige om, men da vi elsker sannheten må vi unngå reaksjonær teologi. Det fremste målet til reaksjonær teologi er å tilbakevise ens teologiske motstandere, ikke å finne sannheten. Vi burde aldri danne noen teologiske synspunkter bare fordi de er det motsatte av hva en rivaliserende gruppe tror. Hvis vi skal gjøre en ærlig vurdering av dialoghistorien mellom forskjellige religioner, sekter og kirkesamfunn, vil vi bli sjokkert over at mange læresetninger som er et resultat av reaksjonær teologi har forandret historien. De lidenskapelige forsøkene fra noen på å fornekte Peters tilstedeværelse i Roma, på tross av det overveldende bevismaterialet, er et perfekt eksempel på denne feilaktige tilnærmingen. La oss se på hvorfor disse innvendingene er uakseptable.

VAR PETER FAKTISK I SELVE BABYLON?

Noen har ført argumenter om at Peter skrev sitt første brev fra den faktiske, historiske byen Babylon ved elven Eufrat. Det første problemet med det er at da brevet ble skrevet, den andre halvdel av det første århundre, var ikke Babylon akkurat noe populært reisemål.

Den første ødeleggelsen av Babylon av noen betydning fant sted rundt fire hundre år før Peter, da Antigonos I Monofthalmos av Makedonia la byen fullstendig i grus i 309 f.Kr. Trettifire år senere ble den gjenværende sivile befolkningen fjernet og deportert. Senere skrev den romerske geografen Strabo, på tiden rundt Kristi virke, at "Storparten av Babylon er så forlatt og øde, at man trenger ikke nøle med å si som en av de humoristiske dikterne at ... 'den Store Byen', er en stor ørken."¹ Strabo fortsatte med å beskrive små bosetninger av kaldeiske astronomer som bodde blant ruinene i byen. Det var også i løpet av denne tiden at elven Eufrat tørket inn og det som allerede var en ørken ble enda mer øde og forlatt. I 116 e.Kr. ankom den romerske keiseren Trajan stedet for den tidligere så store byen og "så ikke annet enn jordhauger, steiner og ruiner."² Allikevel er det noen som vil få oss til å tro at det var på denne tiden, da Babylon praktisk talt ikke var mer enn et ørkenland med noen få innbyggere, at apostelen Peter flyttet dit og ledet en blomstrende menighet.

Det andre problemet med teorien om at Peter faktisk var i Babylon i Mesopotamia, er det faktum at han måtte ha brukt kodet språk for å skrive om menigheten der. Peter sendte hilsener fra "Menigheten i Babylon" (1. Pet. 5:13). Mens Norsk Bibel (og endel andre Bibler) bruker ordet *menighet*, sier den original greske teksten ganske enkelt "hun." Andre bibeloversettelser sier derfor, "Hun (som er) i Babylon ... sender dere sin hilsen." Eller: "Deres søster i Babylon sender sin hilsen, hun som er utvalgt sammen med dere." (NBS 2011). Men alle de tidlige syriske, arabiske og latinske manuskripter satte inn ordet "menighet" i stedet for "hun." Hvorfor? Fordi de tidlige oversetterne forsto at Peter prøvde å skjule at han skrev på vegne av en menighet. Kodet språk ville bare ha vært nødvendig hvis han skrev fra en by der menigheten hadde gått under jorden på grunn av forfølgelse. Hvis Peter hadde vært i Babylon ved elven Eufrat, ville det ikke ha vært noe som helst behov for ham til å være hemmelighetsfull eller forsiktig. Selv om det hadde vært en ørliten jødisk befolkning som Peter evangeliserte, ville det ha vært umulig for ham å skjule hva han gjorde der. Men hvis Peter var i Roma, der forfølgelse av kristne i hans levetid er veldokumentert, ville det være fornuft i at han trengte å være hemmelighetsfull.

Det tredje problemet med teorien om at Peter var i det faktiske Babylon ved elven Eufrat, er at alle henvisninger fra forfatterne i den tidlige menigheten plasserer Peter i Roma på denne tiden. Det finnes ikke et eneste fnugg av historiske bevis på at Peter noensinne dro til Babylon ved elven Eufrat.

EGYPTS BABYLON

Andre har argumentert med at Peter var i en by kalt Babylon utenfor Kairo. Et stort flertall av bibelforskere forkaster denne tanken fullstendig. Utenom selve navnet Babylon, finnes det absolutt ingen beviser for denne påstanden. Den lille egyptiske byen Babylon var så ubetydelig at det ville ha vært nødvendig for Peter å skrive en forklaring på dette hvis han faktisk skrev derfra. Å henvise til "Babylon" i antikkens Midtøsten mens man faktisk talte om den lille byen i Egypt ville være det samme som om noen i dag hevdet å være i "Paris" når han faktisk var i Paris i Texas, og ikke i Frankrikes hovedstad. Å unnlate å gjøre dette klart ville være direkte forvirrende, om ikke villedende.

I tillegg til dette, slik det er tilfelle med det faktiske Babylon, så ville det ikke ha vært noen grunn til at Peter skulle bruke kodeord for å beskrive de troende i en liten landsby i Egypt der forfølgelse ville ha vært usannsynlig og hvor det ville ha vært umulig for ham å skjule sitt ærend. Tilslutt viser det seg altså at dette er enda en påstand som ikke har noe støtte i historien.

BABYLON SOM ROMA

I motsetning til de to foregående forslagene, peker alle historiske beviser på det faktum at Peter var i Roma da han skrev sitt første brev. Man tror at Peter kom til Roma sundt 47 e.Kr. og forble der til sin død ca. tjue år senere. Peters første brev ble trolig skrevet kort tid før han led martyrdøden under keiser Neros regjeringstid. Da han skrev til de romerske kristne i 110 e.Kr., kun førti år etter Peters død, sa Ignatius av Antiokia: "Jeg gir dere ikke ordrer, slik Peter og Paulus gjorde. De er apostler, men jeg er en som er dømt, de er virkelig frie."³ Konklusjonen er selvfølgelig at både Peter og Paulus en gang fungerte som ledere over de troende i Roma. Vitnesbyrdet til Ignatius er viktig fordi han faktisk var i live da Peter og Paulus tjente menigheten der.

Nitti år senere skrev Tertullian om Roma i sin *Medisin mot Kjetteri*, "Hvor lykkelig er ikke denne menigheten, der apostlene utøste all sin lære og alt sitt blod! Der Peter holdt ut en lidelse lik sin Herres! Der Paulus vinner sin krone i en død lik Johannes'!⁴ Alle erkjenner selvfølgelig at Paulus led martyrdøden i Roma, og her skriver Tertullian at både Peter og Paulus led martyrdøden i samme by. På omtrent samme tid skrev Ireneus av Lyon om "den store og herlige menigheten i Roma, som ble grunnlagt av de to apostlene Peter og Paulus."⁵ Andre tidlige kilder og røster som Didache (de tolv apostlenes lære), Polykarp, Klement, Lactantius, Kyrill, Eusebius, Hieronymus og flere andre kom også med kommentarer som støtter Peters opphold i Roma. I sitt trebindsverk *Troen til de tidlige Kirkefedre (The Faith of the Early Fathers)*, nevner faktisk William A. Jurgens tretti henvisninger fra de tidlige kristne forfatterne og andre kirkedokumenter som underbygger Peters tilstedeværelse i Roma. Så overensstemmende er vitnesbyrdet fra den tidlige menigheten om at Peter var i Roma da han skrev 1. Petersbrev, at *Ungers Bible Dictionnaire* uttrykker utvetydig at "Beviset på hans martyrdom i Roma er komplett, mens det er et fullstendig fravær av motstridende argumenter i skriftene til de tidlige kirkefedrene."⁶

Få er klar over at de arkeologiske og vitenskapelige bevisene på at Peter ble begravet under St. Peterskirken i Roma også er ganske overbevisende. Etterforsker John Evangelist Walsh gjenforteller i sin bok *St. Peters ben (The Bones of St. Peter)* den fascinerende historien om den vitenskapelige og arkeologiske høringen rundt ektheten av det som den kristne tradisjonen lenge har påstått. I sin bok nøster Walsh opp både vitenskapelig og upartisk de forskjellige trådene i utgravningen, og lar leseren sitte igjen med liten tvil om at det som ble oppdaget under Peterskirken faktisk er levningene til apostelen Peter. Selv om det ville være for mye for denne boken å gå i detalj om hvordan de forskjellige konklusjonene ble trukket med en slik vitenskapelig nøyaktighet, la det derfor være nok å si, at alle som er villige til å se på de objektive fakta vil konkludere med at Peter mest sannsynlig ble begravd i Roma.

I lys av den overveldende vekten av beviser burde vi derfor ikke bli overrasket over at Eusebius Pamfilius, den store historikeren fra den tidlige kirken, henviser til dette bestemte verset i 303 e.Kr. og uttaler: "Peter nevner Markus i sitt første brev, som de sier at han skrev i selve Roma, når han på en billedlige måte kaller byen Babylon."⁷ Beviset på at Peter brukte Babylon som et kodeord blir forsterket av det faktum at han sier "hun," isteden for å bruke ordet *menighet*, mest sannsynlig for å tilsløre hvor han befant seg og hvilket oppdrag han var ute på, mens han arbeidet under sterk forfølgelse.

VITNESBYRD FRA APOKRYFE OG FALSKE RELIGIØSE TEKSTER

Peters bruk av navnet Babylon for å vise til Roma ser ut til å ha vært en vanlig praksis blant både jøder og kristne i denne perioden. Noen få apokryfe og pseudoepigrafiske (En pseudoepigrafi er en tekst som utgir seg for å være forfattet av en navngitt historisk person, vanligvis for å påberope seg autoritet. O.a.) verk bruker også navnet Babylon for å vise til byen Roma.⁸ I *Sibyllens Orakler*, bok 5 som er datert til rundt 80 e.Kr. forutsier forfatteren et stor stjerne som faller ned fra himmelen og brenner opp byen Babylon, som den viser til som "landet Italia ... byen i det latinske landet, uren i alle ting ... i din enkestand vil du sitte ved dine bredder, og elven Tiber vil gråte for deg."⁹ *Baruchs Apokalypse* og 2 tilfeller fra *Ezra den Skriftlærde* bruker også Babylon på samme måte.

Fordi "Babylon" var et så vanlig brukt kodeord på Roma i denne perioden, ville Peters publikum umiddelbart ha forstått at han mente Roma. Det var en spesiell grunn til at både jøder og kristne så en

forbindelse mellom Babylon og Roma. Begge byene var hovedstedene til de store hedenske rikene som hadde makten i sine respektive tidsaldre. De var prangende, forføreriske, hedenske, velstående og mektige uten sidestykke. Da de romerske styrkene ødela Jerusalem og det jødiske tempelet i 70 e.Kr., ble ganske enkelt Roma det nye Babylon i jødernes øyne.

BABYLON: SATANS OMSKIFTELIGE HOVEDSTAD

Å forstå at den apostoliske kirken så på Roma som en siste dagers "Babylon" er en vesentlig komponent i ethvert forsøk på å etablere identiteten til endetidens Babylon – den store skjøgen. For de første kristne var Babylon mye mer enn selve den antikke byen Babylon. Alt som Babylon legemliggjorde og representerte har flyttet på seg. Som åndelig konsept var ikke Babylon noe statisk, ikke låst fast til én beliggenhet. "Babylon" representerer Satans sterke festningsverk på jorden til enhver tid. Etter at Babylon falt har den sataniske ånd som en gang fant et hjem ved bredden av Eufrat, ganske enkelt beveget seg til en annen by og reist sin trone der. Hvert etterfølgende rike som hadde makten i sin tidsalder, delte de samme kjennetegnene: Disse rikene dreide seg om en form for hedensk religion som bar på et hat mot det jødiske folk og et demonisk begjær etter å eie Guds lovede land. Etter Babylon ble det Media-Persiske rike etterfulgt av det greske og deretter det romerske rike. Som Beale uttalte: "På Johannes' tid var 'den Store Byen' i hovedsak en referanse til Roma og dens allierte, siden den var sentrum for det ugudelige riket som forfulgte Guds folk på den tiden."¹⁰ Med hvert nytt rike flyttet "Babylon" på seg. Derfor karakteriserte Tykonius, en kristen teolog i det fjerde århundre, kortfattet Babylon på følgende måte: "Gjennom den, kan man gjenkjenne byen til djevelens folk."¹¹ Derfor har vi i vårt søk etter å oppklare mysteriet Babylon, nå fått følgende arbeidsdefinisjon:

Et symbolsk begrep brukt til å identifisere hovedstaden til endetidens sataniske rike. Det er den siste hovedstaden til den verdensomspennende avgudsdyrkelsen og det siste demoniske festningsverket på jorden, hvorfra Satan vil føre sin krig mot Jerusalem og Guds frelsesplan.

Forskjellige kommentatorer deler dette synet. Kendall Easley uttaler for eksempel følgende i sin kommentar til Åpenbaringsboken:

I hans (Johannes') dager – som var tiden for dyrets sjette hode – var skjøgen et bilde på Roma. I tiden for dyrets sjuende hode, vil det stige frem en stor og ond by. Som Antikrists strålende hovedstad, vil hun ikke ha sin like på jord.¹²

Etter å ha nevnt hovedstedene til det egyptiske (Memfis), assyriske (Ninive), babylonske (Babylon), persiske (Persepolis) og det romerske (Roma) rike, fortsatte Easley:

De var alle sin tids Babylon. Hver av dem steg frem som et uttrykk for fremragende ingeniørkunst, støttet av militær makt og politisk renkespill. Hver av dem var kommersielle, økonomiske og kulturelle sentra. Hver av dem sto hovmodig Gud imot og forfulgte Guds folk. Slå dem alle sammen til ett, og de blir den fullkomne forløper for den fremtidige store endetidsbyen i en sivilisasjon som står Gud imot – ”Babylon den Store,” verdens elskerinne. Som det var med verdens første store by, Babel, slik vil det også bli med det siste Babylon. Gud vil dømme henne direkte og dramatisk.¹³

Easley får virkelig tak på dette. Opp gjennom historien har det alltid vært Jerusalem kontra ”Babylon.” I det første århundre var det Jerusalem kontra Roma. Men i vår tid er ikke lenger Roma hovedsetet for den sataniske makten på jorden. Etter at det sjette riket falt, steg det frem et sjuende.

HOVEDSTADEN I DET SJUENDE RIKET

Når vi nå har fått etablert en definisjon av mysteriet Babylon som Satans omskiftbare festningsverk og hovedstaden i det regjerende dyrets rike, er det neste steget ganske enkelt å se på det sjuende hodet til dyret i Åpenbaringen 17. Hvilket rike representerer det? Som vi allerede har ført en sak for, er det det historiske Islamske Kalifatet, den eneste kandidaten i verdenshistorien som oppfyller alle de aktuelle profetiske avsnittene og det tydelige mønsteret som har blitt bevist gjennom de seks foregående rikene. Ulikt noe annet rike i menneskets historie, har det historiske Islamske Kalifatet vært ledende i antisemittisme, antijudaisme, antisionisme, anti den jødiske Gud og en bærer av den antikristelige ånd. Dette er sant både i lære og praksis. Selv om Kalifatet nå har vært oppløst i mer enn nitti år, lever det i hjertene og fantasien til størstedelen av den muslimske verden, da skarer av muslimer fortsetter å rope etter dets gjenopprettelse. Forsøkene til den Islamske Staten i Irak og Syria er bare det siste eksempelet på et islamsk forsøk på å gjenopprette et kalifat. Men det som kommer under Antikrist vil langt overgå IS i størrelse, makt og global påvirkning. I våre dager begynner dyrets åttende rike å vokse frem like for øynene våre. Jeg tror det bare er et spørsmål om tid før det åttende riket er fullt ut gjenopprettet.

Når vi nå har identifisert det sjuende riket, må vi ganske enkelt stille spørsmålet: Hvilken ”by” er den åndelige hovedstaden og hjertet i den islamske verden? Det ser mest sannsynlig ut til å være byen Mekka, og kongedømmet Saudi-Arabia. Det er ingen tvil om at Saudi-Arabia er det åndelige sentrum i den islamske verden. Mens Roma var det første århundrets Babylon, har de siste fjorten hundre år et nytt Babylon regjert over hjertene til skarer av mennesker i Midtøsten og andre deler av verden.

Denne byen er Mekka, den største enkeltstående avgudsdyrkende by som menneskeheten noen gang har kjent til.¹⁴

KAPITTEL 10

LUKSUSDRONNINGEN

I DETTE KAPITLET VIL VI DISKUTERE noen få siste beskrivelser og karakteristikk av skjøgen som vi finner i profetien fra Åpenbaringen 17. Hver av disse karakteristikkene er vesentlige for å identifisere den store skjøgen. De definerer i all sin vesentlighet hvem kvinnen er, hva hun representerer og til slutt, hvilken dom hun endelig får.

DRUKKEN AV DE HELLIGES BLOD

Blant de første observasjoner apostelen Johannes gjorde var at skjøgen var "druken av de helliges blod og av Jesu vitners blod" (Åp. 17:6). Vi må ikke miste alvoret i det som blir forklart her. De siste dager vil føre med seg en kulminasjon av kirkens vitnesbyrd til verden, og mye av det vil bli fullbyrdet gjennom de helliges martyrdød i et antall som ikke har sitt sidestykke i historien. Slik Jesus selv seiret over verden gjennom å bli mishandlet og drept, vil de siste dagers martyrer etterfølge sin Mester og overvinne verden gjennom å lide martyrdøden for å forkynne evangeliet. Det er derfor en høy røst fra himmelen proklamerer de helliges kommende seier: "De har seiret over ham i kraft av Lammets blod og det ordet de vitnet. Og de hadde ikke sitt liv kjært, like til døden" (Åp. 12:11). I følge denne profetien vil det fremste redskapet som er ansvarlig for nedslaktingen av Guds folk i de siste dager være den store skjøgen. Den byen og det systemet hun representerer vil drepe så mange hellige at hun blir fremstilt som om hun faktisk er drucken av deres blod.

Vi har allerede satt søkelys på det faktum at opp gjennom historien har hvert av de sju rikene forfulgt og søkt å ødelegge det jødiske folk. Senere, etter at kristendommen vokste frem, ble også kristne forfulgt, både under det romerske riket og under Islam. Men i de siste dager vil Satans raseri finne sitt høydepunkt og sitt ytterste uttrykk. Åpenbaringen 12 beskriver dette siste angrepet som er uten sidestykke i historien:

”Det ble en strid i himmelen: Mikael og hans engler tok til å stride mot dragen. Og dragen stred, og dens engler. Og de kunne ikke stå seg, og det ble ikke lenger funnet sted for dem i himmelen. Den store dragen ble kastet ned, den gamle slangen, han som kalles djevelen og Satan, han som forfører hele verden. Han ble kastet ned på jorden, og hans engler ble kastet ned med ham. Og jeg hørte en høy røst i himmelen si: Fra nå av tilhører frelsen og kraften og riket vår Gud, og makten hans Salvede. For våre brødres anklager er kastet ned, han som anklaget dem for vår Gud dag og natt. De har seiret over ham i kraft av Lammets blod og det ordet de vitnet. Og de hadde ikke sitt liv kjær, like til døden. Derfor fryd dere, himler, og dere som bor i dem! Men ve jorden og havet! For djevelen er steget ned til dere i stor vrede, fordi han vet at han bare har en liten tid. Og da dragen så at den var kastet ned på jorden, forfulgte den kvinnen som hadde født guttebarnet. Og den store ørnens to vinger ble gitt til kvinnen for at hun skulle fly ut til sitt sted i ørkenen, der hun blir sørget for i en tid og tider og en halv tid, borte fra slangens ansikt. Slangen sprutet av sin munn vann som en elv etter kvinnen, for å rive henne bort med elven. Men jorden kom kvinnen til hjelp, og jorden åpnet sin munn og slukte elven som dragen sprutet av sin munn. Dragen ble vred på kvinnen, og dro av sted for å føre krig mot de andre av hennes ætt, mot dem som holder fast på Guds bud og har Jesu vitnesbyrd” (vv. 7-17).

Vi må merke oss at enten om vi taler om Antikrist selv, hans etterfølgere, eller den blodtørstige skjøgen, så er de alle sammen om å fullføre Satans raseri. Det er sant det Lenski skrev: ”På en måte er Babylon, skjøgen, kongene og de som bor på jorden ett og det samme.”¹ Kristne tenker ofte på forfølgelsen fra Antikrist, men tenker sjelden på at de siste dagers forfølgelse skal komme fra skjøgen. Det er sant at begge to egentlig er den samme. Slik forstår vi derfor kallet til de drepte hellige, apostler og profeter om å: ”Fryd deg over henne (skjøgen) ... fordi Gud har holdt dom over henne for dere!” (Åp. 18:20 KJV). Mengden av blod som blir utgytt under skyggen av den store skjøgen vil være så enormt, at det er som om hun er personlig ansvarlig for alt det hellige blodet som har blitt utgytt opp gjennom historien. Dette er grunnen til at profetien slutter med en så sterk bemerkning: ”I denne byen (henne) ble det funnet blod av profeter og hellige og av alle dem som er blitt myrdet på jorden” (Åp. 18:24). Babylon er ikke bokstavelig ansvarlig for alt det blodet hver enkelt hellig har utgytt gjennom hele historien. Men, forfølgelsen som kommer under hennes innflytelse er av en slik størrelsesorden at det rettfærdiggjør et slik overdrevent, altomfattende språk.

Det er et innviklet og foruroligende bilde at kvinnen både er en blodtørstig morderske og en som har global innflytelse og makt over konger, verdens herskere og folk over hele jorden. Profetien begynner faktisk med å sette søkelyset på jordens konger som hennes fremste kunder. Det blir beskrevet at "med henne har jordens konger drevet hor. De som bor på jorden, er blitt drukne av hennes horelivs vin" (Åp. 17:2). Mens folkene på jorden er drukne av hennes falske religion og nedslaktingen av Guds folk, nyter hun støtte fra verdens herskere. Dette er forferdelig.

Skjøgens innflytelse blir beskrevet som verdensomspennende. Vi ser dette tydelig når engelen forklarer at vannene hun sitter på "er folk og skarer og nasjoner og tungemål ... Og kvinnen som du så ... har kongedømme over kongene på jorden" (17:15, 18). Hvor langt skjøgens innflytelse vil nå er sannelig et tema til å diskutere. Skal vi konkludere med at hun bokstavelig "hersker" over hver eneste "konge" eller hersker på jorden, eller at hun ganske enkelt utøver en stor grad av kontroll og innflytelse over et stort antall verdensherskere? Basert på andre avsnitt som taler om nasjoner, militære og folkeslag som strider i mot skjøgen, vil jeg foreslå at det er mer fornuftig å anta det siste. Det vi faktisk vet er at skjøgen utøver en slik stor grad av innflytelse og kontroll over konger og folkeslag at det rettfærdiggjør Skriftens sterke språkbruk.

STOR ØKONOMISK INNFLYTELSE

Vi har allerede diskutert skjøgens religiøse innflytelse. Men vi må også anerkjenne den store vekten denne profetien legger på hennes økonomiske makt og innflytelse. Prostitusjon har alltid vært en geskjeft som i bunn og grunn er drevet av økonomi. Gjennom hele profetien blir kvinnen fremstilt som forførende, ikke bare på grunn av hennes sensualitet, men også på grunn av hennes velstand. Vi blir fortalt at "Kongene på jorden har drevet hor med henne, og kjøpmennene på jorden er blitt rike av hennes overdådige vellevnet" (Åp. 18:3). Andre steder sier teksten at "Kongene på jorden ... har ... levd i overdådighet (luksus KJV) med henne" (18:9). Sagt enkelt så har både kjøpmennene og kongene blitt rike gjennom sitt forhold til denne dronningen, som selv lever i overdådig luksus. Som Beale uttalte: "Beskrivelsen av kvinnen bekrefter at hun representerer verdslige økonomiske krefter ... Hun er symbolet på en kultur som opprettholder velstanden gjennom økonomisk handel ... (Hun) prøver å utøve forførelse gjennom sin økonomiske tiltrekningskraft."²

I sin mest åpenbare form peker åndelig hor på en hvilken som helst form for tilbedelse eller hengivelse som blir gitt til noe eller noen annen enn Bibelens Gud. Men den trenger ikke bare å være begrenset til direkte former for tilbedelse. I denne bestemte profetien, peker "hor" på forskjellige former for støtte, det ser faktisk ut til at det legges størst vekt på økonomiske kompromisser. Dette ser vi i 18:3, der "Kongene på jorden har drevet hor med henne," er det samme som "kjøpmennene på jorden er blitt rike av hennes overdådige vellevnet." I tillegg til dette taler 18:9 om "kongene på jorden, de som har drevet hor med henne og levd i overdådighet (luksus KJV) med henne." I stedet for "blitt rike av hennes overdådige vellevnet" sier King James mer presist at "de levde i luksus med henne." Noen kan innvende at økonomisk "støtte" ikke fortjener merkelappen "hor." Men forestill deg om du kan, en ektemann som i hemmelighet økonomisk støtter en annen kvinne enn sin egen kone. Selv om økonomisk støtte teknisk sett ikke involverer selve den seksuelle handlingen hor, så er det veldig få som vil nekte for at dette rettmessig kan beskrives som utroskap og fordekt virksomhet. Slik er det fremstilt her i Åpenbaringen, der skjøgens forførelse både er motivert av religion og økonomi. Men skylden for å gi støtte til denne

kvinnen blir kraftig forsterket gjennom det faktum at hun er skyldig i å ha utgytt blodet til Guds hellige folk. Vi har ofte hørt frasen: "Min fiendes fiende er min venn." På samme måte informerer dette avsnittet oss om at vennene og støttepartnerne til denne kvinnen, som selv er en av Guds fremste fiender, også setter seg selv i samme stilling som Guds fiender. Selv om mange nasjoner vil begå åpenlyst åndelig hor med skjøgen – og legger seg bokstavelig talt til hennes falske religion – er det mange andre nasjoner som utvilsomt viser henne støtte med økonomiske og til og med militære midler. Noen umoralske og utro handlinger er mindre åpenbare og frekke enn andre, men Gud ser på dem alle som handlinger som fortjener Hans dom.

KONGELIG

En annen viktig beskrivelse som angår skjøgens flotte kledning: "Kvinnen var kledd i purpur og skarlagan, og smykket med gull og edelsteiner og perler" (Åp. 17:4). Disse fargene kan tolkes på to forskjellige måter. For det første er de kongelige farger. Da Jesus ble tatt til fange kledde de romerske soldatene Ham i en kappe som i ett evangelium blir beskrevet som skarlagansfarget (Matt. 27:28) og i et annet som purpur (Mark. 15:17). Kappen var i virkeligheten en etterligning av en kongelig kledning. På samme måte flettet de for Ham "en krone av torner og ... en rørstav (en etterligning av en herskestav) i høyre hånd. De falt på kne for ham og hånte ham og sa: Vær hilset, du jødernes konge!" (Matt. 27:29).

Skjøgens skarlagansrøde og purpurfargede klær er også en hentydning til henne som en som utgir seg for å være kongelig. Og fordi klærne hennes bokstavelig talt glitrer av gull, edelsteiner og perler fremstilles hun også som å være overmåte rik. Hun er fantastisk rik og kledd i kongelig finstas.

Vi bør også forstå at fargen på klærne hennes representerer syndighet: "Om deres synder er som purpur," sa Gud en gang til Israel, "skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagan, skal de bli som den hvite ull" (Jes. 1:18). Denne fortolkningen blir støttet av det resterende av Åpenbaringen kap. 17 – hun er tross alt, en fordervet og morderisk skjøge. Etter all sannsynlighet gjør vi rett når vi forstår at hennes utseende peker på begge disse realitetene. Hun er en dronning, men også en morderisk skjøge som er flekket av synd og gjennomtrukket av blod. Hvor merkelig det enn kan høres, så er hun alt dette på en og samme tid.

SKJULT FOR DET BLOTTE ØYE

Det er en annen beskrivelse av kvinnen som ofte blir oversett. I kapittel 18 blir vi fortalt at "hun sier i sitt hjerte: Jeg sitter som dronning og er ikke enke, sorg skal jeg aldri se!" (v. 7). Denne delen av profetien er et direkte sitat fra en tidligere profeti om Babylon som ble gjort av profeten Jesaja. Det er viktig at vi går tilbake og leser hele sammenhengen i det avsnittet:

"Og du sa: Til evig tid skal jeg være dronning! Du la deg ikke dette på hjertet og tenkte ikke på hva enden skulle bli. Så hør nå dette, du som lever i dine lyster, som sitter så trygg, du som sier i ditt hjerte: Jeg og ingen annen! Jeg skal ikke sitte som enke og ikke

vite hva det er å være barnløs! Men begge disse tingene skal komme over deg i et øyeblikk, på én dag, både barnløshet og enkestand. I fullt mål kommer de over deg tross dine mangfoldige trolldomskunstner, tross dine mange besvergelses. Du stolte på din ondskap. Du sa: Det er ingen som ser meg! Din visdom og din kunnskap har forført deg, så du sa i ditt hjerte: Jeg og ingen annen!” (Jes. 47:7-10).

Det er et bilde av en totalt arrogant kvinne, som er helt forført av sin opphøyde status. Hun er overbevist om at hennes regjeringstid aldri vil opphøre. Fra hennes egen synsvinkel kan hun ikke erstattes, hun kan ikke noen gang bli avsatt – hun vil aldri sørge. Men isteden fortsetter teksten å understreke med hvilken fart og med hvilken kraft hun vil møte sitt endelikt når Guds dom faller over henne: ”Derfor skal hennes plager komme på én dag: død og sorg og hungersnød. Hun skal bli oppbrent med ild. For sterk er Gud Herren, som dømte henne” (Åp. 18:8).

Et annet viktig element i dette er skjøgens tro på at ”det er ingen som ser meg” (Jes. 47:10). Dette er ganske slående. Midt i hennes overdådige luksus, skjørlevnet, drap og prostitusjon, tror hun at ingen er klar over hennes synder. Det er selvfølgelig ingenting som slipper unna Guds oppmerksomhet, og det vi gjør i det skjulte vil bli fullstendig åpenbart. I dette tilfelle vil hele verden se på når skjøgen blir avslørt, dømt og fullstendig tilintetgjort.

HENNES DOM VIL BLI PLUTSELIG, SJOKKERENDE, TOTAL OG EVIG

Dette leder oss til vår siste observasjon. I profetien blir det lagt mye vekt på den store skjøgens dom og ødeleggelse. Det har vært en viss debatt blant bibelkommentatorer om dommen over skjøgen. På den ene siden blir vi fortalt at ”de ti hornene ... og dyret, de skal hate skjøgen, og de vil gjøre henne øde og naken. Hennes kjøtt skal de ete, og brenne henne opp med ild” (Åp. 17:16). På den annen side blir vi senere fortalt at Herren er den som dømmer henne: ”derfor skal hennes plager komme på én dag ... Hun skal bli oppbrent med ild. For sterk er Gud Herren, som dømte henne ... og en mektig engel løftet en stein, som en stor kvernstein, og kastet den i havet og sa: Slik skal den store byen Babylon med ett kastes ned med stor kraft og den skal aldri finnes mer” (Åp. 18:8, 21 KJV). Så hvilken av dem er det? Er det dyret som ødelegger skjøgen, eller er det Gud som ødelegger henne? Denne mulige spenningen i teksten er lett å løse når vi forstår at Herren ganske enkelt vil bruke dyret og dets konger til å oppnå sin hensikt: ”For Gud innga dem i hjertet å utføre hans plan, og å fullføre én og samme tanke, og å gi dyret sitt rike inntil Guds ord er blitt fullbyrdet” (Åp. 17:17).

Profetien legger ikke bare vekt på den plutselige måten hun blir dømt på: ”For på én time er hun blitt lagt øde!” (Åp. 18:19 KJV), men også dommens totale og evige virkninger:

”Lyd av harpespillere og sangere og fløytespillere og basunblåsere - aldri mer skal det høres i deg. Håndverkere av alle slag skal aldri bli funnet i deg mer, og lyd av kvern skal

aldri mer bli hørt i deg. av lampe skal ikke mer skinne i deg. Røst av brudgom og brud skal aldri mer høres i deg” (Åp. 18:21-23).

Etter at hun har blitt ødelagt så voldsomt og så raskt – på én dag, med ”kraft,” etter å ha blitt brent opp med ild – blir hennes dom beskrevet som permanent og absolutt. Aldri mer vil lyden av musikk bli hørt i denne byen. Arbeidere vil aldri gjenoppbygge den. Handelsmenn vil aldri mer være aktive i henne. Alt jordbruk vil opphøre. Det vil ikke mer være noe giftermål, ingen bryllup. Menneskelig aktivitet vil aldri mer vende tilbake. Denne beskrivelsen av hennes tilstand i tiden som kommer etter Jesu gjenkomst, er en viktig faktor mens vi går videre for å vurdere de forskjellige tolkningene av denne profetien.

KAPITTEL 11

EN OPPSUMMERING AV DET VI HAR LÆRT

ETTER AT VI HAR JOBBET OSS GJENNOM PROFETIEN i Åpenbaringen 17-18 og studert de forskjellige beskrivelsene, handlingene og karakteristikkene som identifiserer den store skjøgen, la oss oppsummere hva vi har lagt merke til. Når vi beveger oss videre for å vurdere styrken og svakhetene i de forskjellige tolkningene, er det til denne listen med kriterier vi må forholde oss. Som vi skal se kan vi få noen av kandidatene til Skjøgen Babylon til å passe ganske bra med noen av beskrivelsene, mens de passer ikke i det hele tatt med noen av de andre kriteriene. For at en tolkning skal bli seriøst vurdert, er det ikke tilstrekkelig at den faller sammen med bare noen av punktene på listen. Den må passe med dem alle. Uansett hvilket syn vi har på mysteriet Babylon, må det til syvende og sist både bli formet og informert av selve teksten, og ikke bare fordi den bekrefter våre tidligere holdte antagelser eller tradisjoner. La oss se på disse forskjellige kravene.

EN FAKTISK BY

Gjennom hele Åpenbaringen 17 og 18 blir de siste dagers Babylon åtte ganger vist til som en "by" (17:18; 18:10, 16, 18-19, 21). Videre fortsetter profetien med å beskrive i detalj det som må forstås som en veldig konkret liste over hennes fremste importvarer (18:11-13). Andre deler av profetien beskriver henne på måter som bare kan passe på en faktisk geografisk beliggenhet (17:3; 18:17, 19).

EN STOR BY

Byen blir gjentatte ganger beskrevet som "den store byen" (17:18; 18:10, 18, 19, 21). Selv om "storheten" til denne byen kan tilskrives dens enorme størrelse, ser vekten mer ut til å ligge på den vidtrekkende og enorme innflytelsen hun har på jordens konger, ledere og forskjellige folkeslag. Det er også ganske sannsynlig at denne byens storhet ligger i det faktum at den er mer enn bare en by, at den er en del av en større geopolitisk innflytelsessfære. Under den bibelske perioden var alle kjente storbyer hjerter i en større by-stat som hersket over større deler av den antikke verden. Dette var sant både om antikkens Babylon og om antikkens Roma. Likeledes kan vår forståelse av de siste dagers Babylon muligens peke mer generelt på en større by-stat eller nasjon.

EN ØRKENBY

I begynnelsen av kapittel 17, får apostelen Johannes se byen som ligger i en ørken (gresk *eremos*). At de siste dagers Babylon, på samme måte som med antikkens Babylon blir avbildet i en ørken, er sannsynligvis en viktig ledetråd når det gjelder de naturlige omgivelsene og beliggenheten til byen.

EN HAVNEBY ELLER KYSTBY

Bibelen antyder ganske sterkt at hun er en havneby, eller i det minste nær havet. Etter at byen er ødelagt, er det spesielt skipsførere, passasjerer og sjøfolk som klager og sørger over henne. Videre er det lagt vekt på de "som ferdes på havet," mens de sto på avstand og ropte ut når de så "røken av hennes brann ... (for) alle som har skip i sjøen, er blitt rike av hennes kostbarheter" (Åp. 18:17-19).

EN FORBRUKERBY, IKKE EN PRODUSENTBY

Mange av byens importvarer (Åp. 18:11-13) antyder at hun er en by hvor det ikke produseres mange varer, verken når det gjelder industri eller jordbruk. Byen ser ut til å importere både sine luksusvarer og sine basisvarer. Kjøpmennene på jorden har blitt rike av alle de varene hun kjøper. Følgelig øker sannsynligheten for at hun er en ørkenby.

DEN STØRSTE AVGUDSDYRKERBYEN

De gjentatte henvisningene gjennom profetien om byens hor og umoral er metaforiske referanser til falsk religion og avgudsdyrkelse. Den spesifikke beskrivelsen, som bokstavelig er skrevet på hennes panne "Babylon den store, mor til skjøgene og all styggedom på jorden" (Åp. 17:5 NBS 1978), tyder på at denne byen ikke bare er en by som dyrker en falsk religion, men er den mest betydningsfulle byen for avgudsdyrkelse og falsk religion som noensinne har eksistert.

EN RELIGIØS HOVEDSTAD OG SENTRUM FOR MISJON

I tillegg til å være den største byen for avgudsdyrkelse og falsk tilbedelse som noen gang har eksistert, er hun også en misjonerende by som sprer sin falske religion ut over hele verden. Hun har spesielt makt over "jordens konger ... og ... folk og skarer og nasjoner og tungemål" (Åp. 17:2, 15). Gjentatte ganger blir vi fortalt at kongene på jorden synder sammen med henne og deltar i hennes avgudsdyrkende falske religion. Tydelig språk indikerer at "av hennes horelivs vredesvin har alle folk drukket. Kongene på jorden har drevet hor med henne" (18:3) bekrefter at den religiøse innflytelsen til denne byen virkelig er global.

EN BY MED OVERDÅDIG LUKSUS

Blant de ulike beskrivelsene som blir tilskrevet denne byen, er at hun konsekvent blir fremstilt som en by med luksus og materiell overflod. I tillegg til å være "smykket med gull og edelsteiner og perler"

(17:4), har hun også "opphøyet seg selv og levd i overflod" (18:7). Om hennes ødeleggelse leser vi at "all glans og glitter er blitt borte" for henne (18:14). Dette resulterer i klagesangen "så stor en rikdom er ødelagt på én time!" (18:17). Mange av de spesielle varene hun importerer er ting som krever velstand og vitner om luksus.

EN ØKONOMISK FORFØRER

Den materielle overfloden og luksusen i denne byen tjener til å forsterke hennes forførelse og innflytelse på et mektig vis, langt utover det som er virkningen av hennes religion i seg selv. Både "kjøpmennene" (18:3) og "skipsførerne" (18:17) har "blitt rike av hennes overdådige vellevnet" (18:3). Og det som er enda viktigere er at all denne materielle velstanden er direkte ansvarlig for at kongene på jorden slår seg i lag med henne i den åndelige fordervelse og blodsutgytelse hun står for (17:2, 18:3).

EN SLAVEBY

Det som avslutter listen av byens importvarer er særskilt "slaver, levende mennesker" (Åp. 18:13 NBS 1978). Da alle større byer i verden idag er involvert i menneskehandel på et eller annet nivå, står det faktum at det her er lagt vekt på import av "slaver" sannsynligvis for noe som er mer påtagelig enn i andre byer.

EN BY SOM FREMMER DRAP PÅ BÅDE JØDER OG KRISTNE

Byen er "druken av de helliges blod og av Jesu vitners blod" (Åp. 17:6). Tidligere i Åpenbaringsboken ser vi at dyret som kvinnen er i partnerskap med, prøver å "rive bort" Israel, i tillegg til "de andre av hennes ætt ... dem som holder fast på Guds bud og har Jesu vitnesbyrd" (Åp. 12:15, 17). Når hun endelig blir dømt blir "de hellige og ... apostler og profeter" bedt om å fryde seg "fordi Gud har holdt dom over henne for dere" (18:20). Den blodsutgytelse denne byen fører over det jødiske folk og de kristne er så stor at vi blir fortalt at "i denne byen ble funnet blod av profeter og hellige og av alle dem som er blitt myrdet på jorden" (Åp. 18:24).

EN BY SOM REPRESENTERER KONGELIGHET

Fremstillingen av byen som en kvinne "kledd i purpur og skarlagen, og smykket med gull og edelsteiner og perler" (Åp. 17:4) indikerer at hun representerer kongelighet.

SKJULT FOR DET BLOTTE ØYE

Vi blir fortalt at denne byen "sier i sitt hjerte: Jeg sitter som dronning og er ikke enke, sorg skal jeg aldri se" (Åp. 18:7). Dette er et bilde av en by som er ledet av hovmod og som er overbevist om at på tross av sin frekkhet vil hun aldri bli kastet ned av tronen. Hennes erklæring om at "det er ingen som ser meg" (Jes. 47:10), antyder også at hun tror at hennes skamløshet vil passere ubemerket av de fleste. Hun er på en måte skjult for det blotte øye. Dette er ganske slående. Midt i hennes usedelige liv, mord og fordervelse, tror hun at de fleste ikke er klar over hennes synder.

DEN ÅNDELIGE OG ØKONOMISKE HOVEDSTAD I DEN ISLAMSKEN VERDEN

Forholdet mellom denne endetidsbyen og det sjuende og åttende dyrets rike, er at den fungerer som deres hjerte eller hovedstad. Slik som de antikke byene Babylon og Roma tjener som prototyper på de siste dagers Babylon, og at de selv var hjertet eller hovedstaden i sine respektive riker, slik er også de siste dagers Babylon hovedstaden til det siste sataniske verdensriket.

BYEN VIL BLI FULLSTENDIG ØDELAGT FOR ALL FREMTID

Tilslutt, når denne byen blir ødelagt vil hun bli ødelagt plutselig, i hast og fullstendig. "På én time er hun blitt lagt øde! ... med stor kraft ... hun skal bli fullstendig brent med ild (Åp. 18:19, 21, 8 KJV). Videre vil hennes dom være permanent og evig: "Slik skal Babylon ... med ett styrtes ned og aldri finnes mer" (18:21).

KONKLUSJON

Uansett hva vårt syn på skjøgen Babylon måtte være, må det passe inn med alle kriteriene i dette kapittelet. Da vi nå har sett igjennom disse betingelsene, la oss bevege oss videre og begynne å veie de forskjellige mulighetene for å bestemme hvilken av dem som best ser ut til å oppfylle denne gamle og mystiske profetien.

DEL 2

EN GJENNOMGANG AV VÅRE VALGMULIGHETER

KAPITTEL 12

ROMA

I KIRKENS FØRSTE ÅRHUNDRE trodde de fleste som studerte Bibelen at Roma var den store skjøgen i Åpenbaringen 17-18. Tidlige kristne forfattere, som Lactantius, Tertullian, Ireneus og Hieronymus pekte alle på Roma som "Babylon".¹ Men i og med den gradvise tilbakegangen og det endelige fallet til det hedenske Roma, ble dette synet forlatt. I det sjette århundre forkastet Andreas av Cæsarea åpenlyst den gamle fortolkningen og uttalte sine tvil om at Roma noen gang ville gjenvinne sin "antikke status". Isteden trodde han at Åpenbaringen 17-18 pekte på en by som ville oppstå i de siste dager.² Rundt ett tusen år senere vendte de protestantiske reformatorene seg påny mot Roma, men denne gangen pekte de spesielt på den Romersk Katolske Kirke. Mange protestanter gjør det ennå idag. Men holder noen av disse to synene vann?

DET HEDENSKE ROMA

Når det gjelder antikkens Roma, oppfyller den på overflaten ganske godt flere av de kriteriene som er fremsatt i profetien. Roma var selvfølgelig en veldig bokstavelig, virkelig og "stor" by. Den var et økonomisk knutepunkt og en by med ekstraordinær luksus og materiell overflod. Den var også en by med en skrekkelig avgudsdyrkelse og en kilde til sterk forfølgelse av de første troende. Mange av de tidlige kristne betraktet selv Roma som Babylon, inkludert apostelen Peter, som faktisk kaller byen med dette navnet i 1. Pet. 5:13. Det finnes også mange veldig sterke paralleller mellom Roma og Babylon. Herskerne og folket i begge byene ødela Jerusalem og forårsaket eksil av det jødiske folk. Videre ville bildet av de "sju fjell, som kvinnen sitter på" (Åp. 17:9), uten tvil ha blitt gjenkjent av de første troende som en henvisning til byen Roma. Mynter fra det første århundre har til og med et portrett av gudinnen Roma, som er en personifisering av byen, der hun hviler på sju høyder og sitter ved elven Tiber.

Men på tross av denne første tilsynelatende styrken ved teorien, må dette synet fremdeles holde fast på at profetien ble fullstendig oppfylt i det første århundre og faktisk ikke har noen gyldighet i endetiden. Selv om de fatale problemene med en oppfyllelse av Åpenbaringsboken i det første århundre ganske enkelt er for mange til at vi kan ta dem for oss her, har flere forskjellige bibelforskere allerede gjort dette på en dyktig måte.³ Men vi ønsker her kun å ta for oss noen få av de mer åpenbare feilene ved dette synet.

PROBLEMENE MED DET HISTORISKE HEDENSKЕ ROMA SOM SKJØGEN

Det mest iøynefallende problemet er det faktum at byen Roma aldri falt på en øyeblikkelig, dramatisk eller fullstendig måte, slik profetien så tydelig beskriver. Men isteden falt Roma til slutt i 476 e.Kr, etter mange år med gradvis tilbakegang, da de germanske hordene styrte den siste av de romerske keiserne. Den nytestamentlige forskeren Grant. R. Osbourne satte rett navn på dette problemet da han pekte på at man faktisk måtte tro "at profetien aldri ble oppfylt, siden Roma varte enda i fire århundrer. Man måtte si at de germanske og gotiske stammene som langt senere angrep og plyndret Roma var en del av de ti kongene i Åpenbaringen 17:12."⁴ Romas fall var faktisk en så sakte og langvarig kollaps, at mange hevder at Roma egentlig aldri falt, men lever videre gjennom den vestlige sivilisasjonen. Dette er ikke det

profetien sier. Det uttrykker veldig tydelig at "på én time ... skal den store byen Babylon kastes ned med stor kraft, og den skal aldri bli funnet mer" (Åp. 18:19, 21 KJV). Fallet til den store skjøgebyen er tydelig beskrevet å være plutselig, hurtig, fullstendig og permanent. Det finnes ganske enkelt ingen mulighet for at vi kan presse, dytte eller tvinge en slik lang, saktegående historisk tilbakegang som tilslutt førte til Romas fall, inn i denne profetien. Bare på dette ene punktet feiler den historiske (preteristiske) tolkningen av profetien totalt.

Enda et åpenbart problem med å beskrive Roma som den store skjøgen, er det faktum at selv om byen virkelig var Satans høyborg og hovedstad i det første århundre, er ikke Romerriket lenger et dyrets regjerende rike. Roma var det sjette riket, men profetien er klar på at enda et rike skulle følge etter Roma. I kapittel 7 og 9 argumenterte jeg for at det sjuende/åttende riket er det islamske riket, eller Kalifatet, og vi skal derfor være på utkikk etter dette rikets hovedstad. Å vende blikket mot Roma i våre dager er ikke mer relevant enn å se mot Ninive. Disse byene var hovedsteder i sine respektive riker på den tiden – men de finnes ikke lenger. For å få identifisert oppfyllelsen av profetien i Åpenbaringsboken, må vi lete etter hovedstaden til det sjuende riket til dyret, ikke se tilbake på de foregående rikene som hersket over området for tusener av år siden.

For å unngå dette problemet må preteristene hevde at de sju hodene til dyret i Åpenbaringen 17 peker på sju historiske keisere, isteden for å peke på sju historiske riker. Det er litt morsomt å legge merke til at ingen som står for dette synet kan noensinne bli enige om hvilken keiser teksten har i tankene. Nedenfor finnes det en oversikt over fem forskjellige lister som demonstrerer en rekke av fortolkningene som preteristene har kommet med.

DATE OF REIGN	EMPEROR	POSSIBLE ENUMERATIONS OF THE REIGN IN REV. 17:10				
49-44 B.C.	CAESAR	1	1			
31B.C.—A.D. 14	AUGUSTUS	2	2	1	1	
14-37	TIBERIUS	3	3	2	2	
37-41	CALIGULA	4	4	3	3	1
41-54	CLAUDIUS	5	5	4	4	2
54-68	NERO	6	6	5	5	3
68-69	GALBA	7		6		
69	OTHO	8		7		
69	VITELLIUS			8		
69-79	VESPASIAN		7		6	4
79-81	TITUS		8		7	5
81-96	DOMITIAN				8	6

Det er åpenbart at preteristene ikke har lyktes med å komme til noen form for enighet rundt dette temaet. Da han prøvde å vurdere disse heller håpløse forsøkene på å forene profetien med historien, konkluderte Beale:

Forsøket på å identifisere de sju kongene med sju respektive verdensriker kan være mer fremgangsrikt, siden det er mer på linje med de "sju hodene" i Dan. 7:3-7, som representerer fire spesifikke riker. De første fem kongene, som "har falt," er identiske med Egypt, Assyria, Babylon, Persia og Grekenland. Roma er den som "er," etterfulgt av et rike som fortsatt er ukjent.⁵

Andre problemer med dette synet inkluderer det faktum at Roma ikke ligger i en ørken. Tilslutt gjør det faktum at profetien angår de siste dager og ikke den antikke historien, og at det historiske fall av Roma overhode ikke passer inn med den brå og evige utslettelsen av Babylon slik det beskrives i profetien, at den historiske byen Roma er en uakseptabel mulighet.

DEN ROMERSK KATOLSKE KIRKE

Hva da med det andre synet, at byen Roma endelig skal oppfylle profetien i de siste dager? Dette synet må innebære at Vatikanet og den Romersk Katolske Kirke er fullstendig knyttet til byen Roma og dens endelige dom. Lik det foregående synet har også dette synet noen styrker, men også noen fatale mangler.

Dagens Vatikanet, eller Roma, er i våre dager riktignok en ganske så virkelig by med overveldende luksus, og den utøver åpenbart en veldig sterk grad av religiøs innflytelse over mange folkeslag, konger og nasjoner. Avhengig av hvordan man ser på de forskjellige romersk-katolske doktriner og deres gudstjenestep praksis, slik som ærefrykt for helgener, Marias ubesmittede unnfangelse, og bønn gjennom henne, vil utvilsomt et stort antall protestanter se på Roma som en stor avgudsdyrkende by. Og påny må vi nevne det faktum at de tidlige troende, inkludert apostelen Peter, så på Roma som Babylon (jfr. 1. Pet. 5:13). Mange har også med rette pekt på at siden Reformasjonen har den Katolske Kirke vært ansvarlig for titalls millioner av protestanters død. Videre har den Romersk Katolske Kirke, også i våre dager, hatt en tendens til å innta en kjølig og til tider fiendtlig holdning overfor staten Israel. I noen deler av verden fortsetter katolisismen å være en kilde til forfølgelse av protestanter.⁶

Utallige andre mer eller mindre tvilsomme poenger blir ofte trukket frem for å identifisere den Romersk Katolske Kirke som den store skjøgen. Dave Hunt uttaler for eksempel i sin bok *En kvinne rir på dyret (A Woman Rides the Beast)*, at "fargene purpur og skarlagensrød identifiserer kvinnen med både det hedenske og det kristne Roma ... Kvinnens farger er faktisk fremdeles fargene til det katolske presteskabet!"⁷

PROBLEMER MED DEN ROMERSK KATOLSKE KIRKE SOM SKJØGEN

Noen av problemene som eksisterer for antikkens hedenske Roma finnes også for synet på et siste dagers Roma. Byen Roma var virkelig det første århundrets sataniske høyborg, men Romerriket, det sjette dyrets rike, eksisterer ganske enkelt ikke lenger som et rike. Som vi har sagt tidligere, er ikke dagens Roma mer relevant enn Memfis, Ninive, Babylon, Persepolis eller Antiokia. Alle disse var hovedsteder og høyborger for de tidligere rikene til dyret, men er det ikke lenger. "Babylon" flytter på seg – og det sjuende dyret har allerede kommet. Derfor må vi se på hovedstaden til det sjuende/åttende riket.

Hva er så de mest vesentlige problemene med å betrakte den Katolske Kirke som de siste dagers Babylon? For det første er det vanskelig å se den som det økonomiske maktsentrum som kontrollerer kongene på jorden. Med dette sier vi ikke at den Katolske Kirke ikke har noen økonomisk tyngde overhode. Det har den virkelig, men den ser ikke ut til å utøve den grad av makt som er beskrevet i Åpenbaringsboken. Hvis Vatikanet ble ødelagt i dag, er det tvilsomt om kjøpmenn og produsenter over hele verden ville jamre seg over slutten på en stor kilde til økonomisk profitt. Det er også ganske vanskelig å si at byen Roma er en storimportør av "slaver og menneskesjeler" (se Åp. 18:11-13). Og til slutt, Vatikanstaten er ikke en ørkenby.

Selv om det virkelig er sant at et stort antall protestanter har blitt drept av den Romersk Katolske Kirke, må vi se på hva som har skjedd i løpet av de siste tjue årene. På en pressekonferanse i Paris den 1. mars 2000, offentliggjorde representanter for den Katolske Kirke et dokument med tittelen: *"Memory and Reconciliation: The Church and the Faults of the Past"* (*"Minne og forsoning: Kirken og fortidens forseelser."*) Dokumentet siterer Pave Johannes Paul IIs apostoliske brev Tertio Millennio Adveniente:

Når det andre årtusen i den kristne tidsregning nå går mot sin slutt, er det derfor passende at Kirken trenger å bli enda mer klar over sine barns syndige natur. Vi erindrer alle de gangene i historien da de vendte seg bort fra Kristi Ånd og Hans Evangelium, og isteden for å gi verden et vitnesbyrd om et liv som var inspirert av verdiene i Kirkens tro, ga de seg over til tankemåter og handlemåter som i sannhet var uttrykk for anti-vitnesbyrd og skandaler. Selv om hun er hellig på grunn av Kristi legemliggjørelse i henne, må ikke Kirken bli trett av å gjøre bot. Fremfor Gud og mennesker anerkjenner hun alltid sine egne syndige sønner og døtre som sine egne.⁸

Elleve dager senere, søndag den 12. mars 2000, ga Pave Johannes Paul II en preken i St. Peterskirken med tittelen: "En universell bønn: Bekjennelse av synd og bønn om tilgivelse." I prekenen uttrykte paven både anger og omvendelse for de historiske syndene til de katolikker som forfulgte eller syndet mot "jøder, sigøynere og andre kristne."⁹ Under prekenen sa Paven unnskyld på vegne av den Romersk Katolske Kirke og ba om tilgivelse:

Vi ber om tilgivelse for splittelsen blant de kristne, for bruken av vold som noen har utført i tjeneste for sannheten og for holdninger som mistro og fiendskap de har vist mot etterfølgere av andre religioner.¹⁰

Seksten år senere, i januar 2016 gjentok Pave Frans holdningene til Pave Johannes Paul II, ba også om unnskyldning overfor protestanter på vegne av den Romersk Katolske Kirke og uttalte: "Som biskop av Roma og prest i den Katolske Kirke, ønsker jeg å uttrykke barmhjertighet og tilgivelse for den ikke-evangeliske oppførselen til katolikker mot kristne fra andre kirkesamfunn ... Vi kan ikke viske ut det som har skjedd, men vi ønsker ikke å la vekten av fortidens harme fortsette å forurense våre relasjoner."¹¹

Disse offentlige handlinger og uttrykk for anger er viktige når vi skal vurdere identiteten til den store skjøgen. Selv om den Katolske Kirke har innrømmet å synde mot "andre kristne," var mye av volden og blodsutgytelsen som skjedde i tiden rundt den protestantiske Reformasjonen ene og alene ikke den Romersk Katolske Kirkes skyld. Protestantene er også skyldige i sin egen del av blodsutgytelsen. Men denne siden av regnestykket er sjelden oppe til diskusjon. På tross av det faktum at synd og blodskyld eksisterer på begge sider, tror mange protestanter at bare den Katolske Kirke står fremfor en dom, og

fritar seg selv fra noen slik form for straff. Men uansett hvilken side man tar når det gjelder den katolsk/protestantiske splittelsen, er vi alle enige om at Gud ikke straffer noen for synder som man har offentlig bekjent og omvendt seg fra. Hvis det ikke var tilfelle ville vi alle være i virkelig store vanskeligheter.

Historien til den Romersk Katolske Kirke er virkelig full av skyld etter å ha utøst blodet til mange hellige, men blir det utøst noe kristent eller jødisk blod i Roma idag? Selv om alle slags religiøse fordommer og til og med fiendtligheter fortsetter å eksistere i forskjellige deler av verden, finner vi ingen oppfordringer til vold når vi betrakter det moderne Vatikanet. Isteden ser vi unnskyldninger og offentlig anger og bot. Dette er utenfor rekkevidde av det som blir beskrevet i Åpenbaringsboken, der vi leser om en by som faktisk er drukken av blodet til Guds hellige folk. Den rake motsetning av dette finner vi når vi vender oss mot dagens Midtøsten, til nasjonene Irak og Syria, der IS har satt opp sitt midlertidige Kalifat. Der er flertallet av de som har blitt drept for Jesu navns skyld faktisk assyriske og kaldeiske katolikker.

KONKLUSJON

Enten vi ser på den gamle hedenske byen Roma eller det moderne Roma/Vatikanstaten, så har begge byene flere karakteristikk som passer godt med profetien, men på andre viktige punkter kan vi ikke få dem til å passe. Ingen av de to synene er til syvende og sist en tilfredsstillende fortolkning av Åpenbaringen 17-18. Noen vil spørre: "Men hvorfor har det seg da slik at noe av språket i teksten ser ut til å peke så tydelig på Roma, hvis det ikke er det faktiske temaet for profetien?" Det samme kunne vi spørre om Babylon. Hvis det virkelige Babylon ikke er temaet i profetien, hvorfor da bruke det faktiske navnet "Babylon?" Svaret i begge tilfeller er enkelt: de antikke byene Babylon og Roma var historiske prototyper på det som skal komme, en mye større siste dagers skjøgeby.

KAPITTEL 13

JERUSALEM

DET ER TO FORSKJELLIGE SYN NÅR DET GJELDER JERUSALEM, akkurat som det er med Roma. For det første har vi et preteristisk syn: at det historiske Jerusalem fra det første århundre er Babylon i Åpenbaringen 17-18. For det andre finnes det et futuristisk syn: at de siste dagers Jerusalem vil oppfylle profetien. Mens noen argumenter er unik for det ene eller det andre synet, blir mesteparten av de samme argumentene resirkulert av både preteristene og futuristene. Vi skal derfor sammen undersøke de fleste av argumentene både for og imot begge synene.

DET PRETERISTISKE SYNET

En del velkjente røster forfekter det preteristiske synet, at det historiske Jerusalem er Åpenbaringsbokens Babylon. Dette innbefatter forsker i det Nye Testamente N. T. Wright, den velkjente og så kjære pastor, forfatter og radiopersonlighet R. C. Sproul, "Svar fra Bibelen"-mannen Hank Hanegraaff, herredømmeteologi-forfatter David Chilton, superpreterist Don Preston og den romersk-katolske teologen Scott Hahn. Dette synet har for det meste sitt opphav i den feilaktige slutningen at Herren forkastet Israel og erstattet dem med "det nye Israel" eller menigheten i det første århundre. De som står for dette synet gjør det fordi de allerede støtter seg til erstatningsteologien. Faren med dette synet er at å fremstille det historiske Jerusalem (som representerer hele den jødiske nasjon) som legemliggjørelsen av Satan, ikke bare resulterer i sterke uttrykk for antisemittisme, men også noen temmelig alvorlige anklager mot selve Guds karakter. Se for eksempel på språket til Joel McDurmon, president i den kristne foreningen American Vision, fra hans bok *Jesus kontra Jerusalem (Jesus versus Jerusalem)*:

Det urgamle jødiske folk ble ikke bare drevet ut av sitt kongerike for en dag å vende tilbake. Nei, denne gangen ble riket tatt fra dem og gitt til den sanne nasjon av folk som bar dets frukter. Kristus skapte en ny brud. Hvorfor skulle Kristus ønske å vende tilbake til den horen Han hadde kastet fra seg og skilt seg fra, når Han hadde en jomfruelig brud som steg ned fra himmelen, kledd i rettferdighet, og ubesmittet av avgudsdyrkelse. Han har ikke det. Han forlot den horen som red på sin beskytter, dyret fra Roma. Og skjøgenes store mor led under dommen på grunn av sitt horeliv. Hun var skilt og hadde mistet arveretten.¹

La meg nå stille deg et spørsmål. Hvilket bilde tegner dette av Gud? Ligner dette mest på den evige trofaste, Gud fra Skriften som holder sine pakter, eller på en stereotyp av en egoistisk mann som skylder på midtlivskrisen som årsak til at han må skille seg fra sin "gamle" kone og bytte henne ut med en yngre "ny" brud?

Ingen vil benekte at 5. Moseboks forbannelser falt over Israel i det første århundre. Men antydningen om at Herren har forkastet Israel for evig tid, at Han for evighet har forlatt sin "evige pakt" han inngikk med Abraham, Isak, Jakob og David (se. 1. Mos. 17:7, 13, 19, osv.), er ikke bare fundamentalt ubibelsk, men også en grov anklage mot selve Guds integritet og karakter. Mens preterister slik som Mr. McDurmon kan si at Israels eksil er permanent, og at "Kristus skapte en ny brud," sier apostelen Paulus: "Har da Gud forkastet sitt folk? Langt derifra! ... Gud har ikke forkastet sitt folk, som han forut kjente. ... Har de snublet for at de skulle falle? Langt derifra!" (Rom. 11:1, 2, 11).

Dette synet bærer også med seg en logikk som fremstiller den moderne staten Israel og det jødiske folk som etterkommerne og de moderne representantene til skjøgen som Herren forsøkte å tilintetgjøre. Med samme logikk vil dette også medføre at Herrens forsøk på å ødelegge Israel som nasjon for alltid har slått feil. Israel har tross alt vært gjenopprettet som nasjon i snart sytti år nå.

N. T. Wright uttalte, i det samme språket som brukes av andre erstatningsteologer, "Isteden for å se Jerusalem som offer for hedensk aggresjon eller fordervelse," vil Jesu omfortolkning av forskjellige gammeltestamentlige avsnitt "utpeke selve Jerusalem som Babylon, fienden til paktens Guds sanne folk," og således har "Jerusalem blitt Babylon, Jesus og Hans disipler har blitt Jerusalem."²

Vær så snill og legg merke til hva som blir sagt her. Gjennom profetiene til Jesaja, Jeremiah, Ezeiel, Sakarja og Joel, taler Herren om å dømme hedningenasjonene etter at de har tatt del i et felles militært angrep på Jerusalem. Etter en periode der de har blitt trampet ned av nasjonene (Luk. 21:24, Åp. 11:2), vil Herren vende tilbake for å utfri Israels kjempende rest. (se Jes, 10:20-22, 37:31-32, Jer. 23:3, Mik. 5:7-8, Sak. 9:14-15, Matt. 24:30). Men Wright mener faktisk at de mange profetiene om at Herren dømmer de hedenske invasionsstyrkene og angriperne trenger å bli omfortolket til å bety at Herren vil dømme og ødelegge selve Jerusalem. Det vil være umulig å vrenge mer perfekt på den bibelske fortellingen for å fortelle det tvert motsatte av hva den faktisk sier. Wright leser profetier om befrielsen av Jerusalem og sier at det handler om ødeleggelsen av Jerusalem. Derfor var det etter hans syn selve den jødiske nasjonen som var legemliggjørelsen av Satan og som fortjente mest Guds vrede, og ikke Roma, da dens hærer ødela Jerusalem i 70 e.Kr. Selv om det ikke er noen tvil om at begivenhetene i 70 e.Kr. var resultatet av Herrens trofaste tukt av sitt frafalne folk, skal vi ikke på noe vis se på de begivenhetene som en indikasjon på at Herren sviktet sine paktsløfter til dem, eller at det israelske folket var legemliggjørelsen av den onde. *Gud forby!* Snarere tvert imot har Herrens tukt av Israel opp gjennom historien vært et resultat av at Han har sin ære i å holde sine paktsløfter. På Herrens Dag vil Jesus føre det overlevende folket tilbake til seg selv og frelse dem på tross av deres gjentatte frafall, for uttrykkelig å demonstrere sin trofasthet foran hele verden.

Preterister er raske til å sitere Åpenbaringen 11:8, der Jerusalem blir kalt "Sodoma og Egypt," men de overser konsekvent at bare seks vers tidligere blir Jerusalem kalt "den hellige by" (v. 2). Uansett hvilket negativt syn vi har på det frafalne, opprørske Israel, må vi også anerkjenne Herrens plan og løfter om en dag å gjenopprette henne. På tross av hennes tilkortkommenhet, er hun fremdeles "hellig" i Guds øyne. Å ikke fremstille Jerusalem som et høyt elsket barn på tross av sitt frafall, men isteden som ondskapens fylde som fortjener Guds fulle og evige dom, er å forvrengte på en grunnleggende måte den større historien som fortelles om Guds trofasthet mot sitt folk. Om ikke av noen annen grunn, er dette mer enn nok til å forkaste dette synet.

BABYLONS FALL KONTRA JERUSALEMS FALL

Nok et ødeleggende problem for det preteristiske synet er at Jerusalem ganske enkelt ikke møter sitt endelikt, slik det beskrives i profetien. I følge den bibelske beskrivelsen skjer Babylons fall dramatisk, plutselig og fullstendig (Se Åp. 18:18. 21). Det er derimot en enkel historie å fortelle at Jerusalems fall var del av en lengre prosess – en forlenget beleiring som varte i nesten 5 år (66-70 e.Kr.). Videre ble Jerusalem gjenoppbygget flere ganger opp gjennom historien. I våre dager er ikke Jerusalem bare gjenoppbygget, men den er en travel verdensby. Dette er temmelig langt borte fra det språket som blir brukt i de siste versene i kapittel 18 om en by som skal være øde for all fremtid, tom for alt menneskelig liv og aktiviteter. La dem prøve det de kan, preterist-fortolkerne kan ikke gjøre rede for det dramatiske avviket mellom det som beskrives i Åpenbaringsboken og det som faktisk fant sted i historien.

BABYLON

Som vi allerede har diskutert, er enda et vesentlig problem for den preteristiske fortolkningen at uttrykket *Babylon* blant de kristne og jødene var klart forstått som en henvisning til Roma og ikke til Jerusalem. Alle jødiske og kristne dokumenter fra denne perioden, inkludert det Nye Testamente (1. Pet. 5:13), bruker uttrykket *Babylon* for å vise til Roma. Å se på Åpenbaringsboken som et fullstendig avvik fra denne praksisen, uten at vi har noe skikkelig grunnlag for å gjøre det, kan grense til uansvarlighet.

KALLET TIL Å FLYKTE FRA BABYLON

Enda et argument som preteristene kommer med, er at befalingen om å flykte fra Babylon, "Kom ut fra henne, mitt folk" (Åp. 18:4), er merkbart likt Jesu kall i sin tale på Oljeberget, om å flykte fra Jerusalem før dens ødeleggelse skal skje (Matt. 24:15-18, Luk 21:20-21). Preteristene hevder at dette kallet til å flykte ble hørt, adlydt og således oppfylt, da de kristne i Jerusalem flyktet i sikkerhet til Pella noen år før byens ødeleggelse i det første århundre. Men Eusebius skrev at de kristne flyktet fra Jerusalem før den jødiske krig begynte³ i 66 e.Kr, mens preteristene sier at Åpenbaringsboken ble skrevet i 65 e.Kr. Dette skulle bety at Åpenbaringsboken "profeterte" og kalte kristne til å flykte etter at de allerede hadde gjort det. For å si det enkelt, en "profeti" som er skrevet etter at ting har skjedd er ingen profeti i det hele tatt.

JERUSALEM SOM ET ØKONOMISK MAKTSENTRUM

Det neste problemet er enormt. Både preterister og futurister renner seg inn i en vegg når de prøver å forklare bort det faktum at Babylon blir fremstilt som en by med enorm økonomisk velstand og global innflytelse, noe som ganske enkelt ikke kan sies om Jerusalem verken i det første århundre eller i våre dager. Selv om det unektelig kan sies at Jerusalem var viden kjent i det første århundre, er påstanden om at hun regjerte over konger og folkeslagene på jorden hinsides enhver overdrivelse. Isteden for å herske over jorden, var det første århundres Jerusalem en okkupert og undertrykket by, som til sist ble nedtråkket av hedningeriker. I det første århundre var det to århundrer siden Jerusalem hadde et lavere nivå av regional innflytelse, mens Babylons fall i Åpenbaringen blir fremstilt som et dramatisk stup fra maktens tinde og velstand.⁴ Det samme er sant om Jerusalems religiøse innflytelse. Jødedommen kontrollerte ikke verden i det første århundre. Slik er det også i dag, selve antydningen om at hele verden blir forført av jødedommen, eller at Jerusalems velstand kontrollerer jorden, er rett frem latterlig.

DEN STORE BYEN

Både preterister og futurister påstår at uttrykket "den store byen" i Åpenbaringen 17-18 må henviser til Jerusalem. I Åpenbaringen 11, etter at de to vitnene er drept, sier Skriften at "likene deres skal ligge på gaten i den store byen, den som i åndelig mening kalles Sodoma og Egypt, der hvor deres Herre ble korsfestet" (v. 8). Jerusalem er selvfølgelig byen der Jesus ble korsfestet. Siden den kalles "den store

byen” i kapittel 11, tror både preterister og futurister at den også må være ”den store byen” i kapittel 17-18, den kan tross alt bare være én ”stor by.” Jerusalem må derfor være det mystiske Babylon!

Det enkle motsvaret til dette argumentet er at gjennom hele Åpenbaringsboken er det to store byer som det er hensiktsmessig å sette opp mot hverandre. Den ene er Guds store by, og den andre er Satans store by. Som vi tidligere har vist, har det alltid vært andre ”store byer” som har vært i fiendskap med Jerusalem. I én tidsalder var det Babylon, på en annen tid var det Ninive. Herren sa til Jona: ”Stå opp, gå til Ninive, den store byen, og rop ut i den det budskapet jeg taler til deg” (Jon. 3:2). En mer fyldig forståelse av Åpenbaringsbokens fortelling avslører at disse to byene er representert ved to forskjellige kvinner, to forskjellige mødre. Så langt tilbake som det åttende århundre observerte Beda den Ærverdige, i sin kommentar til Åpenbaringsboken, følgende: ”For det finnes to byer i denne verden, den ene stiger frem fra avgrunnen, den andre stiger ned fra himmelen.” Da J. A. Seiss i på slutten av 1800-tallet kommenterte Bedas observasjoner, satte han de to kvinnene i Åpenbaringen opp mot hverandre:

Det første som slår meg når jeg studerer dette emnet, er noe jeg ikke har sett bli bemerket noen steder, nemlig det åpenbart vekslende forholdet og kontrasten mellom kvinnen som er fremstilt her og en annen kvinne som er beskrevet i det tolvte kapittelet. Der ble ”et stort tegn sett i himmelen: En kvinne” (12:1), her er det bemerket, ”han førte meg i ånden ut i ørkenen. Der så jeg en kvinne” (17:3). Begge disse kvinnene er mødre, den første av dem ”fødte en sønn, et guttebarn, som skal styre alle hedningefolkene,” (12:5), den andre er ”mor til horene og avskyelighetene på jorden” (17:5). Begge er kledd i vakre kledninger, den første er ”kledd med solen” (12:1), hennes skrud er lys fra himmelen. Den andre er ”kledd i purpur og skarlagen og smykket med gull og edelsteiner og perler.” (17:4). All hennes kledning er nedenfra, laget av ting fra jorden og fra havet.⁶

Tilslutt kommer Beale med sju punkter som beskriver kontrasten mellom de to kvinnene:

- (1) Den ene er en ren brud og mor til ekte barn, mens den andre er en uren skjøge.
- (2) Parallell innledende uttrykksmåte (Parallel introductory phraseology) blir brukt i 17:1 og 21:9-19 for å presentere henholdsvis skjøgen og Lammets brud.
- (3) Babylon er kledd i juvelbehegt stas og ”fint lin” (17:4, 18:16), som skjuler hennes fordervelse, i kontrast til Lammets brud, som er smykket med kostbare juveler (21:2, 9-23) og kledd ”i rent og skinnende fint lin,” som henholdsvis avslører det herlige gjenskinnet av Guds nærvær og ”de helliges rettferdige gjerninger” (19:8, se spesielt 17:4 og 21:19), ”kledd” eller ”prydet med alle slags kostbare edelsteiner”).
- (4) Begge mødrene blir forfulgt (17:16 + kap. 12).
- (5) Kvinnen i kap. 12 blir befridd, mens kvinnen i kap. 17 blir ødelagt.

- (6) Den ene kvinnen finner sin trygghet "i himmelen" (12:1), og den andre i nasjonene og "kongene på jorden" (17:15, 18).
- (7) Babylon blir sett i en "ørken" og blir henvist til som en "by," det samme er også sant om kvinnen i kap. 12 og Lammets brud (19:7-8, 21:2, 10).⁷

Selv om fortidens eller nåtidens Jerusalem er verken ren eller fullkomment hellig, er Herren den som "kaller på det som ikke er til, som om det var til" (Rom. 4:17), og viser derfor til Israel slik hun vil fremstå etter at Han har avsluttet sitt frelsende verk med henne, og ikke til hennes nåværende tilstand. Dette er grunnen til at Herren kan kalle Jerusalem for "den hellige byen," på tross av dens nåværende syndige tilstand (Åp. 11:2). Dette er ikke annerledes enn den måten Han forholder seg til meg og deg på: en svak, sønderbrutt og strevende kristen nå, men ufattelig strålende i den tiden som skal komme.

ÅNDELIG HOR

Et annet argument hevder at Åpenbaringen 17-18 tydeligvis må peke på Jerusalem, fordi Herren gjentatte ganger gjennom hele Skriften anklaget det troløse Jerusalem for åndelig hor. Det er sant at Jerusalem blir sammenlignet med en skjøge ved flere anledninger i det Gamle Testamente. Det mest kjente eksempelet er Esekiel 16:

Så sier Herren Herren til Jerusalem: ... du stolte på din skjønnhet og drev hor i tillit til ditt store navn. Du utøste ditt hor over hver den som gikk forbi, han fikk nyte din skjønnhet. Du tok dine klær og gjorde deg brokete telt på offerhaugene og drev hor der. Slikt må ikke hende og ikke skje. Du tok dine prektige smykker, mitt gull og mitt sølv, som jeg hadde gitt deg, og gjorde deg mannfolkbilder og drev hor med dem. (vv. 3, 15-17, forfatterens uthevning).

På grunn av Jerusalems utroskap og for å drive hor, forklarte Herren deretter at Han ville dømme Jerusalem og tillate at hennes synder falt tilbake over hennes eget hode. Mange leser slike avsnitt og antar at Jerusalem virkelig må være den store horen, eller skjøgen i Åpenbaringsboken som også vil bli dømt like strengt. Men, det finnes en stor advarsel. Hvis vi bare ville lese resten av denne profetien, vil vi finne at Herren betinget sine løfter om dom med løfter om å komme i hu sin pakt med Jerusalem. For på tross av hennes (eller vår) utroskap, er Herren alltid trofast. Denne delen av ligningen er helt vesentlig:

"Og så vil jeg komme i hu min pakt med deg i din ungdoms dager, og jeg vil opprette en evig pakt med deg. Du skal huske din ferd og skamme deg, når du tar imot dine søstre, både dem som er større enn du, og dem som er mindre enn du. Jeg gir deg dem til døtre, enda de ikke hører med til din pakt. Jeg vil opprette min pakt med deg, og du skal kjenne

at jeg er Herren, for at du skal minnes din ferd og skamme deg, og ikke mer opplate din munn for din skams skyld, når jeg tilgir deg alt det du har gjort,” sier Herren Herren. (Esek. 16:60-63).

En mer grundig lesning av dette avsnittet viser oss derfor at skjøgen Jerusalem og skjøgen Babylon har en veldig forskjellig fremtid. Den ene blir gjenopprettet, mens den andre blir ødelagt for alltid. De to er ganske enkelt ikke den samme.

TYRUS OG NINIVE

Selv om motivet med skjøgen blir brukt ganske ofte om Jerusalem gjennom det Gamle Testamente, finner vi at betegnelsen også blir brukt for å henvise til de veldig hedenske byene Tyrus og Ninive. Det blir for eksempel sagt om Tyrus:

På den tiden skal Tyrus bli glemt i sytti år, så lenge som én konges dager. Når sytti år er til ende, skal det gå Tyrus som det heter i visen om horkvinnen: Ta din sitar, gå omkring i byen, du glemte horkvinne! Spill det beste du kan, syng vise på vise, så folk kan huske deg! Når de sytti årene er til ende, skal Herren ta seg av Tyrus. Det skal igjen få ta imot horelønn, og det skal drive hor med alle verdens riker over den vide jord. (Jes. 23:15-17).

Om Ninive sies det hos profeten Nahum: ”Ve blodbyen! - helt igjennom full av løgn og vold ... Dette er gjengjeldelse for alt det horeri hun drev, hun den vakre trolldommens mester. Hun solgte folkeslag ved sitt hor, hele stammer ved sine trolldomskunster.” (Nah. 3:1-4).

På samme måte bruker Gud i 2. Mos. 34 motivet med hor, for å vise til avgudstilbedelsen til de hedenske ikke-jødiske folkene som bebodde Kana’ans land:

Dere skal rive ned deres altere ... så du ikke slutter noen pakt med innbyggerne i landet! For de vil drive hor og ofre til sine guder, og når de da innbyr deg, vil du ete av deres offer. Og du vil ta koner blant deres døtre til dine sønner, og deres døtre vil drive hor med sine guder og få dine sønner til å gjøre det samme. (2. Mos. 34:13, 15-16).

Det er tydelig at motivet med skjøgen blir brukt om forskjellige byer gjennom det Gamle Testamente, ikke bare om Jerusalem.

PORNÉ KONTRA MOICHEIA

Noen argumenterer også på feil grunnlag at ordet for skjøge eller hore (*porné*), må forstås å vise til det frafalne Israel som har vendt seg bort fra et tidligere paktsfellesskap. Men dersom dette skulle være tilfelle, ville det mer spesifikke ordet for ekteskapsbrudd (*moicheia*) sannsynligvis ha blitt brukt. Det er et langt mer presist uttrykk for en utro kvinne som bryter både pakter og ekteskap. Gjennom å forstå begrepet hor etter dets videre bibelske betydning, burde den store skjøgen isteden bli forstått som en instans som forfører innbyggerne på jorden til avgudsdyrkelse i sin allminnelighet. Hun lokker mange mennesker til å tilbe en annen Gud en Jahve, Bibelens eneste sanne Gud.

Et annet viktig poeng er, at fordi skjøgens synd forfører andre inn i avgudsdyrkelse, kan vi slå fast at hun representerer en form for utenombibelsk religion. Som Beale har skrevet: "Siden alle kvinneskikkelsene i disse kapitlene skildrer rent religiøse realiteter, må også Babylon hovedsakelig være religiøst."⁹ Siden kvinnen er en religiøs fristerinne som lokker verden til å tilbe falske guder, er det tydelig at dette ikke peker mot Jerusalem, men isteden mot et hedensk religiøst system.

BLODSUTGYTELSENS BY

Enda et argument for Jerusalem som Mysteriet Babylon er fordi det i Babylon "ble funnet blod av profeter og hellige og av alle dem som er blitt myrdet på jorden" (Åp. 18:24) kan det bare være en henvisning til Jerusalem, for Jesus selv erklærte: "det skal komme over dere, alt det rettferdige blod som er blitt utøst på jorden ... Jerusalem, Jerusalem! Du som slår i hjel profetene og steiner dem som er sendt til deg" (se Matt. 23:34-37, Luk 13:34).

Det er sant at i 70 e.Kr. fikk Jerusalem lide Guds dom for alle sine oppsamlede synder og for å ha forkastet dem som ble sendt til henne. Men fra omkring midten av det første århundre, skiftet ansvaret for blodutgytelsen av de hellige og profetene i stor grad over til den hedenske verden. Roma lot det virkelig renne en mengde kristent blod i kirkens fem første århundre. Ingen vil protestere på å kalle Paulus og Peter for apostler eller profeter, de led ikke martyrdøden i Jerusalem, men i Roma. På samme måte ble apostelen Johannes drept i Lilleasia, eller i dagens Tyrkia. Jesus generaliserte ganske enkelt det som var sant frem til dette tidspunktet, at de fleste profetene hadde lidd døden i Jerusalem. Når vi ser utover verden i dag, er det ikke Jerusalem som er skyld i nedslaktingen av syriske, irakiske og tyrkiske kristne over hele det nordre Midtøsten, eller for de kristne som daglig blir drept i Nord-Afrika, i Nigeria, Sudan, Somalia og Kenya. Jerusalem er i hvert fall ikke ansvarlig for de kristne som regelmessig blir angrepet og drept over hele Pakistan. Selv om Jerusalem virkelig fikk lide for sin historie med å forfølge mange av de profetene som ble sendt til henne, så er ikke dette lenger tilfelle. Vi må ikke blande Jesu anklage mot det første århundres Jerusalem med Herrens absolutte dom over de siste dagens Babylon.

HIMMELEN FRYDER SEG

Et annet vesentlig problem med å se på Jerusalem som skjøgen Babylon er den sterke kontrasten mellom den positive reaksjonen i himmelen etter at Babylon er ødelagt og det vi ellers finner andre steder i Skriften som gjelder dommen over det jordiske Jerusalem. I Åpenbaringen 19:1-6 finner vi en

skare i himmelen som feirer og uttrykker jubel over nyheten om Babylons endelikt. Denne reaksjonen er diametralt motsatt av hva vi finner andre steder, for eksempel da Jeremia gråt over Jerusalems fall (Klag. 2:11), og da Jesus selv gråt over Jerusalems fremtidige fall (Luk 19:41). Hvorfor skulle himmelen juble over noe som fikk Jesus til å gråte? Dette er enda et eksempel på hvorfor synet på Jerusalem som skjøgen Babylon ganske enkelt ikke ser ut til å fungere.

KVINNEN RIR PÅ DYRET

Forholdet mellom kvinnen og dyret er også en faktor som ekskluderer Jerusalem fra å være Babylon. Preterister argumenterer med at lederskapet i Jerusalem var i et utillatelig forhold til Roma, og dermed oppfylte beskrivelsen av profetien. Ved å komme med dette argumentet overser de noen få veldig alvorlige problemer. Det første er at relasjonen til Roma som Jerusalem nødt godt av, hadde blitt vesentlig forverret innen midten av 50-tallet e.Kr. Men preteristene hevder at Åpenbaringsboken ble skrevet i midten av 60-tallet e.Kr., på en tid da forholdet mellom de to byene hadde surnet fullstendig. Så selv om preteristenes tidligere datering av Åpenbaringsboken skulle være rett, ville det fortsatt bety at Åpenbaringen forutsa noe som allerede hadde skjedd. Dette gir ingen som helst mening. For det andre blir kvinnen fremstilt som om hun nyter et veldig tett partnerskap med dyret, noe som er langt mer intimt enn det forholdet Jerusalem noensinne hadde med Roma.

EN HAVNEBY

Enda et potensielt problem med Jerusalem som Mysteriet Babylon er at mens Babylon blir fremstilt som en havneby, er Jerusalem alt annet enn en havneby. Ikke bare beskriver Åpenbaringsboken Babylon sittende på "mange vann" (Åp. 17:1), men Johannes brukte fire bestemte greske begreper for å beskrive de som hadde et forhold til Babylon og hennes vann. Det er "hver styrmann og hver skipsfører og alle sjøfolk, og hver den som ferdes på havet" (18:17). Jerusalem er derimot omgitt av land på alle kanter, og ligger oppe i fjellene rundt 60 kilometer fra havet. Bare hvis man betraktet Jerusalem som hovedstad og representant for hele staten Israel, som virkelig er et land med havner og havnebyer, ville dette problemet bli løst.

BABYLON BLIR ØDELAGT FOR ALL FREMTID

Det siste åpenbare problemet for Jerusalem-som-Babylon synet, gjelder den omfattende og permanente graden av Babylons ødeleggelse. Husk, at etter at engelen i Åpenbaringen 18:21 kaster "en stor kvernstein ... i havet," sier den: "Slik skal Babylon, den store byen, med ett styrtes ned og *aldri finnes mer*" (forfatterens uthevning).

Dette bildet kan ganske enkelt ikke bli forenet med det helhetlige bibelske bildet av Jerusalem. Jeremia 17:25 forteller oss at Jerusalem skal bli "stående til evig tid." Jesus vil vende tilbake til Jerusalem for å gjenopprette Davids trone (se 2. Sam. 7:11-16, Jes. 9:6-7, Matt. 25:31, Luk. 1:30-33). Det er tydelig at det er fra Sion at Jesus skal herske over nasjonene (se Sal. 110:2). De som fremmer synet på de siste

dagens Jerusalem som Mysteriet Babylon – slik som Chris White, forfatter av *Hemmeligheten om Babylon: Når Jerusalem vil omfavne Antikrist (Mystery Babylon: When Jerusalem Embraces the Antichrist)* – blir tvunget til å adoptere det ekstremt bakvendte syn at dagens Jerusalem for all fremtid vil bli en brennende ødemark, og Jesus vil herske fra en helt annen beliggenhet, som fortsatt vil bli kalt Jerusalem. Når vi tenker på at den byen Jesus skal herske fra ikke bare vil beholde det samme navnet, men også de samme geografiske stedene, blir dette synet en total umulighet. Selv om fremtidens Jerusalem i Tusenårsriket vil bli mye større enn dagens Jerusalem, vil det tross alt fortsatt være endel direkte geografiske sammenhenger i det nye Tusenårsriket, slik også Skriften forteller oss:

”Mange folkeslag skal gå av sted og si: ’Kom, la oss gå opp til Herrens berg, til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi vandre på hans stier!’ For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem.” (Jes. 2:3)

Gjennom hele Skriften er velsignelsene i Tusenårsriket gjennomført og uløselig knyttet til Jerusalems fremtidige herlighet:

”På den tiden skal de kalle Jerusalem ’Herrens trone.’ Og alle folkene skal samle seg der, til Herrens navn i Jerusalem. De skal ikke mer følge sitt onde, harde hjerte. I de dager skal Judas hus gå til Israels hus. De skal komme sammen fra landet i nord til det landet jeg ga deres fedre til arv.” (Jer. 3:17-18)

Dette er byen som salmisten erklærte om: ”For Herren har utkåret Sion, han vil ha det til sin bolig” (Sal. 132:13). Andre steder skrev han at steinene og selve støvet i Jerusalem er hellig for dem som forstår Guds plan for denne byen: ”Du vil reise deg, du vil forbarme deg over Sion ... For dine tjenere elsker steinene på Sion, og de har medynk med dets støv” (Sal. 102:14-15). Selve tanken på at Herren vil fullføre sin frelsesplan som har utspilt seg rundt Jerusalem i tusener av år, ikke ved å frelse den, men isteden ved å brenne den opp og ødelegge den for alltid, er helt utenkelig. Gud forby! Isteden lovte Han at når alt er sagt og gjort, vil Han ”la fred komme over henne som en flod og hedningenes herlighet som en overstrømmende bekk” (Jes. 66:12). Forbedere blir kalt til å ”ikke gi ham ro før han bygger Jerusalem opp igjen, og før han gjør henne til en lovsang på jorden” (Jes. 62:7). Herren erklærer: ”For Sions skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalems skyld vil jeg ikke være stille, før hennes rettferdighet går fram som en stråleglans, og hennes frelse som et brennende bluss. Folkene skal se din rettferdighet, og alle konger din herlighet” (Jes. 62:1-2). Lang fra å bli en ødemark for all fremtid, vil Jerusalem:

”kalles med et nytt navn, som Herrens munn skal nevne. Og du skal være en prektig krone i Herrens hånd og et kongelig hodesmykke i din Guds hånd. Du skal ikke mer kalles den forlatte, og ditt land skal ikke mer kalles en ødemark. Men du skal kalles min lyst, og

ditt land skal kalles ektehustru. For Herren har sin lyst i deg, og ditt land skal bli tatt til ekte." (Jes. 62:2-4)

Vi kunne ha sitert så mange andre avsnitt. Temaet om at Jerusalem bokstavelig talt blir selve hovedsetet for Kongen Jesus og hovedstad for hele verden er gjentatt gang på gang gjennom hele Bibelen. Medmindre man totalt overser disse avsnittene (eller omtolker dem radikalt, slik forsvarerne av Jerusalem-som-Babylon synet må gjøre), er bare antydningen om at Jerusalem vil bli ødelagt for alltid ikke bare ubegripelig, den er selve motstykket til Guds plan og det brennende ønsket i Hans hjerte.

KONKLUSJON

Når vi vurderer alle sider ved dette synet så er det ganske enkelt alt for mange motsetninger og uoverstigelige vanskeligheter forbundet med det til å vurdere det som en levedyktig tolkning. Dette gjelder både det preteristiske og det futuristiske synet. Selv om skjøge-språket i Åpenbaringen minner om forskjellige avsnitt i det Gamle Testamente som taler om Jerusalem, vil det å se på henne som emne for denne profetien være en total feil forståelse av dens sanne hensikt. Derfor må vi stryke over dette synet på vår liste over mulige tolkninger – og fortsette videre med å vurdere neste mulighet.

KAPITTEL 14

ILLUMINATI/DEN NYE VERDENSORDEN

TROEN PÅ AT DE SISTE DAGERS BABYLON I ÅPENBARINGSBOKEN representerer den Nye Verdensorden eller "Illuminati," har fått økt popularitet blant kristne. Selv om det finnes flere varianter av dette synet, står det generelt sett for at Babylon viser til en global klikk av verdensledere, lobbyister og bankfolk som praktisk talt kontrollerer alt. Det hevdes at denne gruppen består av en blanding hemmelige foreninger, klubber og organisasjoner som spenner over hele kloden. Dette skyggenettverket av globale ledere er involvert i forskjellige former for okkulte ritualer som danner basis for deres Lucifer-religion som simpelthen er tilbedelse av Satan.

Styrken til dette synet, slik det forholder seg til de bibelske kriteriene, er at i det minste som konsept vil Illuminati/den Nye Verdensorden være både et religiøst og økonomisk system. Det ville kontrollere mange av folkeslagene og kongene på jorden. På grunn av denne gruppens hemmelige natur, vil det også unektelig passe til beskrivelsen av en instans som sier "Til evig tid skal jeg være dronning," og "Det er ingen som ser meg" (Jes. 47:7, 10). Men bortsett fra disse grunnleggende tingene, har dette synet noen veldig vesentlige problemer med å passe inn med kriteriene fra Skriften.

AVHENGIG AV MYTEN OM NIMROD

Fra et rent bibelsk standpunkt er et av de første problemene med Illuminati-som-Babylon at det avhenger av Nimrod-myten generelt, og Alexander Hislops *De to Babylon* spesielt. Ifølge tilhengere av dette synet, praktiserer et stort nettverk av verdensledere kjent som Illuminati, en religion som ble skapt av Nimrod ved Babels Tårn. Målet til dette hemmelige nettverket er å skape en "Ny Verdensorden," som egentlig bare er et forsøk å på vende tilbake til Babels Tårn. Derfor er fortellingen om Nimrod og Babels Tårn hele grunnlaget til historien om Illuminati/den Nye Verdensorden. Fra en nylig utgitt bok (2016), *Babylonkoden (The Babylon Code)*, leser vi:

For å løse Bibelens største gåte må vi gå langt tilbake til en fjern fortid, ikke lenge etter Noahs flom, til oldtidens Babylon. Her, i sivilisasjonens vugge langs elven Eufrat, finnes de ledetrådene vi trenger for å sette sammen et kosmisk puslespill som forutsier hva som skjer i vår verden i dag. Dette profetiske hodebryet har sin opprinnelse i Babylon ... I følge den bibelske historien, samlet menneskeheten seg – under ett språk – i landet Sinear noen få generasjoner etter den Store Flommen. På den tiden hersket Nimrod over Babylon ... Nimrod giftet seg med en fortryllende prostituert som het Semiramis og bygget ... Babels Tårn.¹

Selve grunnlaget for teorien om Illuminati/den Nye Verdensorden er altså bygd på et behov for å forstå historien om Nimrods tårn. Uten dette fundamentet faller hele fortellingen sammen. Det bygges også i sterk grad på historien om Nimrod for å underbygge noen andre mildest talt veldig uvanlige ideer:

Byggingen av Babels Tårn innbefattet sannsynligvis endel avansert teknologi. Babels tårn og ordet Babel, eller Barb-ili, betyr "gudenes port". Den eneste måten å forstå Bibelen rett på er ofte å studere grunnbetydningen av ord i det originale bibelske språket. Derfor kan formålet med Babels Tårn ha vært å tjene som en slags portal for overjordiske vesener til å passere inn i den jordiske verden. Det var her i oldtidens Babylon at alle de urgammle mysteriereligionene og de hemmelige okkulte selskapene ble født. Urgammel kode er flettet inn i den overjordiske strukturen til oldtidens Babylon som er forbundet med en dimensjon utenfor tid og rom som vi først nå begynner å forstå.²

"Overjordiske vesener" og portaler. Jeg viste i kapittel 4 og 5, at selv de mest grunnleggende delene av historien om Nimrod som populært blir benyttet av de fleste Illuminati/den Nye Verdensorden-teoretikerne, har absolutt ingen basis i Skriften, historien eller i virkeligheten. Det finnes ikke fnugg av beviser på at Nimrod giftet seg med en kvinne som het Semiramis eller at han stiftet en religion. Og den informasjonen vi har i Bibelen om Nimrod er i beste fall knapp. Alle disse ideene kommer fra utenombibelske myter og tradisjoner som begynte etter det første århundre, og har videre blomstret og vokst seg større frem til denne dag. De som fremmer dette synet, har derfor ganske enkelt ikke noe virkelig grunnlag for å knytte sine teorier tilbake til den Bibelske historien.

Husk på dette: ansvarlig bibeltolkning må aldri dreie seg omkring eller sette sin lit til tradisjoner, myter eller bare rene spekulasjoner. Dessuten er det ikke noe behov for å fokusere på utenombibelsk informasjon om oldtidens Babel for å forstå identiteten til den store skjøgen/Mysteriet Babylon. Bibelen har allerede skaffet tilveie alt vi trenger for å rett forstå Babylon og hvordan den ville ha vært forstått og sett på av de første kristne.

HVILKEN BY?

En annen vesentlig uoverensstemmelse dette synet har med Skriften er det faktum at den Nye Verdensorden er et konsept og ikke en by, og spesielt ikke en bestemt, identifiserbar by. Men Bibelen beskriver Babylon i et veldig bokstavelig ordelag. Det faktum at Illuminati/den Nye Verdensorden-teorien ikke tydelig navngir en hovedstad som sitt hovedkvarter er dypt problematisk. Mange som forfekter dette synet kombinerer det ofte med andre syn og prøver å knytte Illuminati til for eksempel New York City, Brüssel, Roma eller det faktiske Babylon (nå Hillah) i Irak. De rir med andre ord på ryggen av andre fortolkninger, og kombinerer på et vis styrken i to teorier. Problemet med å gjøre dette er at det ikke bare er styrken i to teorier som blir kombinert, men også svakhetene.

ILLUMINATI ER INGEN VERDENSRELIGION

Et annet problem med å hevde at Illuminati-satanismen er Antikrists religion er at den ikke representerer en religion som åpen blir praktisert av massene. Det vil alltid være noen få unge, oppmerksomhetssøkende, bortkomne individer som praktiserer åpenlys satanisme, men den kommer aldri til å bli en populær verdensreligion. Og for å gjøre problemet enda større, så tilber i følge dette synet denne Illuminati-klikken Satan i all hemmelighet. Selv om en slik klikk skulle finnes, er de sanneligvis ikke særlig åpne om sin religion eller holder utendørs evangeliseringskampanjer. Skjøgen i Åpenbaringen på den annen side, svinger sitt gyldne beger høyt oppe i luften. Hun er uforskammet i sine evangelistiske forsøk på å forføre og lokke kongene og innbyggerne på jorden til å slå lag med henne.

Som en generell regel har Satan en tendens til å være en forfalskner som strør sukker på giften sin. Det er derfor ganske tvilsomt at noen gruppe vil forsøke å forføre folkene på jorden til en åpenlys tilbedelse av Satan i de siste dager. Det er mye mer fornuftig å påstå at Satan vil forføre verden til å tilbe ham under dekke av en annen velkjent religion. Dette er tross alt slik Satan alltid har drevet sin virksomhet. Under det første århundre tilba de fleste romere Zevs. Men da Jesus henviste til Zevs tempel i Pergamon, kalte Han den for "Satans trone" (Åp. 2:13). Det er unødvendig å si at dette var langt fra å være politisk korrekt.

Jeg blir minnet på en hendelse for noen år siden da jeg fremdeles gikk på universitetet, som er ganske illustrerende for vårt poeng. Hver tirsdag kveld i flere år brukte jeg å koke et gratis måltid til de hjemløse på en ledig tomt i sentrum av byen. En kveld da jeg snakket med en hjemløs venn (som jeg bare kjente ved kallenavnet "Sugar Bear"), kom et par unge satanister frem for å få en varm pølse og litt suppe. (Det var klart at de var satanister ut fra klesdrakten.) Sugar Bear lente seg mot meg og sa: "Du skjønner," sa han, "Jeg kan liksom ikke forstå disse typene. Jeg mener, enten så tror du på Bibelen eller så tror du ikke på Bibelen. Men du kan ikke påstå at du ikke tror på Bibelen, og så gå bort og tilbe den største taperen i Bibelen." Sugar Bear hadde rett! Det er ikke klokt å tro at verden noensinne frivillig vil omfavne åpenlys satantilbedelse, da dette går på tvers av sunn fornuft. I samsvar med Satans standard arbeidsmodus opp gjennom historien er det mer sannsynlig at han vil forføre et utall mennesker gjennom for eksempel tilbedelse av Allah, Koranens gud, som ganske enkelt er Satan som kler seg ut som Bibelens Gud. Som jeg sa, så strør Satan sukker på giften sin.

ILLUMINATI HAR INGEN FORBINDELSE TIL ISLAM

Dette fører selvfølgelig til enda et potensielt problem med forestillingen om at Illuminati/den Nye Verdensorden representerer Babylon i Åpenbaringsboken. Spesielt fordi Illuminati ikke har noen identifiserbar forbindelse med Islam, dyrets sjuende og åttende hode. Man kan selvfølgelig også ha et annet syn på det sjuende og åttende riket. Men hvis dette er tilfelle, må man være i stand til å identifisere dyrets sjuende og åttende hode med overbevisning og slagkraft på en måte som klart kan være i overensstemmelse med Daniel 2 og 7, og fremdeles forklare hvordan Illuminati forholder seg til dette siste riket.

Selv om Illuminati/den Nye Verdensorden-teorien møter på vesentlige problemer i forholdet til Skriften, er det i sannhet en storslagen fortelling som har som sin fremste styrke i at den faktisk ser ut til å kunne forklare hvorfor alle ting i verden skjer. I denne betydningen er den en superkonspirasjon, en konspirasjonsstruktur der en rekke andre og mindre konspirasjoner er flettet sammen til en enorm hierarkisk oppbygning. På toppen av alt dette sitter djevelen selv og overvåker, dirigerer og kontrollerer nesten alt som skjer på jorden. Fordi dette synet gir en så altomfattende fortelling, er den i alt vesentlig i stand til å absorbere nesten alle de andre synene under sin paraply. Slik at hvis noen kristne skulle bli drept av en gruppe voldelige islamister, vil tilhengere av dette synet ganske enkelt hevde at islamistene er hemmelig kontrollert av Illuminati. Hvis en ond diktator skulle stå frem i en av nasjonene i Midtøsten, kunne det hevdes at han bare var en Illuminati marionett. Hvis paven skulle utstede en mulig satanisk forordning, så er han også åpenbart en brikke i Illuminatis spill.

Haken ved det er selvfølgelig at ingenting av dette kan noen gang bevises. Som jeg med et glimt i øyet skrev om i det første kapittelet i denne boken, har jeg selv blitt anklaget, av forskjellige Illuminati-konspirasjonsteoretikere på internett, for å være en hemmelig agent for den mørke klikken. Da det ikke kunne føres noen faktiske beviser, hevdet en av disse såkalte teoretikerne at han hadde sett meg "endre skikkelse." Det er selvfølgelig flere dusin vitser jeg kunne servere rundt dette, og det ville være like enkelt å avvise slike individer som villfarne og ustabile skrullinger, men det er en alvorlig sak at denne slags tankegods ikke er så altfor uvanlig selv blant velkjente kristne ledere, pastorer og lærere.

Jeg sier det igjen, oppfatningen om at en global organisasjon av verdensledere som alle tilber Satan i hemmelighet og prøver å utføre hans befalinger er åpenbart noe som ikke kan bevises. Det er, etter dens egen definisjon, en hemmelighet. Styrken dette synet har til å overbevise noen er derfor også ett av dets største svakheter. I hvert fall burde det være slik. Selv om dette synet hevder å gi svar på alle ting, så krever det ingen bekreftelse. Dette burde være et enormt rødt flagg. Finnes det noen fornuft i at Herren på den ene siden befaler oss å "prøve alt" (1. Tess. 5:21) slik de edle jødene fra Berøa gjorde (se Apg. 17:10-11) for å få bekreftet hva som er sant eller ikke, mens Han på den annen side forventer at vi ganske enkelt skal akseptere noe som i selve sin natur er umulig å bekrefte? Ville Han virkelig sette sitt folk i en slik håpløs situasjon?

For å si det rett ut, dette synes står ganske enkelt ikke til troende. Hver eneste menneskeskapt organisasjon vil komme til å bli gjenstand for interne splittelser, konflikter og sammenbrudd. Hvor mye mer vil ikke dette være sant om en organisasjon som utelukkende består av djeveltilbedere? Hvordan har det seg at en global klikk med satantilbedere har vært i stand til å skape et enormt nettverk som er så disiplinert at det kan kontrollere nesten alt i verden, når selv de mest gudfryktige og hengivne kristne organisasjoner har en tendens til å sprekke opp og svinne hen i løpet av bare noen få tiår? Når vi tenker over det nivå av makt, disiplin og organisering som ofte blir fremstilt av dem som forfekter Illuminatis konspirasjonsteorier, er det som om gruppen var lik Gud i sitt allestedsnærværende, sin allvitenskap og sin allmakt. Jeg formoder at tenkende kristne finner den grunnleggende historien om Illuminatis konspirasjonsteorier å være fullstendig tvilsom helt fra begynnelsen.

Hvis jeg får lov til å gå et steg videre, så er det mange av de kristne lærerne som holder fast ved Illuminatis konspirasjonsteorier som er veldig opptatt av å improvisere, vanne ut og justere sine egne syn etter øyeblikkets behov, men de har også en tendens til å vike langt bort fra Bibelen og inn i alle slags merkelige ideer og teorier. Mitt ønske er ikke å kritisere noen spesiell lærer, forfatter eller pastor, da jeg tror at mange som forfekter disse ideene er fullt ut oppriktige. Men å forstå den bibelske fortelling som gjelder endetiden og enda viktigere, hvordan vi som etterfølgere av Jesus skal leve i denne tiden, kommer ikke til å bli oppnådd ved å diskutere pyramider, UFOer, overjordiske portaler og de ”navngjetne fra gammel tid”, men gjennom et hengivent liv i bønn og grundige bibelstudier.

KONKLUSJON

Å blande Illuminatis konspirasjonsteorier med bibelsk eskatologi representerer så altfor ofte en fundamental flukt bort fra bibelsk eksegesi og setter isteden sin lit i å søke etter tekstbevis og utenombibelsk støtte for å bevise en allerede eksisterende teori. Når vi betrakter den mengden av beviser som går imot den Nye Verdensorden som de siste dagers Babylon, ikke bare når det gjelder sunn fornuft, men også når det gjelder dens evne til å oppfylle de kriteriene som er lagt frem i Skriften, er ikke dette synet holdbart.

KAPITTEL 15

NEW YORK / USA

I DE SENERE ÅR har et økende antall bøker blitt presentert, som skisserer byen New York spesielt eller USA mer generelt, som de siste dagers Babylon. I sin bok *Det siste Babylon: Amerika og Antikrists komme* (*The Final Babylon: America and the Coming of Antichrist*), hevder de tre forfatterne Kreiger, McGriff og Woodward uten unnskyldning at "bare Amerikas Forenede Stater ... kan mønstre de penger og den makt som skal til for å være det Siste Babylon i Åpenbaringen 18."¹ De fortsetter med å erklære, at "Vi har møtt fienden, og han er oss."² I sin bok *Babylon Amerika: Amerikas skjebne forutsagt i bibelske profetier* (*America, The Babylon: America's Destiny Foretold in Biblical Prophecy*), hevder forfatteren R. A. Coombes at han kan vise til trettitre spesifikke karakteristikk som kan identifisere USA som Babylon. Flere andre bøker, slik som *Slutten på Amerika* (*The End of Amerika*) av John Price og *Amerika vil brenne* (*America Will Burn*) av Nathan Ford, argumenterer på samme måte at de Forenede Stater er den store skjøgen og at kristne burde følge de bibelske befalingene om å "gå ut av henne" og flykte til andre land (se Åp. 18:4). Bøker slik som *Kom deg ut: Din håndbok til å forlate Amerika* (*Getting Out: Your Guide to Leaving America*) av Mark Ehrman tilbyr faktisk forslag til hvordan kristne kan "flykte" fra USA. Hvis USA er de siste dagers Babylon er konsekvensene enorme. Dette er enda en grunn til at en rett forståelse av Åpenbaringen 17-18 er en så viktig pastoral og praktisk sak i våre dager.

HVORFOR DE FORENEDE STATER?

Styrken i dette synet er at New York virkelig er en veldig reell og "stor by" (se Åp. 17:18, 18:10 m.fl.). Som hjemstedet til Wall Street er den også selve hjertet i den globale økonomien. Som Steve Cioccolanti, hovedpastor i Discover Church i Melbourne, Australia sa det i en preken nylig:

Den som kontrollerer pengene, kontrollerer verden. Og vet du hva? Det er ikke FN, det er ikke Euroen. Det er den amerikanske dollaren som har vært verdens reservevaluta siden 1944. Det gir meg enda en pause til å tenke over, men vent litt. Babylon kan peke på Amerika ... Amerika er bokstavelig talt sentrum i den fysiske, materielle verden ... Amerika eksisterte ikke på Bibelens tid, så det er forståelig at et alternativt navn måtte brukes, og kanskje var denne koden Babylon.³

New York er også en havneby som er solid grunnlagt på "mange vann" (Åp. 17:1). Men hvis vi ser på den videre forståelsen av de Forenede Stater, har vi enten gjennom Washington, Hollywood, Las Vegas eller Wall Street, virkelig en instans som både har enorm innflytelse og som også er korrumpert på kanskje flere måter enn vi kan telle. Det er sannelig ikke vanskelig å se de mange parallellene mellom de Forenede Stater og antikkens Roma. På dette øyeblikk i historien er de Forenede Stater, på samme måte som Roma var det på sin tid, selve maktens tinde i verden. Som antikkens Roma har den en enorm

innflytelse, og dens militære styrke – i hvert fall inntil ganske nylig – har vært fryktet både fjernt og nær. Men dessverre, på samme måte som med Roma forvitrer vårt moralske fundament i stadig større tempo etter hvert som amerikanerne stadig jager etter flere former for nytelsessyke, seksuell urenhet, fråtseri og hva det måtte være. Men på tross av alle disse tingene har også dette synet på profetien flere alvorlige problemer, lik de andre tolkningene vi allerede har sett på.

DE FORENEDE STATER ER IKKE EN FALSK RELIGION

Selv om det selvfølgelig er rett å sette søkelyset på den økonomiske og fordervede moralske innflytelse de Foreneede Stater har over hele verden, mislykkes de Foreneede Stater med å tilfredstille den viktigste delen av regnestykket: hun mangler et sant religiøst element. Verken New York eller de Foreneede Stater representerer en religion, et religiøst system, den globale hovedstaden for avgudsdyrkelse, eller mer spesifikt, den største enkeltstående falske religion som noensinne har eksistert. Som vi nettopp har vist representerer den store skjøgen i Åpenbaringen all disse tingene. Babylon som "mor til skjøgene og all styggedom på jorden" (Åp. 27:5 NBS 1978), står ikke bare for en generell form for avgudsdyrkelse, slik som "materialisme" eller "konsumerisme." Nei, hun representerer den største, den mest storslagne, den mest skammelige og det mest blodtørstige religiøse system verden noensinne har kjent til. På tross av alle Amerikas feil og mangler, er det på ingen måte mulig at New York eller de Foreneede Stater kan bli knadd og formet nok til å passe til betingelsene i profetien.

Til tross for all negativ innflytelse de Foreneede Stater måtte ha over verden, ser den andre siden av mynten ut til å mangle i alle de bøkene jeg har lest som fremmer Amerika som Babylon. Uansett hvilke mangler de Foreneede Stater kan være skyldig i, kan ingen benekte at hun også er en enorm kilde for det gode i verden. De Foreneede Stater sørger for en uforholdsmessig stor del av humanitær hjelp til verden. For eksempel, da et massivt jordskjelv ødela byen Bam i Iran i 2003, brukte USA et titalls millioner dollar og sendte in redningsteam og hjelpearbeidere for å lette på nøden. Dette ene eksemplet kunne faktisk gjentas tusenvis av ganger. Men det som er enda viktigere er at de Foreneede Stater er hjertet i verdens misjonsvirksomhet. I tillegg til å sørge for en høy prosentandel av verdens misjonærer, til å betjene mennesker og forkynne evangeliet over hele verden, er den kristne kirke i USA langt på vei verdens ledende kilde for finansiering av utenlands misjon. Dette er ikke uviktig. Hvordan kan den største enkeltstående kilde til forkynnelse av evangeliet til nasjonene, både når det gjelder finansiering og faktisk utsendelse av misjonærer, også være "mor til ... all styggedom på jorden"? Denne motsetningen alene utelukker de Foreneede Stater som oppfyllelsen av de siste dagers Babylon.

Hvordan omgår de som støtter dette synet dette åpenbare problemet? Selv om avgudsdyrkelse ofte kommer til syne på forskjellige underlige måter, er det å sammenligne verdier som frihet, likestilling og borgerrettigheter slik de blir fremhevet i de Foreneede Staters Grunnlov, med beskrivelsen av en drukken, forførerisk, blodtørstig skjøge i Åpenbaringsboken direkte latterlig. Kan noen gjøre en avgud av begreper som for eksempel frihet? Selvfølgelig, men "Frihetsgudinnen" er ikke endetidens forfølger av de kristne over hele verden. Heller ikke bøyer amerikanerne seg ned foran Frihetsstatuen for å tilbe henne. Denne type tøyning av de klare intensjonene og meningen i teksten for å sverte USA til å oppfylle kriteriene i profetien, er langt fra overbevisende og etter min mening den opplagte akilleshælen til dette synet.

I Åpenbaringen 17 blir det særskilt lagt vekt på at skjøgen Babylon er drukken av de helliges blod (v. 5). Babylon er ikke bare ansvarlig for masseslaktet av Guds hellige martyrer, hun feirer det og fryder seg over det.

Åpenbaringen 12 beskriver i detalj Satans innsats i de siste dager, ikke bare for å sluke kvinnen Israel, men også "for å føre krig mot de andre av hennes ætt, mot dem som holder fast på Guds bud og har Jesu vitnesbyrd" (v. 17). Derfor fryder skjøgen seg i stor glede over det blod som alle Guds folk, både jøder og kristne har utgytt – og prøver å lokke verden til å slå følge med henne i hennes syke besettelse. Mens det er enkelt å se parallellene mellom de Forenede Stater og Romerriket når det gjelder den fremtredende globale rolle som økonomisk og militær stormakt, er det hinsides min fatteevne hvordan noen kan si at bildet av den blodtørstige mordersken av de hellige er en nøyaktig beskrivelse av de Forenede Stater.

Dessverre er den eneste måten de som fremmer dette synet kan få støtte til sine argumenter på, å gå den mørke og uhyggelige veien gjennom endeløse konspirasjonsteorier som utelukkende kaster et negativt lys over de Forenede Stater. I boken *Det siste Babylon (The Final Babylon)* for eksempel, bruker forfatterne mye tid på å skildre alle grunnlovsfedrene enten som gudshatere og ny-hedninger eller okkultister. Derfra forsøker de å bygge videre på dette ved å rakke ned på nesten alle sider ved det amerikanske systemet som du kan forestille deg. Mens jeg arbeidet meg gjennom dette materialet, fant jeg til og med en henvisning til meg selv – ifølge disse forfatterne er jeg høyst sannsynlig en hemmelig "muslim som ikke ønsker å bli avslørt."⁴ Uheldigvis er det denne slags tenkemåte som kreves for å omfavne et scenario der de Forenede Stater også i all hemmelighet er den største sataniske nasjonen i verden. Da han er klar over det temmelig grelle problemet dette skaper for synet på USA-som-Babylon, argumenterer en av de mest høylytte forkjemperne for dette synet at de Forenede Stater oppfyller denne delen av profetien gjennom sin støtte til abort. Derfor blir problemet at skjøgens synd ikke er drap på uskyldige, men spesielt "Jesu vitner" (Åp. 17:6, se også 12:17, 19:10, 20:4). Hun er spesielt skyldig i å utøse blodet til "profeter og hellige" (Åp. 18:24). Dette er grunnen til at de siste dagers martyrer blir beskrevet å ha blitt "halshogd for Jesu vitnesbyrds skyld og for Guds ords skyld" (Åp. 20:4). Abort, så grusomt og forferdelig som det er, handler ganske enkelt ikke om bibelsk martyrdom for navnet Jesus eller Guds Ord. Med all tilbørlig respekt for Woodward (som jeg kjenner og setter pris på), et forsøk på å knytte abort i Amerika til skjøgens drap på hellige og profeter virker på meg personlig som et noe desperat forsøk på å forklare bort en av de viktigste delene av profetien, og de Forenede Staters veldig klare mangel på å oppfylle kriteriene i den.

For å si det klart, så er det ingen som prøver å argumentere for at de Forenede Stater er et rent, skinnende fyrtårn uten noen egne synder, feil, selvmotsigelser, overgrep eller mange mørke hemmeligheter. Å si at de Forenede Stater ikke er de siste dagers Babylon er ikke det samme som å si at den er perfekt. Langt derifra. Men hvor langt visse talsmenn for de Forenede Stater-som-Babylon-synet er rede til å gå for å skildre henne som selve legemliggjørelsen av alt det onde i de siste dager er ikke bare urovekkende, men fordi det kommer fra kristne som har tatt rollen som lærere, er det veldig skuffende. På en tid da Amerikas kristne ledere burde samles i kirkene for å rope og be om at en omvendelsesvekkelse skal feie gjennom denne nasjonen, slik det har gjort i tidligere tider, taler de isteden fordelaktig om hennes ødeleggelse og kaller faktisk andre kristne til å flykte fra henne. Å spille rollen som anklager er det enkleste jobben i verden. Å kjempe for andres frelse krever derimot hardt arbeid i bønn som Jesus selv sto rollemodell for, for de av oss som ønsker å være Hans disipler.

Vi lever i en tid da grupper som al-Qaida, IS og andre terroristorganisasjoner rekrutterer titusener av unge mennesker over hele verden til å ta del i Jihad og gi seg over til hensynsløse og åpenlyse masse mord, ødeleggelse, voldtekter, slaveri og direkte folkemord av forskjellige folkegrupper, inkludert de kristne i Midtøsten. Flerfoldige nasjoner drive med endeløs lobbyvirksomhet i FN og arbeider for å slette staten Israel av kartet. Å antyde at de Forenede Stater, av alle nasjoner på jorden, er mest skyldig i å utøse blodet av jøder og kristne og som mest fortjener Guds vrede, for så å bli ødelagt for all fremtid og aldri finnes mer, er direkte latterlig.

HVOR ER ØRKENEN?

Lik de andre byene vi har diskutert så langt, fyller ikke New York den topografiske beskrivelsen av en by som ligger i en "ørken" (Åp. 17:3). De som holder fast på troen at Amerika er skjøgen argumenterer med at Johannes brukte ordet *erémos*, som blir oversatt "ødemark" i de fleste bibeloversettelser, og derfor ikke betraktes som en bokstavelig ørken. Isteden skal vi forestille oss den skogkledde ødemarken – Amerika, slik den var da den først ble oppdaget av de forskjellige europeiske oppdagelsesreisende. Men som vi allerede har pekt på, henviser ikke ordet *erémos* til et skogkledt land, men spesielt til en ørken. I Jesaja 21, et avsnitt som Åpenbaringsboken henter sitater fra, blir Babylon spesielt kalt "ørkenen ved havet" (Jes. 21:1 KJV). Hvorfor? Fordi det gamle Babylon lå i en ørken. Det er i denne sammenhengen ordet brukes både hos Jesaja og i Åpenbaringen. De som er talsmenn for USA-synet kan ikke bare peke på de delene av de bibelske profetiene som ser ut til å passe på USA, mens de overser de andre. Det finnes ingen vei rundt det faktum at verken byen New York eller de Forenede Stater sett under ett oppfyller dette veldig enkle, men så viktige kjennetegnet på de siste dagers skjøge.

HVOR ER HOVEDSTADEN I DEN MUSLIMSKE VERDEN?

En annen faktor som kanskje diskvalifiserer både New York og hele de Forenede Stater er at ingen av dem er hovedstad i det sjuende/åttende riket til dyret, som jeg tidligere har ført argumenter for er det gjenopplivede Kalifatet til Antikrist. Snarere tvert imot blir de Forenede Stater oftest sett på som "den Store Satan" av de fleste islamister og jihadister. Sammen blir USA og Israel sett på som de største fiendene av Islam i hele verden. Hvis vi tar feil i vår identifisering av Islam som det sjuende/åttende riket, da må selvfølgelig de som forfekter synet på at de Forenede Stater er de siste tiders Babylon være i stand til å frembringe en overbevisende og bibelsk begrunnet forklaring på hva disse rikene er og hvordan de står for den naturlige overgangen fra de seks foregående rikene.

MISBRUK AV TEKSTER

De som tror at de Forenede Stater er Mysteriet Babylon støtter seg tungt på en veldig selektiv lesning av Jesaja 13-14 og Jeremia 50-51 for å underbygge sitt syn. Woodward, Kreiger og McGriff, trekker i sin bok *Det siste Babylon (The Final Babylon)*, mye fra disse avsnittene for å argumentere for sin sak om USA som Babylon. Woodward argumenterer spesielt for at ødeleggeren fra nord, som det tales om i begge profetiene er Russland, som vil utføre et angrep på USA. Men det iøynefallende problemet med dette

synet er at den direkte navngir angriperen fra nord som mederne (Jes. 13:17, Jer. 51:11). Historiens gang bekrefter at det var mederne, sammen med perserne og noen andre små lokale riker som sammen erobret Babylon i 539 f.Kr. (jfr. Dan. 5:31). Det er umulig å si at "mederne" er en henvisning til Russland.

Jesaja 13:20 presenterer enda et problem med å prøve å lese de Forenede Stater inn i disse tekstene. Etter at Babylon er ødelagt, blir vi fortalt at "hun skal aldri mer reise seg igjen. Ingen skal bo der fra slekt til slekt. Ingen araber skal slå opp sitt telt der." La oss nå ærlig spørre oss selv, høres dette mest ut som USA eller Midtøsten?

Her er enda et åpenbart problem: Når den instansen som er beskrevet i Jeremia 51 tilslutt blir dømt, hvilken vannkilde blir den kastet i? Atlanterhavet? Stillehavet? Mississippielven? Selvfølgelig ikke. Isteden blir den kastet "midt ut i Eufrat" (Jer. 51:63 KJV). Profetien avsluttes med, "slik skal Babylon synke og ikke reise seg igjen" (v. 64 KJV).

Woodward mener også at begrepet "Babylons datter" peker på de Forenede Stater (se Jes. 47:1, Jer. 50:42 m.fl.). Dette er nok et bevis på hans tillit til Hislops falske beretning (se kap. 5). Begrepet viser faktisk til Babylon selv, eller mer spesifikt, til hennes innbyggere. Et tilsvarende uttrykk "Sions datter" brukes gjennom hele Skriften om Jerusalem og hennes innbyggere. Sefanja 3:14 sier for eksempel: "Rop med fryd, Sions datter! Rop høyt, Israel! Gled deg og fryd deg av fullt hjerte, Jerusalems datter!" *Hexham Bible Dictionary* viser til at dette uttrykket er et poetisk uttrykk som peker på folket i Jerusalem i tillegg til selve byen (Sal. 9:15, Jes. 1:8, 16:1, 52:2, Jer. 6:2, 6:23, Klag. 1:6, 4:22, Sak. 2:10, Sef. 3:14).⁶ *Baker Encyclopedia of the Bible* uttrykker på lignende måte: "Siden oldtidens byer metaforisk ble betraktet som mor til sine innbyggere, var å vise til Jerusalem som 'Sions døtre' helt korrekt, spesielt i den poetiske litteraturen."⁷ På slutten av den store klagesangen i Salme 137, uttaler salmisten: "O, Babylons datter, du som skal ødelegges! Lykkelig blir han som gjengjelder deg for det du har gjort mot oss. Lykkelig blir han som griper tak i dine barn og slår dem ihjel mot steinene! (v. 8-9 KJV). Skal vi virkelig tro at Bibelen sier at hver den som knuser amerikanske barn mot steinene skal bli lykkelige? Grunnlaget for denne maleriske klagesangen er den ekstremt harde behandlingen jødene hadde lidt under de brutale babylonerne da de ble ført ut i landflyktighet. Derfor er "Babylons datter" et navn på selve Babylon, det er ikke en kryptisk henvisning til de Forenede Stater.

Det er faktisk mange andre problemer med å prøve å anvende disse gammeltestamentlige avsnittene på de Forenede Stater, men så langt vil vi la vekten av disse få eksemplene tale for seg selv. Vi vil fortsette vår diskusjon rundt Jesaja 13-14 og Jeremia 50-51 i mye større detalj i kapittel 16.

KONKLUSJON

De Forenede Stater mislykkes til og med å oppfylle noen få av de grunnleggende betingelsene til profetien i Åpenbaringen 17-18. Den mangler de ekte religiøse komponentene som så ubestridt er sentral i profetien. USA er ikke hovedstaden til den globale avgudsdyrkelsen. Og den er i hvert fall ikke hjertet i den globale religiøse forfølgelsen av jøder og kristne. Den ligger ikke i en ørken. De Forenede Stater passer ganske enkelt ikke til de kriteriene som er gitt i teksten.

KAPITTEL 16

DET FAKTISKE BABYLON

SELV OM RUINENE AV DEN EN GANG SÅ PRAKTFULLE BYEN BABYLON i dag ikke er stort mer enn en sparsomt besøkt turistattraksjon, tror mange kristne at i dagene som ligger foran oss vil Babylon bli gjenoppbygd til langt å overgå sin tidligere, fordums prakt og oppfylle Åpenbaringsbokens profeti om de siste dagers skjøge. Blant de som forfekter dette synet er klassiske kommentatorer som B. W. Newton, E. W. Bullinger, J. A. Seiss, Arthur Pink og G. H. Lang (absolutt en av mine personlige favorittkommentatorer). I nyere tid blir dette synet undervist av avdøde J. Vernon McGee, Arnold Fruchtenbaum, Robert Thomas, John MacArthur, Charles H. Dyer, Andy Woods, Chuck Missler, Mark Hitchcock og Joel C. Rosenberg. I mange år helte jeg også ganske sterkt mot dette synet.

Det er ikke overraskende at dette synet fikk betraktelig større popularitet blant profetilærere etter den amerikanske invasjonen av Irak i 2003. Nesten umiddelbart etter at Saddam Husseins regjering falt, uttalte pastor Mark Hitchcock, "Jeg tror at det vi ser skje foran våre øyne, i Irak og Midtøsten, setter scenen for en snarlig oppbygging ... av Babylon."¹ En som reflekterte tilsvarende oppfatninger i 2005 var Joel C. Rosenberg, som spådde at overskriftene over hele verden snart ville erklære at "Irak gjenoppstår fra kaoset som Midtøstens mest velstående land."² Til kritikere av den amerikanske invasjonen av Irak, skrev han:

Irak vil danne en sterk, stabil og besluttsom sentral regjering. Iraks militære og interne sikkerhetsstyrker vil bli godt trent, godt utrustet og stadig mer effektiv. Det interne opprøret vil bli knust, støtten til det vil forvitne og fremmede lands terrorister vil slutte å strømme inn i landet. Etter hvert som situasjonen vil stabilisere seg vil irakiske veier og flyplasser bli trygge, og folk vil endelig bli i stand til å bevege seg fritt rundt i landet. Turister vil strømme inn for å besøke landets mange arkeologiske steder og nasjonale

skatter ... På kort tid vil Irak stå frem som en oljesupermakt og bli en sterk konkurrent til Saudi Arabia. Milliarder av oljedollar vil strømme inn i landet ... Den urgamle byen Babylon vil bokstavelig talt stige frem fra asken som en fugl Fønix til å bli et av den moderne verdens underverker ... Folket i Irak er i ferd med å oppleve et nivå av personlig og nasjonal velstand og makt som de aldri hadde drømt om var mulig. Forståsegpåerne som har avskrevet landet som mislykket og kaotisk vil bli helt lamslått når begivenhetene tar en slik dramatisk vending.³

For å være real med både Hitchcock og Rosenberg, kan deres visjon om et gjenoppstått Babylon fortsatt være helt mulig, selv om timingen var helt feil. Det kan godt være at Irak til slutt vill oppnå stabilitet og bli et globalt religiøst sentrum og en økonomisk supermakt. I skrivende stund derimot mens nasjonen fortsatt i stor grad er i uorden, i hvert fall i uoverskuelig fremtid, er det veldig vanskelig å se for seg dette. Fremtiden har selvfølgelig alltid hatt for vane å kaste alle slags skrudde baller på oss, og alt er derfor høyst mulig.

Som en sidekommentar vil jeg si at dette synet fungerer best hvis det åttende dyret virkelig er det Islamske Kalifatet. Faktisk er det vanskelig å forestille seg at det kan oppfylles utenfor et scenario der Islam er dyrets rike. Dersom Babylon skulle bli gjenopplivet i Irak, virker det nesten umulig at den skulle bli hovedstad i en vestlig antikristelig makt. Det er veldig vanskelig å se for seg at en større by i Irak skulle styres av noe annet religiøst system enn Islam.

ANGÅENDE SYNET PÅ DET FAKTISKE BABYLON SOM DEN STORE SKJØGEN

Argumentene for at de siste dagers skjøgeby kan bli et bokstavelig, gjenoppbygget Babylon ved elven Euftrat er ganske rett frem:

1. Sammenhengen i Jesaja 13-14 og Jeremia 50-51 peker mot endetiden.
2. Fordi flere begivenheter som beskrives i disse profetiene ikke ble oppfylt i historisk tid, må de forstås å vedrøre en fremtidig dom over Babylon.
3. Fordi profetien i Åpenbaringen 17-18 henter så mye fra Jesaja 13-14 og Jeremia 50-51, må Åpenbaringsboken ganske enkelt være en gjenfortelling og en utvidelse av disse gammeltestamentlige profetiene.

4. I Sakarja 5:5-11 er kvinnen som sendes til Babylon (kalt "Sinear" i teksten) slik at et tempel kan bli bygd for henne, ingen ringere enn den store Skjøgen, som ble sendt til Irak inntil de siste dager da hun skal åpenbares for verden som det siste Babylon.

La oss diskutere disse fire argumentene i rekkefølge. Hvor godt holder de seg under nøye granskning?

SAMMENHENGEN TEKSTENE I JESAJA OG JEREMIA STÅR I

For det første, peker sammenhengen i Jesaja 13-14 og Jeremia 50-51 på en historisk eller en endetids oppfyllelse? Talsmennene for et bokstavelig Babylon vil si at den angår endetiden. Det rette svaret er derimot at det angår begge deler. Enhver ærlig bedømmelse av disse kapitlene må begynne med å bekrefte at både Jesaja og Jeremia profeterte om dommen over Babylon som lå i deres nær forestående fremtid. Ikke bare er dette den sammenheng disse profetiene står i sånn rent generelt, men mange av de enkeltstående detaljene i teksten støtter dette. I begge profetiene står det for eksempel, at Babylon skal bli erobret av mederne (Jes. 13:17, Jer. 51:11, 28). Som vi diskuterte i forrige kapittel, er det nettopp dette som skjedde. Daniels profeti navngir spesielt mederen Darius som den som faktisk inntok byen (Dan. 6:1).

Men på tross av den historiske karakteren til disse profetiene, er det også noe tydelig eskatologisk språk flettet inn. Jesaja 13:6 taler for eksempel om "Herrens dag." Selv om det finnes tilfeller i Skriften der dette uttrykket ganske enkelt henviser til en svært viktig guddommelig inngripen i historien (f. Eks. Amos 5:18, 20; Esek. 13:5, 30:3), er dette uttrykket overveiende brukt som en henvisning til slutten på den nåværende tidsalder. Som den legendariske kommentatoren J. Alec Motyer minner oss på, har selvfølgelig "Herrens dag mange midlertidige oppfyllelser."⁴ Dette er trolig tilfellet her også. Jesaja 14 fortsetter med å gi en profeti som er rettet mot Babylons konge som i alt vesentlig går direkte over til å profetere mot den store siste dagers diktator, også kalt Antikrist. På tross av de forskjellige indikatorene i teksten som peker på endetiden, nuller ikke dette ut den historiske sammenhengen disse profetiene står i.

Når de blir konfrontert med avsnitt som dette, vil fortolkere med et preteristisk syn, som mener at de fleste profetier er oppfylt i historien, og fortolkere med et futuristisk syn, som mener at de fleste profetier har sin oppfyllelse i endetiden, ganske enkelt kollidere. Mange argumenterer med at profetier som disse skal forstås som å ha en streng enten/eller oppfyllelse – enten oppfylt i historien eller venter på en oppfyllelse i fremtiden, med lite eller intet rom for noe midt i mellom. Jeg vil antyde at en slik lite fleksibel tilnærming er helt unødvendig. Enhver ærlig og forsiktig behandling av disse profetiene må erkjenne at det finnes lag av både historie og fremtid i den samme teksten. For moderne vestlige sinn som foretrekker å holde seg til historiske metoder mens de elegant prøver å dissekere selv Guds eget Ord, kan dette selvfølgelig være en ekstremt frustrerende oppgave. Karakteren til hebraiske profetier, som er så rike på poesi og overdrivelser, passer derimot ikke alltid inn i vestlige kategorier, regler og tenkemåter.

Selv om det ikke finnes noen universelt prinsipp som vi kan bruke på alle profetiske avsnitt i Bibelen, er det ganske vanlig for profetene å tale om begivenheter som lå i den veldig nære fremtid, men ved å

gjøre dette, pekte de også gjennom disse begivenhetene mot en fjernere horisont kalt de siste dager. Jeg vil påstå at dette også er den beste tilnærmingen for å forstå Jesaja 13-14 og Jeremia 50-51. Derfor må disse profetiene sannsynligvis forstås å tale om både det historiske Babylons fall, og en fremtidig Guds dom i de siste dager. Betyr dette at byen Babylon må gjenoppbygges på sine gamle grunnvoller? Selv om dette riktignok er mulig, tror jeg ikke teksten krever dette. Men hvis vår lesing av denne teksten leder oss til å konkludere at en bokstavelig, fremtidig Babylon må bli gjenoppbygget, må vi til syvende og sist kreve det samme om andre riker og folkeslag som teknisk sett ikke lenger eksisterer, slik som Edom, Moab, Ammon og Amalek. Selv om det helt klart falt en dom over disse rikene/stammene i historisk tid, er det også profetier som taler om deres dom i de siste dager. Men det er veldig sjelden å høre at noen krever at vi må oppleve en slags bokstavelig gjenopprettelse eller gjenfødelse av disse. Da må vi for eksempel vente på en bokstavelig gjenopprettelse av kongerikene Edom eller Moab. I de fleste tilfeller er profetiene som taler om en eskatologisk dom over disse to, ment å bety at de områdene som tidligere var okkupert eller bebodd av disse rikene, vil oppleve en form for siste dagers dom. Alternativt kan det i noen tilfeller virke som om disse urgamle navnene ser ut til å ha fått en enda videre betydning, nemlig å representere alle Israels fiender på enden av denne tidsalder, uten noen direkte angivelse om hvor de lever idag. Obadjas profeti fremstiller for eksempel Edoms fjell (eller rike) som en av stedene som skal dømmes på Herrens dag. Men de fleste futurister tolker dette som å bety mye mer enn en siste dagers dom over områdene i det sørlige Jordan. Edom betyr i denne sammenhengen som oftest å representere alle Israels endetidsfiender som er besatt med det som Ezeiel kaller et "eldgammelt fiendskap" (Esek. 35:5 NBS 1978).

Hvis vi skal forstå profetiene i Jesaja 13-14 og Jeremia 50-51 som at de først og fremst taler om en historisk dom over oldtidens Babylon, mens de også på mer generelt grunnlag taler om Herrens endetidsdom over Guds fiender i det sørlige Irak, tror jeg at dette vil være tilstrekkelig til å tilfredsstille betydningen av teksten. Når det gjelder Jeremia 50-51, kommenterer den messiansk-jødiske professoren Michael Brown treffende: "Babylon har en fremtredende stilling i Skriften ... fordi den representerer summen av menneskets hovmod og verdens erobring, blir den et bilde på alle fiendtlige verdensmakter, og tjener derfor som det ytterste anti-Guds symbol i Åpenbaringen 17:1-19:5."⁵

BABYLONS MURER

Det neste argumentet for en fremtidig oppfyllelse av Jesaja 13-14 og Jeremia 50-51 er at mange detaljer i profetiene ikke ble oppfylt historisk. Talsmenn for synet på et bokstavelig Babylon peker for eksempel på at Jeremia beskriver at Babylons murer ble fullstendig rasert, selv om dette faktisk ikke skjedde da Babylon falt. På samme vis beskriver Jeremia Babylons fysiske kollaps som en plutselig hendelse, mens den faktisk var ganske langvarig trukket ut i tid. Jeremia beskriver også at Babylon skal bli ubeboelig for all fremtid, skal aldri gjenoppbygges, mens den har vært både gjenoppbygd og bebodd siden Jeremias' dager. Ved et første øyekast ser dette ut til å bygge en sterk sak for synet på at denne profetien ennå ikke er oppfylt. Men en grundigere betraktning av hvert punkt avslører noen svakheter i det overordnede argumentet.

La oss se på Babylons murer. Disse tårnhøye murene var så massive at de en gang ble ansett for å være blant de sju underverker i den antikke verden. Selv om disse beskrivelsene til en viss grad må være overdrevne, skrev Herodot at murene var 90km lange, 24m tykke og nesten 100m høye!⁶ Da Jeremia sa

at disse murene skulle "rives til grunnen" (51:58), var dette derfor en grundig påstand. Profetien sier også at "hennes høye porter skal brennes opp med ild." Tidligere i profetien ble det også forutsagt at Babylon på dramatisk vis skulle falle "med ett" (51:8). Men da Babylon faktisk falt, ble ikke hennes murer revet til grunnen, hennes porter ble ikke brent og hennes fall skjedde på en sakte og langvarig måte. Isteden for å knuse de store murene, krøp faktisk hærene til mederne og perserne under murene langs elven Eufrat og overfalt byen gjennom et overraskelsesangrep. De store murene sto enda et par århundrer, og forfalt sakte på grunn av manglende vedlikehold og ved tidens tann.

Når vi tenker over den sterke kontrasten mellom det profeten beskrev og det som faktisk fant sted i historien, må vi gjøre noen oversettelsesvalg. For det første må vi kanskje ganske enkelt tenke oss at Jeremia må ha brukt et dramatisk og overdrevent språk for å beskrive Babylons fall. Noen oversettere har foreslått at Jeremia brukte et språk som beskrev en fysisk kollaps for på en poetisk og samtidig sterk måte beskrive det som faktisk var en ødeleggende, drastisk og plutselig politisk kollaps. For det andre kan vi hevde at dette språket med knuste murer og brente porter må forstås på en veldig streng og bokstavelig måte og argumentere for at det bare kan beskrive et fremtidig fall av Babylon. Problemet med dette synet derimot, er at det krever at et hvilket som helst fremtidig Babylon må være omringet av massive murer og tårnhøye porter. Hvis det ikke er det, da vil ikke engang en fremtidig ødeleggelse av Babylon tilfredsstillende beskrivelsene i teksten. Men ideen om en moderne befestet by vil virke som en kraftig anakronisme. Selv om oldtidens byer ofte hadde murer og porter for å beskytte dem mot invaderende tropper, har ikke moderne byer dette. Det er derfor mye mer sannsynlig at språket om murer og porter som blir knust og brent hadde til hensikt å bli forstått mer som en overdrivelse enn som en strengt tatt bokstavelig beskrivelse. For å være helt klar, så holder jeg fast ved en mer bokstavelig tolkning. Jeg tolker med andre ord Skriften bokstavelig der det er mulig, men ved å gjøre dette holder jeg meg til det jeg vil kalle en "rasjonell bokstavelighet," som erkjenner at bibelske profetier ganske ofte bruker poetiske overdrivelser og hyperbol. Selv når vi leser Bibelen bokstavelig, må vi fremdeles ta hensyn til de hvilken type litteratur vi leser. Profetisk og apokalyptisk litteratur bruker ofte denne formen for poetisk, overdrevent språk.

La oss betrakte en annen detalj som demonstrer dette veldig godt. Når det henvises til Babylons ødeleggelse sier Jeremia i 51:42 følgende: "Havet er steget opp over Babylon, hun er skjult av dets brusende bølger." Det er åpenbart at dette ikke ble oppfylt bokstavelig i historisk tid. Havet oversvømte ikke byen Babylon. Men det var isteden de medeiske og persiske soldatene som oversvømte henne og skjulte henne. Den hyper-bokstavelige fortolker, som nekter å se dette som profetisk språk, må hevde at de siste dagene Babylon vil bli oversvømt av havet. Saken er at Babylon er nesten fem hundre kilometer fra kysten av den Persiske Golf, og elven Eufrat er virkelig ikke en del av havet. En rasjonell bokstavelighet vil erkjenne at denne delen av profetien ganske enkelt bruker et noe fargerikt profetisk språk for å beskrive Babylons veldig dramatiske historiske fall.

Igjen vil den mest fornuftige tilnærmingen være å si at selv om Jeremia først og fremst talte om Babylons historiske fall, vendte han også blikket fremover, mot en siste dagers dom over Herrens fiender, spesielt i områdene i det sørlige Irak.

Det tredje argumentet som benyttes av dem som målbærer det bokstavelige Babylon-synet er at siden Åpenbaringen 17-18 henter så mye stoff fra Jesaja 13-14 og Jeremia 50-51, er Åpenbaringen i seg selv en gjenfortelling av disse gammeltestamentlige profetiene. Dette argumentet går seg også fast i noen ganske betydelige vanskeligheter. Selv om Åpenbaringen 17-18 faktisk henter mye fra Jesajas og Jeremias profetier om Babylon, henter også Åpenbaringen fra andre gammeltestamentlige profetier som leder oss til flere andre byer. Den henter faktisk fra bilder og profetier om mangfoldige byer for å male et sammensatt bilde av det fremtidige, siste dagers "Babylon," som ikke skulle åpenbares før i de siste dager. Når vi analyserer profetien i Åpenbaringen 17-18 og betrakter alle sitater, hentydninger og ekko som finnes der, leder det oss til Babylon, ja, men også til Roma, Ninive, Tyrus, Edom, Sodoma og Gomorra, og til og med til Jerusalem. Men, isteden for å prøve å forstå de siste dagers Babylon som en av disse oldtidsbyene, kan vi forstå den som en kombinasjon av dem alle sammen. La oss se på noen av de avsnittene og symbolene som Åpenbaringen henter stoff fra.

BABYLON

Få kan benekte at profetien i Åpenbaringen støtter seg tungt på noen få gammeltestamentlige profetier som taler om dommen over Babylon. De viktigste av disse profetiene er Jesaja 13-14, 21 og Jeremia 50-51. Da Jeremia beskrev Babylons kommende dom, kalte guds folk til å forlate Babylon for ikke å bli en del av hennes ødeleggelse: "Dra ut av henne, mitt folk! Hver mann må redde sitt liv - for Herrens brennende vrede" (Jer. 51:45). I Åpenbaringsboken hører vi et nesten identisk kall: "Kom ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal ha del i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager!" (Åp. 18:4).

Jesaja så en budbærer som erklærte Babylons faktiske fall ridende på en hest: "Falt, falt er Babel! Alle gudebildene i byen har han knust og kastet til jorden" (Jes. 21:9). Jeremias beretning inneholder en tilsvarende erklæring: "Med ett er Babel falt og er blitt knust ... Babel skal bli til steinrøyser, en bolig for sjakaler, til et skremsel og til spott, så ingen bor der." (51:8, 37). Fortellingen i Åpenbaringen kombinerer disse avsnittene med at engelen roper ut: "Falt, falt er Babylon den store! Den er blitt et tilholdssted for onde ånder - et fengsel for hver uren ånd, og et fengsel for hver uren og hatet fugl!" (18:2).

Videre er Herrens dom over Babylon beskrevet hos Jeremia med disse ordene: "Du som bor ved store vann, du som er rik på skatter! Din ende er kommet" (51:13). Åpenbaringen sier på den annen side: "En av de sju englene ... kom og talte med meg og sa: Kom, jeg skal vise deg dommen over den store horen, hun som sitter over de mange vann" (Åp. 17:1). På samme måte er Jesaja 21 en profeti mot Babylon som der kalles "ørkenen ved havet" (v. 1, KJV), mens i Åpenbaringen ser Johannes Babylon både i en ørken og som en som "sitter over de mange vann" (17:1, 3, 15).

VED EUFRAT ELLER VED HAVET?

Det er viktig her å merke seg en betydningsfull skilnad mellom Babylon i Jeremia 51, og Babylon i Åpenbaringen 18. Da Jeremia er i ferd med å avslutte sin profeti blir han fortalt: "Når du er ferdig med å lese opp denne boken, skal du binde en stein til den og kaste den ut i Euftrat" (Jer. 51:63). Å kaste bokrullen ut i Euftrat er i seg selv en profetisk handling som representerer at Babylon blir kastet ut i elven.

Men i Åpenbaringen blir ikke steinen kastet ut i Euftrat, men ut i havet: "Og en mektig engel løftet en stein, som en stor kvernstein, og kastet den i havet og sa: Slik skal Babylon, den store byen, med ett styrtes ned og aldri finnes mer" (18:21). Den ene byen er altså beskrevet som å ligge ved elven Euftrat, mens den andre byen faktisk ligger ved havet. På grunn av sin nærhet til havet skal vi senere se at "Babylon" i Åpenbaringen blir beskrevet på måter som er mer beslektet med den gamle havnebyen Tyrus enn den historiske byen Babylon, som ligger nesten fem hundre kilometer fra den Persiske Golf.

Ikke desto mindre er det klart at Åpenbaringen 17-18 bygger tungt på profetiene i Jesaja og Jeremia, som begge viser til ødeleggelsen av det faktiske Babylon. Det er faktisk på grunnlag av disse hentydningene at talsmenn for dette synet fastholder at de siste dagers Babylon ganske enkelt er det faktiske Babylon. Deres observasjoner er selvfølgelig korrekte. Men det er også viktig å betrakte de andre tallrike sitater og hentydninger fra forskjellige gammeltestamentlige avsnitt, i tillegg til billedbruk og symbolikk som ville ha blitt klart forstått av de troende i det første århundre.

ROMA

Som vi har diskutert tidligere kan det ikke være mye tvil om at de første kristne også ville ha forstått profetien i Åpenbaringen 17-18 som til en viss grad å vise til Roma. Dette ville ikke ha vært en feilvurdering fra deres side, det var tydelig Herrens hensikt da Han inspirerte profetien. Ikke bare ble begrepet Babylon svært ofte brukt av kristne og jøder i det første århundre for spesielt å peke på Roma (se kap. 9 og 12), men Herren valgte spesielt å bruke symbolikken med en kvinne som satt på sju fjell. Dette er et temmelig detaljert språk. Vi har vist at romerske mynter fra den perioden faktisk var preget med et slikt bilde. Roma var kjent som byen på de sju fjell. Ingen som leste profetien i det første århundre kunne ha gått glipp av dette. Roma var også det primære sentrum for både økonomi, avgudsdyrkelse og forfølgelse på den tiden. Det er mye ved denne byen i det første århundre som oppfyller beskrivelsene i profetien. Å antyde at en bibelkyndig troende i det første århundre ville ha trodd at profetien pekte på bokstavelige Babylon og ikke på Roma, ville være å overse disse poengene. Som vi forklarte i kapittel 12 er det selvfølgelig andre grunner til at byen Roma ikke passer til eller oppfyller profetien. Derfor må vi på den ene siden erkjenne at profetien inneholder mye av symbolene, kjennetegnene og ånden fra Roma, på den annen side må vi innrømme at den fremdeles peker på noe annet.

TYRUS

Åpenbaringen 17-18 har også mye innhold som er tatt fra profetier som taler om ødeleggelsen av byen Tyrus. På profeten Jesajas tid var Tyrus et velkjent økonomisk sentrum. Den var en havneby like nord for Israel, i dagens Libanon. Tyrus var det naturlige sentrum for regional handel. Kjøpmenn fra Tyrus dro ut for å navigere på Middelhavet, og grunnla forskjellige kolonier langs kysten av Hellas og Nord-Afrika, i Kartago og så langt bort som Sicilia og Korsika.⁷ Tyrus var berømt for sin produksjon av en kostbar purpurfarge kjent som "purpur fra Tyrus," som ble utvunnet fra en spesiell sort sjøsnegler.⁸ Husk at i oldtiden ble denne fargen brukt nesten utelukkende i kongelige klesplagg. At skjøgedronningen i Åpenbaringen er spesielt kledd i purpur er høyst sannsynlig ingen tilfeldighet. Det finnes også noen få andre hentydninger til Tyrus i skjøgeprofetien.

I Åpenbaringen 17:2 blir vi fortalt at "jordens konger har drevet hor" med kvinnen. G. K. Beale og andre kommentatorer ser her en klar henvisning til Jesaja 23, et orakel som spesielt er rettet direkte mot den antikke byen Tyrus. Der blir Tyrus gjentatte ganger vist til som en økonomisk prostituert som "skal drive hor med alle verdens riker over den vide jord" (v. 17). Når engelen i Åpenbaringen taler om dommen over Babylon sier han: "For dine kjøpmenn var jordens stormenn" (18:23). Dette språket er tydelig hentet fra Jesaja 23, der vi leser at Tyrus' "kjøpmenn var fyrster og hennes kremmere stormenn på jorden" (v. 8).

Åpenbaringen henter også ord og uttrykk fra en større profeti hos Esekiel. I Åpenbaringen 18, når kjøpmennene, skipsførerene og sjømennene hører om Babylons kollaps, bryter de ut i et klagerop som nesten i sin helhet er hentet fra Esekiel 27, en profeti som er rettet mot Tyrus. Les gjennom de følgende to avsnitt, og legg merke til likheten mellom de to.

"Ditt gods og dine varer, din handel, dine sjøfolk og dine styrmenn, de som bøter dine skader, og de som driver din handel, alle de krigsmenn du har hos deg, og hele det mannskapet du har om bord, skal falle midt ute i havet på den dagen du faller. Ved lyden av dine styrmenns skrik skal dine marker beve. De skal stige ut av sine skip, alle de som sitter ved årene, sjøfolkene og alle styrmenn på havet. De skal gå i land. De skal bryte ut i jammerrop over deg. De skal kaste støv på sine hoder og velte seg i asken. De skal rake seg skallet for din skyld og binde sekk om seg. Og de skal gråte over deg i bitter sorg, med bitter veklage. I sin jammer skal de stemme i en klagesang over deg og si: Hvem er lik Tyrus, den byen som nå er blitt taus, der den ligger midt ute i havet? Da dine varer kom inn fra havene, mettet du mange folkeslag. Med alt ditt gods og alle dine varer gjorde du jordens konger rike. Nå, da du er knust og er sunket i havets dyp, er dine varer og hele ditt mannskap gått til bunns med deg. Alle de som bor i kystlandene, skal bli forferdet over deg, og deres konger skal gyse med redsel i sine ansikter. Kjøpmennene rundt om blant folkene skal spotte over deg. En redsel er du blitt, og du er blitt borte - for evig tid." (Esek. 27:27-36).

Legg så merke til hvor mye av dette språket og bildebruken som er anvendt i Åpenbaringen 18:

"De som handler med slikt, de som er blitt rike ved henne, skal stå langt borte i redsel for hennes pine, gråtende og sørgende, og si: Ve, ve den store byen! Du som var kledd i fint lin og purpur og skarlagen, og som lystet av gull og edelsteiner og perler - at så stor en rikdom er ødelagt på én time! Hver styrmann og hver skipsfører og alle sjøfolk, og hver den som ferdes på havet, sto langt borte, og de ropte da de så røken av hennes brann, og sa: Hvem er lik den store byen? De strødde støv på sine hoder og ropte med gråt og sorg, og sa: Ve, ve den store byen, hvor alle som har skip i sjøen, er blitt rike av hennes kostbarheter. For på én time er den lagt øde! Fryd deg over den, du himmel, og dere hellige, og dere apostler og profeter, fordi Gud har holdt dom over den for dere!" (Åp. 18:15-20).

Om det tydelige forholdet mellom disse to avsnittene skrev Beale:

Blant alle metaforer om skjøgen i det Gamle Testamente, som de fleste peker mot Israel, er den som henviser til Tyrus i Jesaja 23 den som er nærmest i språkbruk til Åpenbaringen 17:2. At Johannes har Tyrus i tankene her i Apokalypsen er tydelig ut fra den gjentatte henvisningen til Esekiel 26-28 i den uttalte dommen over Tyrus i Åpenbaringen 18 og den spesifikke hentydningen til Jesaja 23:8 i Åpenbaringen 18:23.⁹

Herren brukte altså ikke bare de antikke byene Babylon og Roma som historiske bilder på de siste dagers Babylon, Han hentet også mye stoff fra profetier om Tyrus.

NINIVE

Åpenbaringen 17-18 henter også mye innhold fra profetier om byen Ninive, en annen hovedstad fra et av de sju rikene til dyret. På linje med Babylon og Roma var Ninive det store regionale maktsentrum på sin tid. I Nahum 3 refser Herren den store hedenske byen fra oldtiden:

"Ve blodbyen! - helt igjennom full av løgn og vold. Aldri holder den opp med å røve. Svepesmell og larmende hjul, galopperende hester og hoppende vogner, fremstormende ryttere, lynende sverd og blinkende spyd, drepte i mengde og dynger av lik. Det er ingen ende på døde kroppar - en snubler over deres døde kroppar. Dette er gjengjeldelse for alt det horeri hun drev, hun den vakre trolldommens mester. Hun solgte folkeslag ved sitt hor, hele stammer ved sine trolldomskunster." (Nah. 3:1-4, forfatterens utheving).

Her ser vi igjen motivet med en blodtørstig skjøgeby, også beskrevet som en by med "trolldomskunster." Åpenbaringen henter fra dette oraklet når det sies om Babylon: "alle folk ble ført vill ved din trolldom" (Åp. 18:23). Slik har vi i Ninive, hovedstaden i Assyria, enda en by å se til som et bilde på den store skjøgens by i de siste dager.

EDOM

I Jesaja 34 finner vi en profeti mot Edom, som oftest blir brukt av profetene som stedfortreder til Israels fremste fiender i endetiden. Når det gjelder beskrivelsen av Herrens endelige dom over Edom, leser vi: "Edoms bekker skal bli til bek, og dets jord til svovel. Dets land skal bli til brennende bek. Verken natt eller dag skal det slokne, til evig tid skal røken av det stige opp. Fra slekt til slekt skal det ligge øde,

aldri i evighet drar noen gjennom det” (Jes. 34:9-10, forfatterens uthevning). I Åpenbaringen 19 fryder så en rekke stemmer fra himmelen seg over Babylons fall, og er en direkte henvisning til dette avsnittet fra Jesaja: ”For han har dømt den store horen, hun som ødela jorden med sitt horeliv ... Halleluja! *Røken av henne stiger opp i all evighet*” (Åp. 19:2, forfatterens uthevning). Beale kommenterte: ”Her blir Edoms fall brukt som et på forhånd klassifisert mønster for Babylons fall, som aldri vil reise seg igjen etter Guds dom.”¹⁰ Slik blir Edom den sjette byen som også er et historisk forbilde på de siste dagers Babylon.

SODOMA OG GOMORRA

På samme måte som ødeleggelsen av Edom tjener som et forbilde på dommen over Babylon, slik er det også med Sodoma og Gomorra, slik beretningen om ødeleggelsen av disse to byene forteller i detalj:

”Abraham ... så ut over Sodoma og Gomorra og hele slettelandet, og se, røken steg opp fra landet som røken fra en smelteovn.” (1. Mos. 19:27-28).

Peters 2. brev taler også spesielt om Sodomas og Gomorras ødeleggelse og hvordan Gud bruker den som en advarsel til fremtidige generasjoner. Vi blir fortalt at Herren ”la byene Sodoma og Gomorra i aske og fordømte dem til undergang, og satte dem til et forbilde på de ugudelige i fremtiden” (2. Pet. 2:6). Slik er Sodoma og Gomorra enda et gammeltestamentlig eksempel det hentes fra i Åpenbaringen, for å male det sammensatte bildet av den store skjøgens by i de siste dager.

JERUSALEM

Selv om vi har utelukket Jerusalem, sammen med Roma, som det fremste tilsiktede målet for profetien i Åpenbaringen 17-18, ville vi forsømme noe hvis vi ikke ville anerkjenne at profetien tydelig henter språk og spesielle avsnitt fra hele det Gamle Testamente som opprinnelig var ment å gjelde Jerusalem. Først har vi den tydelige bruken av begrepet *skjøge* eller *hore*, som vi så ofte har nevnt blir brukt gjennom hele Bibelen som en henvisning til Israel (f.eks. 2. Krøn. 21:11, Esek. 16:15, m.fl.). Slik Beale bemerket:

Fremstillingen av skjøgen gjennom Åpenbaringen 17 henter også fra skildringen av Israel som *skjøge* i Jer. 2:20-4:30, der Juda er en *skjøge* (2:20) med en ”hores panne” (3:3) som forårsaket synd hos andre (2:33). På hennes ”kapper finnes også blodet av de uskyldiges arme sjeler” (2:34), hun er kledd ”i karmosin,” hun ”pynter seg med smykker av gull” (4:30), og hennes elskere forakter henne og vil prøve å drepe henne (4:30, alle sitater fra KJV).¹¹

Andre kommentatorer har pekt på at Yppersteprestens drakt blir beskrevet i Septuaginta å være laget av "gull og blå og purpurrøde og den karmosinrøde ullen og det fine lingarnet" (2. Mos. 28:5), som ikke er helt ulikt skjøgen i Åpenbaringen, som er "kledd i purpur og skarlagen, og smykket med gull" (Åp. 17:4).¹²

DEN SAMMENSATTE SKJØGEBYEN

For å svare dem som holder fast på synet om skjøgen som det faktiske Babylon, så betyr det ikke at Åpenbaringen må tale om den faktiske byen Babylon i Irak, selv om det er sant at Åpenbaringen 17-18 henter mye fra Jesaja 13-14 og Jeremia 50-51. Isteden peker Åpenbaringen til alle disse byene for å lede oss til enda en mystisk by som fremdeles ikke eksisterte. Isteden for utelukkende å se på Babylon – eller noen av de andre byene for den saks skyld – burde vi isteden se på alle disse onde byene, som tilsammen danner det sammensatte bildet av den siste dagers ondskaps by.

SAKARJA 5

Det fjerde og siste argumentet for et fremtidig gjenoppbygd Babylon dreier seg om profetien i Sakarja 5:5-10, som vi kort har vært borti tidligere. Denne profetien taler om en kvinne som spesielt blir kalt "ugudeligheten" (el. "ondskapen" KJV) som er plassert i en efa, eller en kurv, og blir sendt til "Sinears land" hvor hun vil være inntil et "hus" (el. "sokkel" KJV) (som kanskje betyr en helligdom) blir bygd for henne. Det argumenteres med at denne kvinnen representerer den store skjøgen, som blir sendt til Babylon inntil de siste dager, da hun vil bli åpenbart for verden som det siste Babylon.

Fordi denne profetien ble gitt i 519 f.Kr. (se. Sak. 1:7), tjue år etter Babylons fall, er det ingen tvil om at den taler om noe som ligger frem i tiden i forhold til Sakarjas dager i "Sinears land." Den peker spesielt på en fremtid for dette landet som har både med ondskap og religion å gjøre. Profetien nevner bestemt ikke de siste dager. Selv om det unektelig kan være en henvisning til de siste dager, nevner profetien ikke dette spesielt. Isteden for å si at kvinnen blir tatt med til byen Babylon, bruker Sakarja det mer generelle begrepet "Sinears land." Selv om dette kan identifisere det bestemte stedet der den gamle byen lå, gir den også åpning for et langt større område.

Det er ganske interessant at i det åttende århundre ble faktisk byen Kufa, som ligger rundt 55 kilometer sør for Babylon ved elven Eufrat, hjemstedet til det Islamske Kalifatet og derfor hovedstad for den islamske verden i omkring tolv år. Etter dette ble Kalifatet flyttet til nord for Bagdad, hvor det lå i omkring 450 år. Det faktum at selve hovedstaden til det sjuende dyrets rike, som dominerte hele Midtøsten, faktisk ble etablert så nære Babylon i nesten fem hundre år er sannelig ikke uviktig. Kan det være at det var dette Sakarja skrev om? Selv om jeg ikke er villig til fullt ut å ta stilling til et slikt syn, er det mulig at dette er alt som trengs for å se Sakarjas profeti oppfylt uten å insistere på en fullstendig gjenoppbyggelse av byen Babylon.

En annen, men mindre sannsynlig mulighet er at byen Mekka, som idag er det åndelige hjertet i den islamske verden, faktisk kan ha oppfylt denne profetien. Mekka er faktisk hjemsted for en terningformet helligdom (Kaabaen), dit folket i den religionen bokstavelig talt bøyer seg og ber mot fem ganger om

dagen. Dette er virkelig en by der det er opprettet en "ondskapens" helligdom som i mer enn fjorten hundre år har virket som et åndelig midtpunkt for de fleste hjertene i hele dette området. Vi vil diskutere denne helligdommen og dens betydning i langt større detalj når vi går videre med vår analyse. Denne muligheten henger selvfølgelig helt og fullt fast på hvor vidt begrepet "Sinears land" kan forstås. Selv om de fleste bibelatlaser og leksika identifiserer Sinear som hele området sånn rundt regnet fra dagens Bagdad til den Persiske Gulf, finnes det også tvetydigheter, da *Holman Illustrerte Bibelleksikon (Holman Illustrated Bible Dictionary)* erkjenner at begrepet har "en uklar betydning og brukes i forskjellige gamle dokumenter fra det nære Østen tydeligvis med litt forskjellige områder i tankene."¹³ Selv om jeg også vil nøle med å bekrefte dette synet som den mest sannsynlige betydningen av profetien, kan det være et legitimt valg for å kunne forklare teksten.

Selv om Sakarjas profeti virkelig virvler opp noen utfordrende spørsmål, har den til syvende og sist ikke et solid nok grunnlag til å gi oss beviser for at et faktisk gjenoppbygd Babylon er den store skjøgen.

FAKTA PÅ BAKKEN

Etter å ha vurdert noen av vanskelighetene og svakhetene ved de fremste argumentene for at et faktisk Babylon skal bli gjenoppbygget og deretter ødelagt av Herren, ønsker jeg å avslutte med å kaste lys på noen flere vanskeligheter som hefter ved dette synet. Selv om det finnes noen sterke bibelske argumenter til dets fordel, er det i lys av dagens virkelige verden og fakta på bakken, faktisk det svakeste sammenlignet med alle de andre synspunktene.

På det nåværende tidspunkt er Babylon, eller nærmere bestemt Hillah i Irak, ikke engang i nærheten av å være verdt å vurdere som gjenstand for profetien i Åpenbaringen 17-18. Hillah er ikke et globalt religiøst sentrum eller økonomisk maktsenter. Den hersker ikke over kongene på jorden. Den er ikke drukken av de helliges blod. Dette synet hviler fullstendig på forestillingen om noe som kan skje i fremtiden, men som på det nåværende tidspunkt har liten eller ingen mulighet til å finne sted innen den umiddelbare tidshorizonten. Betyr det at det ikke kan skje eller aldri vil skje? Selvfølgelig ikke, men på det nåværende tidspunkt ser det usannsynlig ut. Etter den amerikanske invasjonen og tiårige okkupasjonen av Irak og etter at IS tok kontroll over mange av Iraks sentrale og nordlige områder, har mesteparten av nasjonen fungert i overlevelsmodus. Mens selvmordsangrep finner sted ganske regelmessig i hovedstaden Bagdad, er Irak knapt rede til å bygge en megaby som er verdt å regne med som en global finanshovedstad, bare 80 kilometer fra hovedstaden.

Men fremdeles er alt mulig. Mange hendelser kan utfolde seg i løpet av de neste fem til tretti år. Men hvis jeg skal være ærlig, tviler jeg på at det er så lang tid igjen før Jesus kommer tilbake. Hvis vi kommer til år 2045 og Jesus ennå ikke har kommet tilbake, vil jeg bli ganske overrasket. Årene har selvfølgelig en tendens til å rulle av gårde, og vi må aldri late som at vi på noe vis vet med sikkerhet hva fremtiden vil bringe. Hele verden var sjokkert over hvor fort den "arabiske våren" og de begivenhetene som fulgte i dens kjølvann forvandlet Midtøsten og Nord-Afrika så og si over natten. Hvis en større krig i regionen (eller en verdenskrig) skulle utvikle seg i årene som ligger foran, noe jeg tror vil skje med en viss grad av sannsynlighet, vil dette også endre det geopolitiske landskapet i Midtøsten og verden på et radikalt sett. Ja, omtrent alt er mulig.

De som fremmer dette synet kan også med rette peke på hvor raskt byen Dubai ble bygd. I 1990 var Dubai knapt en by, den besto i hovedsak av én lang bebyggelse i en temmelig øde ørkenby med noen få høye bygninger og en flystripe. Men innen 2009 hadde den vokst frem som en av regionens viktigste byer med dusinvis av skyskrapere, inkludert verdens høyeste bygning, Burj Khalifa. I dagens verden, med stadig ny vitenskap og nye byggeteknikker og nok kapital, kan en større by bli bygd på så kort tid som ti til femten år. Hvis et slikt prosjekt skulle begynne i løpet av de nærmeste årene, kan det kanskje være fullført i 2030. Et slikt scenarium er derfor virkelig mulig. Men på det nåværende tidspunkt er ideen om at Hillah, hjemstedet til Babylons ruiner, når som helst skal fremstå som et større religiøst og økonomisk sentrum og oppfylle alle kriteriene i profetien i Åpenbaringsboken kapittel 17 og 18, virkelig vanskelig å tro på.

MYSTERIUM, HVILKET MYSTERIUM?

Et annet problem jeg har med denne fortolkningen er det dypt antyklimatiske, kanskje til og med selvmotsigende innholdet i dette synet. Det ville være merkelig for en engel å peke på denne endetidsbyen som et "mysterium" (KJV) hvis det i virkeligheten ikke er noe mysterium. Mine damer og herrer – se! Løsningen på dette største mysteriet av alle, et svar som har forvirret bibelfortolkere, lærde og bibelgranskere i århundrer, er nå i ferd med å bli åpenbart. Jeg ber om trommevirvler. Identiteten til det store mysteriet om de siste dagers Babylon er ... Babylon!

Vent et øyeblikk. Hva?

Hvis mysteriet om de siste dagers Babylon ganske enkelt er det faktiske Babylon, hvilket antyklimakser er ikke det?

AVSLUTTENDE TANKER

Men, skjønt ideen om at den store skjøgen ganske enkelt er det faktiske Babylon kanskje har større vekt enn noen av de andre synene vi har diskutert så langt, så har den allikevel noen feil, noen av dem kanskje ødeleggende feil. Som alltid vet Gud best, og tiden vil før eller siden avsløre sannheten. Inntil da må vi forbli ydmyke og våkne for tegnene etter hvert som de rulles ut foran våre øyne.

BRUDEN ELLER SKJØGEN?

Før vi avslutter dette kapitlet, vil jeg som en sidekommentar si at jeg finner et foreslått prosjekt om Basra, en by rundt 450 km sør for Hillah/Babylon ganske fascinerende. Basra er en havneby i Irak som ligger ved den Persiske Golf. Dens klengenavn er "gulfens brud" (the bride of the gulf). Planer er for tiden under utarbeidelse for å bygge en "vertikal by," en massiv bygning, som planleggerne bare kaller for "Bruden."¹⁴ En artikkel i det engelske *The Guardian* gir oss de fascinerende detaljene om hva som snart kan begynne å utfolde seg i byen Basra:

Vi er vant til at ærestittelen "verdens høyeste bygning" følger verdens økonomiske tyngdepunkt: USA i mesteparten av det 20. århundre, deretter det fjerne Østen (Malaysias Petronas tårn, Taiwans Taipei 101), og nå Dubai med Burj Khalifa som vil bli overgått av Saudi Arabias "Kingdom Tower" rundt 2019. Men nå kommer et tårn som vil overgå dem alle – i Irak. Ja du leser rett: verdens høyeste bygning kommer i Basra i det sørlige Irak. Det skal kalles "Gulfens Brud", og vil bli på 230 etasjer – 1152 meter – høyt. Det er omtrent Burj Khalifa (830m) med The Shard i London (310m) oppå hverandre ... Det skal også bygges et enormt gjennomsiktig tak over et offentlig område ved foten av tårnet som skal kalles "Sløret." Brud, slør – ser du hva de gjorde her? ... Hvis ditt sinnbilde av Basra fremdeles er den krigssonen det var i 2003, da de britiske og amerikanske troppene først gikk inn i Irak, trenger du å oppdatere deg litt. Basra er en blomstrende og relativt fredelig by i disse dager, "mer som Kuwait enn som Bagdad." Oljepenger plasker omkring. Det er nye biler på alle veier. Femstjerners hoteller og nye idrettsarenaer er nylig åpnet (Basra er fotballgal, ser det ut til). Regjeringen arbeider med en ny hovedplan for den voksende byen. Basra ble en gang i tiden betraktet som en av de vakreste og mest kosmopolitiske stedene i Gulfen – før Saddam Hussein straffet dens i hovedsak sjiamuslimske befolkning, og irakkriegen skapte mange arr i den. Den er også antatt å være stedet hvor Edens Hage lå.¹⁵

Er det mulig at den bibelske beskrivelsen av de siste dagers Babylon kan oppfylles i en by som ligger nesten 500 km lenger sør langs Eufrat enn den opprinnelige Babylon? Vi kan ikke utelukke det fullstendig. Det er vanskelig å ikke bli slått av den potensielt profetiske karakteren i denne historien. Ville det ikke være typisk Satan å kalle sin hovedstad for "Bruden" isteden for "Skjøgen" slik den blir kalt av Herren? Selv om en by blir bygd, er tanken på at den kommer til å bli en større religiøs hovedstad og et økonomisk sentrum ganske vanskelig å forestille seg. Selv om det er ganske spennende å spekulere på disse tingene, er det inntil videre bare teoretisk. Denne byen eksisterer så langt bare i tankene til dens planleggere. Ingen faktisk byggevirksomhet er igangsatt. Men uansett er dette, i tillegg til muligheten for et faktisk gjenoppbygd Babylon, noe som blir temmelig spennende å følge med på de nærmeste årene.

DEL 3

ENDETIDENS BABYLON

KAPITTEL 17

MEKKA / SAUDI ARABIA

I DETTE KAPITTELET VIL VI TA FOR OSS DET SYNET at profetien om den store skjøgen peker på Mekka eller kongedømmet Saudi Arabia. Hvis dette er første gang du hører om denne tolkningen, kan den lyde ganske uvanlig ja til og med tvilsom i dine ører. Det forstår jeg fullt og helt. Jeg var også sterkt i tvil da jeg første gang begynte å grunne på denne tolkningen. Men etter å ha undersøkt det bibelske grunnlaget for den, har jeg konkludert med at den gjør seg virkelig fortjent til en nøye vurdering. Her er grunnen.

Gjennom denne boken har vi forsøkt å stå på prinsippet om at det ikke er nok å finne en tolkning som oppfyller én, noen få, eller flere bibelske kriterier, men som feiler på alle andre. Bare en tolkning som tilfredsstillende alle de bibelske kriteriene vil være tilstrekkelig. Av alle de mulige synene, er dette det eneste som ser ut til å oppfylle alle kriteriene. Det passer faktisk så godt at det er ganske forbløffende.

La oss derfor begynne med å vurdere de forskjellige kriteriene og beskrivelsene vi har identifisert i Åpenbaringen 17-18, og veie den politiske, økonomiske, moralske og til og med den geografiske beskrivelsen opp mot fakta på bakken for byen Mekka og kongedømmet Saudi Arabia.

EN FAKTISK BY

Det er tydelig at Mekka er en ganske så virkelig og fysisk by og ikke bare et uklart konsept, slik som et "verdenssystem" eller "globalt frafall." Hvis vi ser på kongedømmet i sin utvidede betydning der Mekka er det åndelige hjertet, er det ingen tvil om at dette er Saudi Arabia. Mekka er også den åndelige hovedstaden til hele den muslimske verden i en enda mer utvidet betydning. For å si det klart, så argumenterer vi ikke for en altfor begrenset tolkning som ser på Mekka alene som Babylon, men et syn som regner med kongedømmet Saudi Arabia i sin videre betydning med dets økonomiske hovedsteder Riyadh, Jedda og til og med Kong Abdullas Økonomiske By (*King Abdullah Economic City*). Som vi har diskutert tidligere, ville enhver mektig og viden kjent by i den bibelske perioden ha vært hjertet til et større kongedømme eller imperium i regionen. Dette var i denne epoken i høyeste grad sant om oldtidens Babylon i tillegg til Roma. Derfor er disse byene de viktigste profetiske prototypene vi må sammenligne med.

DEN STORE BYEN

Med sin rolle som moderby, hjertet til og det åndelig tyngdepunktet for hele den islamske verden, oppfyller Mekka rollen som "den store byen" i Åpenbaringen 17-18. Husk på at "Babylon den stores" makt og innflytelse ikke først og fremst beror på hvor mange høye bygninger den har eller hvor mange kvadrat-kilometer den dekker. Isteden ser profetien ut til å fokusere mer på hennes vidtrekkende og store innflytelse over konger, folkeslag, nasjoner og stammer. Det er flere synlige grunner til at Mekka kan sees på som den store byen. La oss begynne med det mest opplagte.

ISLAMSK HJERTE OG FØDESTED

For det første er byen Mekka selve fødestedet til religionen Islam. Alle viktige begivenheter i den tidlige utviklingen av Islam under Muhammed, fant enten sted i Mekka eller på den arabiske halvøy. Det var i Mekka Muhammed ble født, vokste opp, satte i gang sin "profetiske" karriere og begynte å forkynne sin nye religion, og Mekka er byen der Islam tilslutt opplevde sin største suksess. Saudi Arabia er hjemsted til både Mekka og Medina, de to byene der Muhammed tilbragte mesteparten av sitt liv.

På grunn av Muhammeds tilknytning til både Mekka og Medina er de uten tvil de to helligste byene for muslimer over hele verden. Ikke-muslimer har ikke engang adgang til disse byene. Slik er ikke Mekka/Saudi Arabia bare fødestedet, men også selve hjertet i Islam og den muslimske verden. Vi har allerede påpekt at en av de mest vesentlige beskrivelsene av skjøgen, er som det aller viktigste senter for verdensvid avgudsdyrkelse som noensinne har eksistert. Babylon blir spesielt beskrevet som "mor til skjøgene" og representerer den "store mamma" til alle falske religioner. Mekka er faktisk mer verdig til tittelen "åndelig hovedstad" enn noen annen by i verden. Tenk på dette: Når noen beskriver et urtypisk tyngdepunkt for noe, kalles det gjerne "mekka" for hva det nå måtte være. Hollywood er for eksempel filmens "mekka." Wall Street er finansens og storkapitalens "mekka". Men det faktiske Mekka er ikke hovedstad for film eller finans, men for den største enkeltstående falske religionen verden noensinne har sett.

Idag fungerer Mekka som det åndelige sentrum for 1.6 milliarder muslimer. Den er den åndelige hovedstaden til verdens nest største religion, som hersker over og kontrollerer hver eneste nasjon som omkranser Israel. Hvis vi forstår den dypt Israels-sentrerte fortellingen i Skriften, så har dette faktum en enorm dyptgående betydning. Men Islam kontrollerer selvfølgelig langt mer enn bare nasjonene i Midtøsten og Nord-Afrika. Dens innflytelse er stadig mer merkbar blant nasjonene over hele verden. I 2016 fikk London sin første muslimske borgermester. Det er ingen tvil om at Islams innflytelse og påvirkning vil fortsette å bli mer merkbar i årene som kommer. Utallige muslimer i så godt som alle verdens nasjoner, vender fem ganger daglig sine ansikter mot Mekka i bønn. Islamske spesialforretninger selger et stort utvalg av elektroniske kompasser og klokker som er spesiallaget for å hjelpe muslimer til alltid å vite tid og retning til å be mot Mekka – uansett hvor de måtte befinne seg. Videre er det forventet at alle muslimer skal foreta en pilegrimsreise til Mekka minst én gang i livet. Masjid al-Haram, eller den Hellige Moskeen som inneholder Kaabaen (se kapittel 16), er faktisk uten sidestykke det mest

besøkte sted i hele verden. Det kan ikke være tvil om at Mekka er det geografiske og åndelige hjertet i hele den islamske verden. Av alle byer på jorden, hvilken by er det som bedre oppfyller beskrivelsen av å ha makt over konger og "folk og skarer og nasjoner og tungemål" (Se Åp. 17:15)?

FØDESTEDET OG HJERTET TIL DEN RADIKALE ISLAMSKA WAHHABISMEN

Saudi Arabia er også fødested for wahhabismen – eller salafismen som de foretrekker å kalle den. I det attende århundre, da Ibn Saud, patriarken i Al-Saud stammen kjempet for å samle stammemakten, gikk han inn i en allianse med patriarken til det moderne radikale Sunni-Islam, Muhammed al-Wahhab. Siden den tiden har huset Saud og huset Wahhab vært uatskillelige. Som en kløktig observatør har beskrevet det, er det "Saud og Wahhabi, Wahhabi og Saud som fremdeles hersker i Saudi Arabia."¹

Wahhabismen/salafismen er egentlig en sunnimuslimsk reformasjonsbevegelse som har som mål å vende tilbake til de tidlige muslimers praksis. Salafistene forsøker å rense Islam fra alle nyere innslag eller fornyelser (arabisk: *bid'ha*), som de hevder går på akkord med de reneste uttrykk for Islam som Muhammed og hans nærmeste og tidlige disipler praktiserte og forkynte. På grunn av dette frembringer wahhabismen de mest ekstreme uttrykk for Islam og er hovedkilden til så mange radikale sunnimulimer over hele verden. Al-Qaida, IS, Taliban, Boko Haram og flere andre radikale jihadistbevegelser ble alle født ut av og identifiserer seg med salafistiske ideer. I 2016 oversatte en britisk tenketank ved navn *Integrity UK* en uttalelse fra Sjeik Adel al-Kalbani, den tidligere imamen i den Store Moskeen i Mekka. Ifølge Al-Kalbani følger den formen for Islam som viden om blir praktisert og støttet av den saudiarabiske regjeringen "de samme ideer (som IS), men praktiserer dem på en mer raffinert måte. De henter sine ideer fra det som er skrevet i våre bøker, fra våre egne prinsipper ... Vi kritiserer ikke de tankene som de (IS) er basert på."²

For å gjøre saken enda verre, er ikke Saudi Arabia bare det ideologiske opphavet til de radikale, men også den fremste kilden til finansiering av radikal wahhabisme over hele verden. Vi vil ta for oss denne saken mer detaljert etter hvert. Så langt må vi, i tillegg til å erkjenne at Saudi Arabia er fødestedet og hjertet til Islam over hele verden, også forstå at Saudi Arabia er fødestedet og hjertet til den mest gemene, morderiske, voldelige, beslutsomme og farligste formen for radikal Islam verden noensinne har sett.

Hvis Mekka og Saudi Arabia virkelig representerer den store skjøgen, da er det i det hele tatt ikke vanskelig å se hvorfor det sies at store deler av verden er drukket under hennes trolldom og innflytelse. Når det gjelder Mysteriet Babylons rolle som den største kilden til religiøs innflytelse over folkene på jorden, og til å spre den verste og mest blodtørstige formen for falsk religion som menneskeheten noensinne har sett, oppfyller Mekka/Saudi Arabia beskrivelsen perfekt. Idag sprer den vanedannende og hjernevaskende vinen til skjøgen og hennes trolldomskunster seg raskt over hele verden, etter hvert som IS og tilsvarende grupper tar over hele nasjoner og på en ny måte har gjort radikal jihadisme trendy blant millioner av unge muslimer over hele verden. Når jeg tenker på hvordan IS var i stand til å rekruttere nær tretti tusen stort sett yngre muslimer til å forlate alt, og flytte til Syria for muligens å dø, er det lett å begripe hvorfor engelen talte om at "de som bor på jorden, er blitt drukne av hennes horelivs vin" (Åp. 17:2). Når vi forstår at "horelivet" som beskrives i profetien er avgudsdyrkelse eller falsk religion, og at kongedømmet Saudi Arabia er den instansen som er ansvarlig for spredningen av den mest

ondskapsfulle og demoniske formen for radikal Islam – er det virkelig Saudi Arabia som blir beskrevet når det står, ”for av hennes horelivs vredesvin har alle folkene drukket” (Åp. 18:3).

EN KONFRONTASJON MELLOM TO BYER

Som vi diskuterte i kapittel 9 er Åpenbaringsboken i hovedsak en fortelling om to store byer. Det er en fortelling om en konfrontasjon mellom skjøgen og bruden, Satans by og den store Konges by. Siden kong David inntok tronen på Sionfjellet i Jerusalem for mer enn tre tusen år siden, har Jerusalem både vært en profetisk by og selve episenteret til jødiske religiøse forventninger. Det var her det jødiske tempelet ble bygd av kong Salomo og senere av Herodes. Og det er her at hengivne jøder har ventet på at deres Messias skulle etablere seg på Davids gjenopprettede trone – hvor den jødiske Messias skulle regjere fra og Hans velsignelse nå til jordens ender. Som profeten Jesaja erklærte:

”Så skal herredømmet bli stort og freden bli uten ende over Davids trone og over hans kongerike. Det skal bli gjort fast og holdt oppe ved rett og rettferdighet, fra nå av og til evig tid. Herrens, hærskares Guds nidkjærhet skal gjøre dette.” (Jes. 9:7).

På samme måte beskriver Åpenbaringsboken dagen da et fornyet og himmelsk Jerusalem vil bli regjert av Yeshua (Jesus), den jødiske Messias. Hans herredømme vil strekke seg over hele jorden og, igjen siterer vi Jesaja, ”jorden (skal være) full av Herrens kunnskap, likesom vannet dekker havets bunn” (Jes. 11:9). Profeten Mika beskriver kanskje denne tidsalder best, da den messianske tronen i Jerusalem skal være sentrum for hele verdens herredømme. Gjennom de nesten to tusen år i sin utenlandske diaspora, har jødene aldri glemt disse profetiene:

”Men det skal skje i de siste dager, da skal fjellet der Herrens hus står, være grunnfestet på toppen av fjellene, og høyt hevet skal det være over alle høyder. Og folkeslag skal strømme opp på det. Mange hedningefolk skal gå av sted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg og til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier! For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem. Han skal dømme mellom mange folkeslag og skifte rett for veldige hedningefolk helt til de fjerneste land. De skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til vingårdskniver. Folk skal ikke lenger løfte sverd mot hverandre og ikke mer lære å føre krig.” (Mika 4:1-3).

Dette er et avsnitt mange diktere og drømmere har fått sin inspirasjon fra. Det taler virkelig om en tidsalder som alle sannhetselskende og fredssøkende mennesker lengter etter.

Poenget her er at Jerusalem er høydepunktet for all religiøs forventning, lengsel og håp for både jøder og kristne. Det er fredens by – Jahves by. På den annen side har muslimene en helt annen by de

vender blikket mot som verdens åndelige sentrum. Denne byen er Mekka – Allahs by. Selv om islamske profetier jo ser frem til en dag da muslimer vil herske over Jerusalem, er den for dem ikke den fremste ” hellige” byen. Denne stillingen er det Mekka som har. Jerusalem regnes bare som den tredje helligste byen i Islam.

Hos profeten Esekiel leser vi Jahves egen erklæring angående Israel og Jerusalem som jordens sentrum: ”Så sier Herren Herren: Dette Jerusalem satte jeg midt iblant hedningefolkene og la land rundt omkring henne” (Esek. 5.5). Senere hos Esekiel kaller Herren på Jerusalem for ”jordens navle” (38:12). Den jødiske Midrash Tanhuma uttrykker kanskje på en mer følelsesladet måte Jerusalems plass i jødisk tankegang, som både begynnelsen av og sentrum for Guds skapelse:

Som navlen er satt i sentrum av menneskets kropp,

slik er landet Israel verdens navle ...

der den ligger i sentrum av verden,

og Jerusalem er i sentrum av landet Israel

og helligdommen i sentrum av Jerusalem,

og det aller helligste i sentrum av helligdommen,

og arken i sentrum av det aller helligste,

og grunnsteinen foran det aller helligste,

fordi det var fra den at verden ble grunnlagt.³

Ikke overraskende antyder lærde i jødisk og islamsk historie at i Islams første århundrer tilranet muslimene seg uttrykk som, ”det første i Guds skaperverk” fra jødiske tradisjoner og brukte dem om Mekka.⁴ I den islamske beskrivelsen er det ikke Jerusalem, men Mekka som er sentrum i verden og

selveste "verdens navle." Muslimske tradisjon hevder, at to tusen år før skapelsen var byen Mekka bare en flekk som fløt rundt på vannene inntil Allah strekte den ut, og fra den skapte hele universet.

Den ånd av rivalisering som hviler over Mekka, spesielt i forhold til Jerusalem, er ganske gjennomskuelig. For å forstå den åndelige konflikten i Midtøsten må man forstå det muslimske tankesettet, spesielt i forhold til Israel og Jerusalem. Vi har to viktige prinsipper som virker sammen. Det ene er den ubøyelige, ensfargede måten de mer puritanske formene for islamsk tankegang virker på – i rent svart-hvitt. Det andre er den ubestridelige forestillingen om at Islam har en guddommelig rett til å herske over verden. Derfor er det utålelig for den radikale islamske tanke at det finnes en annen by som hevder å være det religiøse, eller åndelige sentrum i verden. Hvis Israel er en torn i siden på den muslimske verden, da er Jerusalem den giftige spissen. Den muslimske verden kan ikke hvile før den bankende smerten forårsaket av Jerusalem er dødvet. Som profeten Sakarja gjorde det klart, vil Jerusalem i de siste dager være som et beger med sterk drikke som får de omkringliggende nasjonene til å bli drukket av sjalusi og raseri (Sak. 12:2). Dette drukne raseriet er tydelig i den endeløse opphissede retorikken, slik som i den følgende kommentaren fra Hamas: "Vi kunngjør en krig mot sønnene av aper og griser, som ikke vil opphøre før Islams flagg vaier over Jerusalem"⁵ eller som Safwat Hagazy sa på Egyptisk TV under høydepunktet av den første egyptiske revolusjonen. "Vår hovedstad ... skal bli Jerusalem, etter Allahs vilje. Vårt krigsrop vil være 'Millioner av martyrer vil marsjere mot Jerusalem!'"⁶

Hvilken annen religion på jorden får sine etterfølgere til å bli så drukket av sjalusi mot Jerusalem, med et slikt demonisk begjær etter å eie landet Israel, og et slikt hat mot det jødiske folk? Det er ingen annen religion i verden som engang kommer i nærheten. Om hvilken annen by kan det så treffende sies, enn om Mekka, Islams åndelige sentrum: "De som bor på jorden, er blitt drukket av hennes horelivs vin"? (Åp. 17:2).

I dag sprer en åndelig, siste dagers konfrontasjon seg gjennom nasjonene. Det er en konfrontasjon mellom mange folkeslag, to religioner, to bøker, og til syvende og sist mellom to veldig forskjellige byer om hvem som tilber den sanne Gud. Det er en fastlåst kamp om åndelig suverenitet over Midtøsten – og til syvende og sist over hele verden. Den åndelige konflikten mellom det hellige og det skammelige, mellom Jerusalem og Mekka, kan ikke overdrives. Historien om at Jerusalem en dag skal bli hele verdens glede og den store Kongens by (Sal. 48:3), er det ytterste fokus for håp og forventning gjennom hele Bibelen. Når det gjelder en by som representerer et overlatt og orkestret forsøk på å forpurre disse planene, har Mekka intet sidestykke.

KAPITTEL 18

DEN STORE HEDNINGEBYEN

I DETTE KAPITTELET VIL VI fortsette med å se på muligheten for at byen Mekka, kongedømmet Saudi Arabia, og i en større grad selve religionen Islam faktisk er den store skjøgen i Åpenbaringsboken. Når vi overveier dette synet må vi undersøke Mekka noe grundigere, i tillegg til den litt mystiske helligdommen som kalles Kaabaen, eller "Kuben," som ligger i sentrum av byen. En masse mystikk og strid omgir Kaabaen. Hvor kom den fra og hva betyr den for dagens muslimer?

Ifølge islamsk historie ble helligdommen opprinnelig bygd av Adam, men senere gjenoppbygd av Abraham og Ismael. Det muslimske nettstedet Al-Islam.org beskriver den på denne måten:

Historisk, da Ibrahim ble beordret av Allah til å bygge denne helligdommen for tilbedelse ... avdekket han den opprinnelige grunnvollen til Kaabaen som Adam bygde. Ibrahim reiste den nye helligdommen på den samme grunnvollen ved hjelp av sin sønn Ismael.¹

Ifølge Koranen bygde Abraham helligdommen for tilbedelse av den ene Gud:

Da vi bosatte Abraham ved Husets plass: «Sett intet ved min side! Hold Mitt hus rent for dem som vandrer rundt det, som står der, som bøyer seg og faller ned i ærefrykt!» (Koranen 22:26)

Muslimene blir lært, at kort etter Abrahams død ble Kaabaen overtatt av hedninger som begynte å ta den i bruk til avgudsdyrkelse.² Da Muhammed vokste opp i Mekka huset Kaabaen faktisk 360 forskjellige avguder! Senere, etter at han erobret Mekka, blir det sagt at han rensket Kaabaen for alle avgudene og innviet den spesielt for tilbedelse av sin gud, Allah. I dag er Kaabaen atten meter høy, og atten ganger atten meter langs foten. En dør er montert omtrent to meter over bakken på den nordøstlige siden. Ved foten av det østlige hjørnet er det montert en stor svart stein i sølvinnfatning.

KAABAENS HEDENSK OPPRINNELSE

Selv om Islams egen historie erkjenner at Kaabaen lenge kun ble brukt som en hedensk helligdom, finnes det ingen virkelige beviser på at den en gang ble bygd av Abraham. Tvert imot er det mange ting som tyder på at Kaabaen fra begynnelsen av var et hedensk avgudstempel. La oss se på noen beviser.

Til noens forskrekkelse kan Kaabaen faktisk ha vært et hinduistisk avgudstempel fylt med 360 avguder, og har kanskje også vært tilegnet "Shiva." Noen har antydnet at ordet Kaaba kan ha sin opprinnelse i det tamilske ordet *Kabaalshiwaran*, som viser til et tempel for Shiva. Tamil, som er regnet som ett av de eldste språkene, blir talt i sørlige India og på øya Sri Lanka som ligger like utenfor Indias sørøstkyst. I dag rager et stort tempel som er tilegnet Shiva (som på engelsk noen ganger blir omskrevet til Kapaleeswarar Temple), over byen Mylapore sør for Chennai, som ligger i den tamilske staten Tamil Nadu.³

Shiva er en av de tre viktigste guddommene i hinduismen, ofte vist til som "ødeleggeren av verden."⁴ Blant de fremste symbolene som brukes i ikoner og bilder av Shiva er det tredje øyet på hans panne, en stor slange rundt halsen og en månesigd over hodet. Kan Shivas månesigd ha noen historisk forbindelse med den månesigden som brukes så fremtredende i islamsk symbolisme og er festet på toppen av alle moskeer over hele verden? Det er umulig å vite sikkert, men som vi skal se har månesigden som symbol en lang historie der den blir assosiert med

forskjellige hedenske guder i antikkens Midtøsten.

Det er også verd å nevne at det mest velkjente symbolet for hinduismen, *Aum*, faktisk representerer Shiva, Brahma og Vishnu, de tre viktigste gudene i hinduismen. Den øverste delen av *Aum* som representerer Shiva er intet ringere enn en kalligrafisk fremstilling av månesigden og stjernen.

Midtøstens stjerne og krigsguder

Gjennom hele det antikke Midtøsten fantes forskjellige stjerne, krigs eller fruktbarhetsguder og gudinner som enten brukte solen eller månen som sine fremste kjennetegn. Arkeologiske beviser fra forskjellige templer i Tyrkia, og over hele det gamle assyriske rike, har gitt oss utallige avguder, mynter og innskripsjoner som bevitner dette. Det er ikke vanskelig å se sammenhengen mellom disse antikke stjerne- eller krigsgudene og Koranens gud, hvis symbol er månesigden og som kaller til Jihad eller "hellig krig."

Et gammelt avgudsbilde av Astarte, eller Afrodite, med en månesigd over hodet.

MÅNESIGDEN I BIBELEN

Mange blir overrasket over å oppdage at det finnes henvisninger til månesigden eller halvmånen i Bibelen. Et eksempel finner vi i Dommerne 8, der Gideon overvinner midianittene. Her er historien (legg merke til hva som var blant krigsbyttet):

”Da sa Sebah og Salmunna: Kom selv og hogg oss ned! For som mannen er, så er hans styrke. Så gikk Gideon fram og slo Sebah og Salmunna i hjel. Og han tok halvmånene som kamelene deres hadde om halsen. Israels menn sa da til Gideon: Du skal herske over oss, både du og din sønn og din sønnesønn! For du har frelst oss av midianittenes hånd. Men Gideon sa til dem: Jeg vil ikke herske over dere, og min sønn skal ikke herske over dere. Herren skal herske over dere. Og Gideon sa til dem: Jeg vil be dere om noe: at dere alle vil gi meg de ringene dere har tatt til bytte! - For midianittene gikk med gullringer, de var ismaelitter. Og de sa: Vi vil gjerne gi deg dem. Så bredte de ut et klede, og på det kastet hver av dem de ringene han hadde tatt til bytte. Vekten av de gullringene han hadde bedt om, var ett tusen sju hundre sekel gull foruten de halvmånene og øresmykkene og purpurklærne som midianittenes konger hadde på seg, og i tillegg til de kjedene som kamelene deres hadde om halsen.” (Dom. 8:21-26).

Det er fascinerende å se at så langt tilbake som til Gideons dager, tusener av år før Muhammed, smykket de hedenske ismaelittene fra ørkenen seg og sine kameler med halvmånetegnet.

Ordet som brukes for "halvmånene" er det hebraiske *saharonim*. Dette ordet er nær beslektet med *sahar*, som opptrer senere, i Jesaja 14, et avsnitt der Herren refererer til Satan som "Lucifer, du morgensønn" (KJV) eller i andre oversettelser, som den som har falt fra himmelen, "du strålende stjerne, du morgenrødens sønn" (Hebr. *heylal heylal ben sahar*) (v. 12). På arabisk er navnet for den halvmåneformede utsmykningen som står på toppen av moskeene *hillal*, som samsvarer med det hebraiske *heylal*. Rent bokstavelig blir derfor ordet i de hebraiske skriftene der det refereres til Satan, "du strålende stjerne," brukt på arabisk for å vise til månesigden, som er plassert på nesten alle muslimske nasjonalflagg og på toppen av nesten alle moskeer over hele verden. At selve symbolet på Islam opp gjennom århundrene er nøyaktig det samme symbolet som Bibelen bruker for å vise til Satan er sannelig ikke uviktig og bør ikke ignoreres.

SIRKLINGEN RUNDT KAABAEN

En annen muslimsk praksis som har sin opprinnelse fra hedensk førislamsk tid, er å gå rundt, eller å vandre i sirkler rundt Kaabaen. Denne praksisen, et obligatorisk ritual under den hellige muslimske pilgrimsferden til Mekka, kalles *Tawaf* på arabisk. Kaabaen er den strukturen i verden det sirkles mest omkring, og er omkranset av vandrende muslimer nesten tjue fire timer i døgnet, unntatt de fem gangene hver dag da pilgrimene stanser for å knele i bønn.

Men rituell sirkling er også en vanlig praksis i hinduismen og buddhismen som kalles *pradakshina*, eller *parikrama*. En hinduistisk nettside forklarer dets religiøse formål:

Pradakshina (sanskrit), som betyr sirkling, består av å vandre i en "sirkel" som en form for tilbedelse i hinduistiske seremonier i India. De troende går rundt *garbha griha*, det innerste kammeret i helligdommen som huser tempelets guddom. Vandringen kan også skje rundt en hellig ild (*Agni*), trær eller planter ... Pradakshina eller Parikrama blir også utført på steder der pilgrimer samles.⁵

Bildet viser en gammel fremstilling av hinduer som praktiserer Pradakshina rundt et tempel.

Det finnes overhodet ingen jødiske, kristne eller bibelske røtter til denne praksisen. Det er en grunnleggende hedensk praksis. Her har vi altså enda et eksempel på et islamsk ritual, som ikke bare er vanlig i hedenske religioner i dag, men som også har røtter tilbake til oldtidens hedenskap.

RAMADAN OG HAJJ

Enda et tillegg på listen over hedensk praksis, som ganske enkelt ble overtatt av Muhammed og hans etterfølgere, er den årlige pilgrimsferden til Mekka, kjent som hajj, i tillegg til en måneds faste som kalles Ramadan. På Muhammeds tid, kledde de forskjellige hedenske stammene som levde på den arabiske halvøy seg, en gang om året, i en hvit pilgrimskappe og dro opp til Mekka for å tilbe de forskjellige guddommene i Kaabaen. Etter at han hadde grunnlagt Islam, fortsatte Muhammed med den praksisen. Derfor er det å gjøre pilgrimsferd til Mekka, fremdeles i dag en av de fem grunnleggende "søylene" i Islam. Enhver muslimsk troende som er i stand til å skaffe til veie de nødvendige midlene, bør derfor dra på pilgrimsreise til Mekka minst én gang i livet i løpet av Ramadan. Koranen nevner Ramadan og hevder at den ble gitt til menneskeheten av Allah (Koranen 2:185). For å forklare hvor mektig erfaringen med hajj kan være, sa en saudi-arabisk minister for hajj at den er som "tjue Super Bowls (U.S.A.s største fotballstadion o.a.) tilsammen inne på ett stadion med to millioner tilskuere, og ... disse to millioner menneskene faktisk tar del i spillet."⁶

Noen har antydnet at selve navnet Ramadan er utledet fra hinduguden Rama, eller for å si det mer presist, en menneskelig manifestasjon av guden Vishnu. Mens muslimene hevder at det kommer fra det arabiske ordet for å "brenne," fordi denne måneden brenner bort muslimenes synder. Slik Imam Al Qurturbi sier det: "Den (denne måneden) ble kalt Ramadan fordi den brenner opp menneskenes synder gjennom rettfærdige gjerninger."⁷

PILGRIMSFERDEN UNDER TUSENÅRSRIKET

Etter å ha beskrevet den militære samlingen av nasjonene mot Jerusalem, etterfulgt av Jesu gjenkomst på Oljeberget, fortsetter profeten Sakarja sin profeti med å fortelle detaljert om den storslagne pilgrimsferden som vil finne sted hvert år, når mange nasjoner skal dra opp til Jerusalem for å tilbe Jesus og feire løvhyttefesten (hebr. Sukkot). Store folkeskarer vil hvert år dra til Jerusalem for å feire. Se på dette så mektige bildet av det kommende jødiske riket:

"Alle de som blir tilbake av alle de hedningefolkene som angrep Jerusalem, skal år etter år dra opp for å tilbe Kongen, Herren, hærskares Gud, og for å delta i løvhyttefesten. Men om noen av jordens ætter ikke drar opp til Jerusalem for å tilbe Kongen, Herren, hærskares Gud, så skal det ikke komme regn hos dem. Om egypterne ikke drar opp og ikke møter fram, da skal det ikke komme regn hos dem heller. Den samme plagen skal

ramme dem, som Herren lar ramme de hedningefolkene som ikke drar opp for å delta i løvhyttefesten.” (Sak. 14:16-18).

Jesaja berører også dette temaet, ”Han skal dømme mellom hedningefolkene og skifte rett for mange folkeslag. De skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til vingårdskniver. Et folk skal ikke lenger løfte sverd mot et annet, og de skal ikke lenger lære å føre krig” (Jes. 2:4).

HAJJ: DEN STORE FALSKE ETTERLIGNINGEN AV SUKKOT

Det er selvfølgelig vanskelig å se for seg dette bildet av folk fra alle nasjoner som strømmer til Jerusalem hvert år for å tilbe Jesus, uten at våre tanker går til hajj, som på så mange måter er den store sataniske etterligningen av den store årlige pilgrimsferden under det Sukkot som skal komme. Det er faktisk mange slående likhetspunkter mellom Sukkot og hajj. For under hajj strømmer de muslimske pilgrimmene til Mekka isteden for å strømme til Jerusalem som under Sukkot. Og isteden for å tilbe Jahve, Bibelens Gud, kommer de for å tilbe Allah, Koranens gud.

Hvert år blir tusener av telt slått opp utenfor den store Moskeen for å huse de muslimske pilgrimmene under hajj.

Millioner av muslimer flyter som elver mot Kaabaen i midten av den store Moskeen i Mekka

DEN SVARTE STEINEN

Det største høydepunktet i hajj-ritualet er å kysse eller gni den svarte steinen som er festet til hjørnet av Kaabaen. Mange historikere har observert at svarte meteoritter svært ofte var brukt i den antikke verden i sammenheng med tilbedelse av hedenske guder og gudinner. Svarte meteorittsteiner hadde som oftest en fremtredende rolle i de forskjellige avgudsbildene av guddommer, slik som Venus eller Afrodite i Páfos, Kybele i Roma, Astarte i Byblos (Jbeil), og selvfølgelig, den berømte Artemis/Diana i Efesos. Dette er grunnen til at Artemis' "bilde" i Apostlenes Gjerninger ble sett fallende fra himmelen:

"Menn fra Efesus! Hvem er det vel blant mennesker som ikke vet at efesernes by er tempelvokter for den store Artemis og hennes bilde, som er falt ned fra himmelen?" (Apg. 19:35).

Hvor kom så den svarte steinen i Kaabaen fra? Lik den svarte steinen som ble brukt til å hogge ut hodet til det store avgudsbildet av Artemis, er det ikke overraskende at den svarte steinen, som er høyt aktet av muslimene, ifølge deres egen tradisjon også har falt ned fra himmelen:

Det ble fortalt at Ibn 'Abbas sa: Allahs Budbringer (Allahs velsignelser og fred over ham) sa: "Den svarte steinen kom ned fra Paradis."⁸

Hvem vil benekte at denne svarte steinen, som er en slik sentral gjenstand i det muslimske hajj, faktisk er et gjenværende bindeledd til oldtidens før-islamske, hedenske tilbedelse i Kaabaen? Tenk så over dette: Muslimene tror faktisk at denne steinen har evnen til å absorbere og tilgi syndene til alle som kysser eller rører ved den under hajj:

Det ble fortalt at Ibn 'Abbas sa: Allahs Budbringer (Allahs velsignelser og fred over ham) sa: "Da den svarte steinen kom ned fra Paradis var den hvitere enn melk, men syndene til Adams sønner har gjort den svart."⁹

I følge islamsk lære blir derfor alle synder som muslimer har begått opp til dette tidspunktet i deres liv, vasket rene. Slik er kyssingen og gnidningen av den svarte steinen høydepunktet i, og målet med, hele pilgrimsreisen.

Det ble fortalt at Ibn 'Umar sa: Jeg hørte at Allahs Budbringer (Allahs velsignelser og fred over ham) sa: "Å berøre den (svarte steinen) er en soning for synder."¹⁰

Det er til og med sagt at den svarte steinen vil bli levende og få øyne og munn, og faktisk stå som vitne på dommens dag, og enten dømme eller frikjenne dem som har fått sine synder absorbert i den:

Det ble fortalt at Ibn 'Abbas sa: Allahs Budbringer (Allahs velsignelser og fred over ham) sa angående steinen: "Ved Allah, Allah vil føre den frem ved Oppstandelsens Dag, og den vil ha to øyne den kan se med og en tunge den kan tale med, og vil vitne til fordel for dem som berørte den med oppriktighet."¹¹

Avgudsdyrkelsen i denne handlingen har ikke gått upåaktet hen. Så tidlig som tretti år etter at Islam begynte, skrev Johannes av Damaskus, en kristen syrisk munk, om den åpenbare avgudsdyrkelsen som ble den svarte steinen til del:

De anklager oss videre for å være avgudsdyrkere fordi vi holder korset, som de avskyr, i ære. Og vi svarer dem: "Hvordan har det seg da, at dere gnir dere mot en stein i Kaabaen deres, og kysser og omfavner den?"¹²

Forbløffende nok fortsatte Johannes med å si, at den svarte steinen i Kaabaen var et stykke fra et gammelt avgudsbilde av ingen ringere enn gudinnen for kjærlighet og fruktbarhet!

"Denne steinen de snakker om, er hodet til den Afrodite som de pleide å tilbe og som de kalte Khabár. Selv frem til våre dager kan de mest observante se spor etter meiselen."¹³

Johannes' henvisning til at Afrodites hode var laget av svart meteoritt er vel dokumentert å ha vært vanlig i denne delen av verden, der svarte meteoritter ble brukt som hode på avgudsbilder av Artemis eller Diana, i tillegg til Afrodite og andre stjerne-, krigs- og fruktbarhetsgudinner.

Et avgudsbilde av Diana eller Artemis, med hodet hogd ut av en svart meteoritt.

Bruken av svarte steiner som gjenstander for tilbedelse blant hedningefolkene i Midtøsten er også vel dokumentert. I Pafos på Kypros ble det funnet en stor svart stein som var nesten identisk med den svarte steinen i Kaabaen. Denne koniske steinen er nå på utstilling på Kouklia museum. Den ble holdt i ære som en representasjon av Venus, eller Afrodite. Vitner har også lagt merke til at den merkelige sølvinnfatningen som dekker den svarte steinen i Kaabaen ser ut til å være utformet for å ligne på et kvinnelig kjønnsorgan, og kan være en bekreftelse på dens opprinnelse som en gjenstand for tilbedelse av en av de mange

fruktbarhetsgudinnene fra regionen.

Den svarte steinen fra Pafos

Den svarte steinen i Kaabaen i sin sølvinnfatning.

Og så nok en gang, bare for å sette søkelyset på kontrastene her, mens Bibelen taler om en kommende dag da folk fra alle etniske grupper vil strømme til Jerusalem for å tilbe Jesus, den eneste som virkelig kan tilgi synder, gjør muslimer fra alle nasjoner i dag pilgrimsreise til Mekka hvert år, for å kysse en svart stein fra en hedensk gudennes avgudsbilde, i tro på at den gir tilgivelse for deres synder. Selv i dag er det ingen tvil om at dette er den reneste formen for oldtidens avgudsdyrkelse. På samme måte som den svarte steinen egentlig er den store, falske etterligningen av Kristi blod, er den islamske hajj den store sataniske etterligningen av den sanne pilgrimsreisen under Sukkot som Gud har innrettet for alle nasjoner som hvert år vil gå opp til Jerusalem.

SLØRET

Det er verd å legge merke til at Kaabaen er dekket med et slør, på samme måte som en muslimsk kvinne. De fire ytre veggene på Kaabaen er dekket med det som egentlig er en enorm burka. Stoffet som dekker Kaabaen er laget av svart tøy, lik de heldekkende burkaene som blir brukt av de strengest religiøse muslimske kvinnene. Og lik de mer utsmykkede hodeplaggene har også sløret rundt Kaabaen en inskripsjon med Shahada, eller den muslimske trosbekjennelsen (Det finnes ingen annen gud enn Allah, og Muhammed er hans sendebud), brodert inn i stoffet med gulltråd. Omtrent to tredeler opp på veggen løper enda et brodert bånd rundt Kaabaen, brodert med mer tekst fra Koranen. At Kaabaen egentlig er "kledd" som en kvinne kan også være enda et gjenværende bindeledd til de gamle hedenske røttene til helligdommen, innviet til en eller annen form for fruktbarhetsgudinne fra det gamle Midtøsten.

MUSLIMSK KOSMOLOGI OG KAABAEN

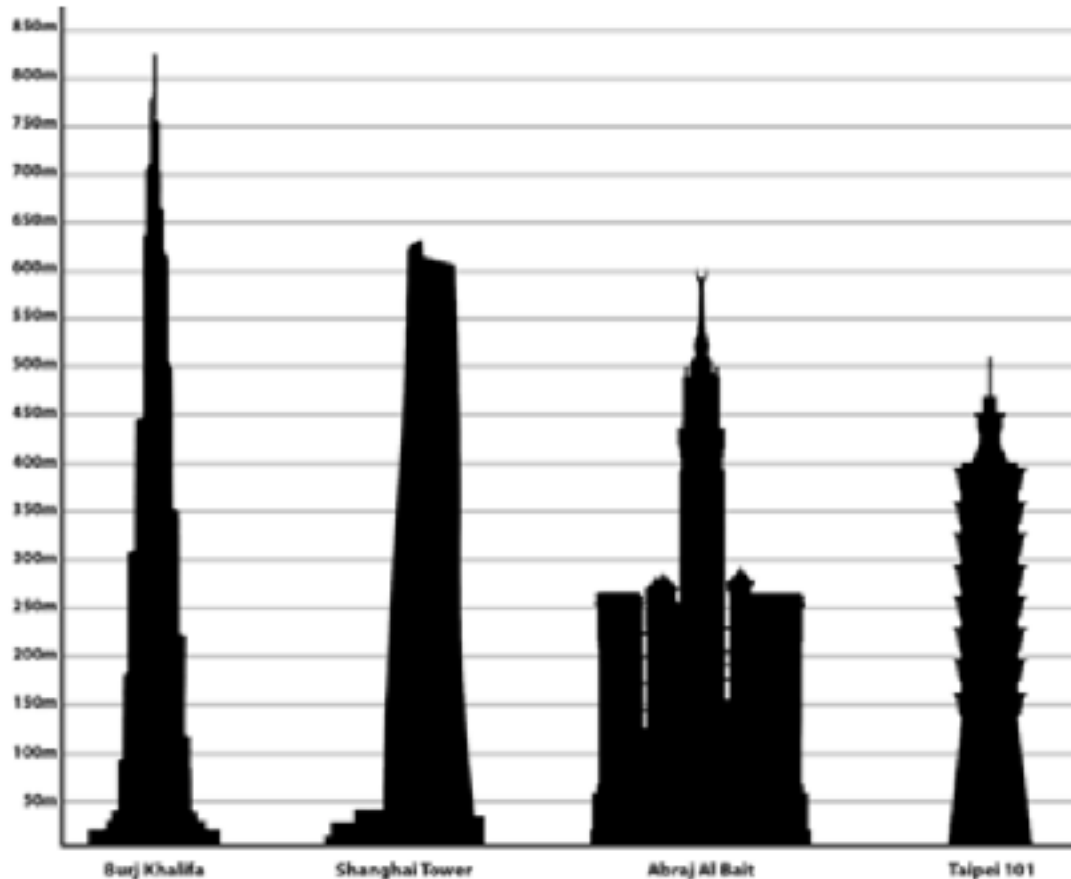
På tross av den tydelige hedenske karakteren til Kaabaen, betrakter muslimer i dag dens rolle på høyde med tabernaklet og det aller helligste i jødedommen. Selv om Kaabaen faktisk ligger i en liten dal, hevder den islamske hellige kosmologien at Kaabaen er det høyeste punktet i hele verden, og ingenting er nærmere himmelen enn den.¹⁴ Den lærer at Kaabaen er den jordiske representasjonen av selve Allahs

trone, som ligger i rett linje over Kaabaen i Mekka og som englene stadig sirkler omkring.¹⁵ Som den muslimske historikeren Muhammad Wajid Akhter uttalte: "Det finnes en nøyaktig kopi av Kaabaen i himmelen rett over den." På grunn av dens påståtte nærhet til Allahs trone, blir også Kaabaen kalt "porten til himmelen," eller *bab al-Hannah* på arabisk. Dette er selvfølgelig en etteraping av den bibelske beretningen om tabernaklet Moses bygde, og som var en modell av det himmelske tabernaklet. Som forfatteren av Hebreerbrevet minner oss på, er det jordiske tempelet og dets forskjellige ritualer, "et avbilde og en skygge av den himmelske, slik som Moses fikk beskjed om da han skulle bygge tabernaklet: Se til at du gjør alt etter det bildet som ble vist deg på fjellet!" (Hebr. 8:5). Dette er enda et område der Kaabaen tjener som Satans forsøk på å etterligne det sanne tempelet i Jerusalem.

ABRAJ AL-BAIT

I 2012 fullførte den saudiarabiske Binladin Group byggingen av Abraj al-Bait, også kjent som Mekka Royal Clock Tower Hotel. Abraj al-Bait er et massivt byggverk bestående av sju bygninger og det har verdens høyeste klokketårn i sin midte, der en massiv månesigd med navnet Allah skrevet i arabisk kalligrafi troner over verket. Byggingen begynte i 2002, etter at saudiaraberne hadde revet Ajyad, et ottomansk festningsverk fra det attende århundre som sto på en høyde med utsikt over den store Moskeen. Rivningen av festningen utløste en massiv protest fra Tyrkia. Selv om den ikke er den aller høyeste bygningen i verden, er Abraj al-Bait klassifisert som den største bygningen i verden, og dekker et større areal enn noe annet tårn.

I 2014 eksploderte den bibelprofetiske verden etter en artikkel der det ble hevdet at Abraj al-Bait sto på toppen av "Babelfjellet" og derfor måtte være de siste dagers "Babels Tårn." Men dette stemmer ikke helt, da høydedraget faktisk heter Bulbul, et navn det har etter en vanlig sangfugl som finnes over hele Midtøsten. (Bulbul var nær ved å bli Israels nasjonalfugl.) Fordi Abraj al-Bait er verdens største bygning og har en så fremtredende utsmykning med hedenske symboler og månesigden, er den virkelig et fascinerende byggverk som til og med kan mane frem tanker om oldtidens Babels Tårn. Men navnet på høydedraget den ble bygd på har absolutt ingen forbindelse med Babel eller Babylon.¹⁶

Abraj al-Bait sammen med det som per i dag er de tre høyeste bygg i verden.

KONKLUSJON

Etter at vi har sett på i hvilken grad nesten all praksis og alle symboler forbundet med Kaabaen er så gjennomgående hedenske, er det sjokkerende å vite at det er denne helligdommen 1.6 milliarder muslimer ber mot fem ganger daglig. Uansett hvor de befinner seg i verden, er det forventet at muslimer vender ansiktet mot Kaabaen når de utfører sine bønneritualer. Som Akhter uttalte: "Det finnes ingen plass på jorden som er så beundret, så sentral og så hellig for så mange mennesker som Mekka."¹⁷ Dette er den hedenske helligdommen Koranen taler slik om: " Vend ditt ansikt mot den hellige moské! Hvor dere enn er, så vend deres ansikter mot den." (Koranen 2:144).

I årevis har mange protestantiske lærere sett på Roma og den Katolske Kirke som det fremste senter for verdensomspennende falsk religion. Til sammenligning er graden av oppmerksomhet byen Mekka har fått ganske minimal. Det er som om den har passert under radaren. Selv om de fleste er klar over byens sentrale rolle og viktighet for muslimer, har de ikke vært fullt ut klar over i hvilken enorm grad den utøver kontroll over de konger og folkeslag som omgir Israel på alle kanter. Mens de på feil grunnlag har hevdet at alle ritualer og all praksis til den Katolske Kirke bare er moderne fremstillinger av oldtidens " babilonske" hedenskap, har de gått glipp av viktigheten til den byen som er grunnlagt på den mest opprinnelige formen for hedenskap – som vi kan se tydelige beviser på selv i dag. Avledet av fem hundre år med sekterisk polemikk og fokus på Roma, har mange protestanter gått glipp av det som burde vært skrikende åpenbart: nesten all form for religiøs praksis forbundet med byen Mekka, som udiskutabelt er den mest innflytelsesrike religiøse byen på jorden, er tvers igjennom hedensk. Den store skjøgebyen,

som kontrollerer hjertene og sinnene til majoriteten av folkene i Midtøsten, ligger like foran oss. I våre dager, da voldelig jihad og terrorisme fortsetter å eksplodere over den vestlige verden, og man merker dens økende betydning, begynner endelig byen Mekka, som er selve fødestedet og hjertet til den mest antisemittiske, antikristelige, voldelige og hedenske religion verden noen gang har sett, å fange vår oppmerksomhet. Selv om det finnes muligheter for at en annen by kan vokse frem i fremtiden og overta Mekkas plass som den store byen for hedensk falsk religion, kan ingen bestride at Mekka virkelig er en av de store skjøgebyene, en hedensk by som frem til nå ikke har hatt sitt sidestykke i hele menneskehetens historie.

KAPITTEL 19

LUKSUSKONGENE

ET ANNET VIKTIG KJENNETEGN på den store skjøgen som fremstilles i teksten i Åpenbaringen 17-18, er hennes overdådige velstand og i hvilken grad hun velter seg i materiell overflod. I Åpenbaringen 18:3 leser vi om: "overfloden av hennes luksus" (KJV). Bare noen få vers senere blir vi fortalt at "hun har herliggjort seg selv og har levd i luksus" (18:7 KJV). Det ville vært nesten umulig å forestille seg en bedre beskrivelse av familien Saud, Saudi Arabias kongefamilie.

FRA FATTIGDOM TIL RIKDOM: HISTORIEN OM DEN SAUDIARABISKE KONGEFAMILIEN

Tidlig på 1930 tallet, etter mange år med intriger og kamp om makten på alle fronter, klarte Muhammad Ibn Saud, en arabisk ørkenbeduin, å styrke sin stammes herredømme over hele den arabiske halvøy og kalte den opp etter seg selv: Saudi Arabia. Timingen var uklanderlig. I 1933, bare ett år etter at stammen til Al Saud hadde kommet til makten, ga Ibn Saud "utvidede fullmakter til selskapet Standard Oil i California til å lete etter olje."¹ Tre år senere, i 1936, fant de olje i en rekke felt som skulle bli de rikeste og mest produktive oljefelt som verden noensinne har sett. Dette ledet ganske raskt til dannelsen av et enormt oljekonsortium ved navn Aramco (Arabian American Oil Company). En serie allianser på regjerings og selskapsnivå ble inngått mellom USA og stammen Al Saud, 2. Verdenskrig gikk mot sin slutt, og verden ble et åpent marked for Saud-familien. Man har aldri sett en så rask klatring til toppen av den globale næringskjeden av velstand og innflytelse. Som over natten, ble en ukjent ørken i Midtøsten forvandlet til et voksende industrielt nettverk av oljebrønner, raffinerier og rørledninger. På samme måte ble den så lenge splittede gruppen av ørkenstammer forvandlet til et forenet og imponerende internasjonalt nærvær: "Kongedømmet Saudi Arabia." Plutselig, i løpet av et knapt tiår, vokste det frem en ny kongefamilie. Siden den gangen har medlemmene av den saudiarabiske kongefamilien "daglig blitt tiltalt 'Deres Kongelige Høyhet' mer hyppig enn Solkongen Ludvig den 14." som den avdøde franske neokonservative Laurent Murawiec så sarkastisk uttalte det. Tidligere CIA-agent og forfatter Rober Baer beskrev de praktiske resultatene av forvandlingen i familien Saud:

Ibn Sauds avkom, og deres avkom, skulle bli noen av de rikeste menneskene i verden, berømte og beryktede fra Monte Carlos kasinoer til Londons bordeller for sitt ryggsløse liv, herrer i sine milliard-dollar-palasser, eiere av de reneste rasehester og luksusbåter, givere til opprettelsen av universitetsfakulteter og forskningslaboratorier, kjøpere av innflytelse i alle hovedsteder i Vesten, klare til å fare av sted rundt om i verden på et øyeblikks varsel i sine flåter av private jettfly.³

DEN ENESTÅENDE SAUDIARABISKE RIKDOMMEN

Når det gjelder rikdommen til den saudiarabiske kongefamilien er det nesten umulig å overdrive den grad av luksus de så råflott ødsler over seg selv. Når noen som studerer Bibelen ser på denne delen av

profetien om skjøgen Babylon – den overdådige materialismen hun ødsler over seg selv – ser de umiddelbart et bilde av de Forenede Stater. Dette er forståelig. Det er en forestilling om at Amerika er det mest velstående og materialistiske samfunn man kan tenke seg. Det hersker ingen tvil om at det er mange sider ved det amerikanske samfunnet som ganske berettiget kan være gjenstand for kritikk, og materialismen er unektelig et av dets mest åpenbare problemer. Men uansett hvilke fryktelige eksempler på overdådighet man kan finne i det amerikanske samfunnet, blekner det nesten i sammenligning med det som ikke er et avvik, men regelen blant den saudiarabiske kongefamilien. Det den saudiarabiske eliten er blitt kjent for, er faktisk en iøynefallende overdådighet langt ut over det akseptable. Ville og utrolige historier kunne fylle en hel bok. Men for vårt formål skal vi bare se på noen få illustrerende eksempler.

La oss begynne med avdøde Kong Fahd. Så langt tilbake som i 1974 tilbrakte Fahd en hel kveld med å spille i Monte Carlo. På én kveld spilte han bort nesten 5 millioner dollar. Dette var i 1974 – 5 millioner dollar på den tiden ville tilsvare rundt 25 millioner dollar i dagens pengeverdi. Når var det sist noen hørte at et medlem av eliten i Hollywood, en eksentrisk amerikansk bedriftsleder, en idrettskjendis, en rockemusiker eller en amerikansk president eller senator spilte bort 25 millioner dollar på én kveld bare for fornøynsens skyld? Har Bill Gates eller Warren Buffet noen gang vært kjent for å gjøre noe slikt? Handlet Ronald Reagan eller Barak Obama noensinne slik? Selv når den sammenlignes med sløseriet til Amerikas rikeste, mektigste og mest fremstående elite, er saudienes overdrevne nytelse i en divisjon for seg selv.

En artikkel som sto i *Daily Mail* forleden, satte søkelyset på den overdådige livsstilen til den tjuetre år gamle saudiarabiske milliardæren Turki Bin Abdullah. Abdullah er kjent for å være bestekompis med den amerikanske rap-legenden Dr. Dre, og kjører rundt i London med en liten flåte av spesialbygde, gullfargylte biler som alle er importert til byen. Hans kjøretøypark omfatter bl.a. en ombygd Lamborghini Aventador til 500.000 dollar, en 6-hjuls Mercedes AMG offroader til 540.000 dollar, en Rolls Royce Phantom Coupe til 500.000 dollar, en Bentley Flying Spur til 320.000 dollar og en Lamborghini Huracan til 260.000 dollar.⁴ Denne gutten er bare tjuetre år gammel, og dette er bare det han tar med seg når han er ute og reiser.

Gerald Posner, forfatteren av *kongedømmets hemmeligheter (Secrets of the Kingdom)*, utarbeidet en oversikt over rikdommen til kongefamilien Saud ved å prissette bare noen få av den avdøde kongen Fahds eiendomsbesittelser. Historie etter historie viser den vide avgrunnen mellom amerikansk rikdom og den saudiarabiske rikdommen. Kong Fahd bygde for seg selv ”flere enorme palasser ... hvert av dem større enn det forrige.”⁵ Ett palass var faktisk en nesten-kopi av det Hvite Hus, men etter at flere rådgivere formidlet til ham at å bo i det ville sende et feil budskap, ble det ganske enkelt stående tomt. Posner fortsatte:

Hans ”offisielle” palass var som et minne om da kongedømmets første konger bodde i innmurede byer. Det var egentlig en liten kopi av Vatikanet, med overdådig møblering og murer som gikk i ring flere kilometer rundt det. Arkitekter som arbeidet med palasset beregnet at det var verd flere milliarder på 1980-tallet.⁶

Idag vil prisen på dette palasset ligge på i nærheten av 30 milliarder dollar. Dette er bare verdien av kongens palasser. Den avdøde kongen hadde mange flere hjem, inkludert:

Et ett hundre roms hus i Marbella i Spania, et spektakulært gods utenfor Paris som opprinnelig var bygd for attenhundretallets franske konger, en herregård i nærheten av London hvor han brukte nesten 60 millioner dollar på gjenoppussing, og et prangende palass i Geneve, som han likte å skryte av hadde over 1.500 telefonlinjer. Han fløy mellom byene i sin private Boeing 747-SP som blant annet var utstyrt med et enormt rosa soverom, kraner av gull på badet, en heis av mahogni, en badstue og krystall lysekroner fra Baccarat. Fahds råflotte yacht – på størrelse med et luksus-passasjerskip – kostet 50 millioner dollar og han hadde ved sine forskjellige hjem plassert ut over to dusin Rolls-Royce utstyrt med gullinnskripsjoner på panseret og i grillen.⁷

Posner pekte også med humor på at Fahd faktisk fikk et britisk firma til å modifisere en Rolls-Royce til en super, spesialtilpasset unik dune buggy (en strandbil o.a.)! Og om dette ikke er nok, bygde kong Fahd favorittsønn, Abdul Aziz, kjent innen kongefamilien som Azouzi ("Kjære"), seg et hjem – egentlig mer som en islamsk temapark – som kostet ham over 4,6 milliarder dollar. Ikke millioner – milliarder.⁸ Dette er bare ett av hans hjem. Forestill deg hvor utrolig mange penger dette er: Ikke mange hjem rundt om i verden har noen gang blitt solgt for over 150 millioner dollar.⁹ Azouzis islamske versjon av Michael Jacksons Neverland Ranch kostet ham over tretti ganger dette beløpet. Prins Aziz er langt fra den eneste av de saudiarabiske prinsene som omgir seg med luksus ut over enhver fatteevne. I mars 2005 beskrev *Forbes Magazine* palasset til prins Alwaleed bin Talal Alsaud i Riyadh, som blant andre ting hadde 317 rom. Det kostet prinsen over 130 millioner dollar å bygge. "Med et total areal på rundt 37.000 kvadratmeter, har det én fotballbane, åtte heiser og mer enn 500 TV-apparater."¹⁰ Det høres virkelig ut som en koselig bolig for én familie. Dette slår til og med Donald Trump – et navn som virkelig er synonymt med eiendomsvelstand – som bare fikk 95 millioner dollar for sitt herskaps hus i Palm Beach.¹¹

KONKLUSJON

En av de viktigste og mest karakteristiske trekkene ved skjøgen er hennes overdådige livsstil. Om skjøgen og byen Babylon sies det: "Så mye som hun har herliggjort seg selv og har levd i luksus" (18:7 KJV). Selv om vi bokstavelig talt kunne fortsette i all evighet med å ramse opp eksempler på saudiarabisk overdådighet, der hver ny historie eller ufattelige pengebeløp overgår det forrige, er poenget at denne viktige beskrivelsen av skjøgen ikke kan passe bedre enn på rikdommens sultaner, luksuskongene som samlet er kjent som den saudiarabiske kongefamilien.

KAPITTEL 20

HUN SOM FORFØRER NASJONENE

VED SIDEN AV KRISTENDOMMEN, er Islam den andre større verdensreligionen som har en vesentlig evangeliserende drivkraft. Og det som med sterk hånd leder den verdensvide spredningen av Islams budskap er det saudiarabiske Departementet for Islamske Saker. I mitt eget personlige bibliotek har jeg flere islamske bøker og hefter, inkludert en stor, innbundet Koran – som alle ble sendt til meg gratis – med hilsener fra den saudiarabiske Ambassaden. Alt jeg trengte å gjøre var å gå til nettsiden deres og fylle ut et enkelt skjema.¹ Det var overhode ingen kostnader. Like etterpå mottok jeg i min postkasse en veldig flott Koran og bokstavelig talt en eske med bøker og hefter, som alle vitnet om miraklene, undrene og skjønnheten i Islam – og selvfølgelig om alle manglene og svakhetene i kristendommen, jødedommen og andre ”fordervede” religioner. Kan du forestille deg hvis Amerika eller England eller noe annet vestlig land kunne skaffe til veie en gratis Bibel og evangeliserende materiale til hvem som helst i verden?

Mekka er ikke bare det historiske fødestedet til Islam, men de moderne herskerne i Saudi Arabia fortsetter med å være den fremste kilden for ideologisk og økonomisk støtte til den raske spredningen av Islam på verdensbasis. Ifølge en populær saudiarabisk TV-vert og kommentator Dawood al-Shirian, utgjør de titalls milliarder av dollar som de saudiarabiske kongelige bruker på spredning av Islam, 90 prosent av ”alle utgifter for hele troen.”² La meg si det på en annen måte: 90 prosent av finansieringen for spredningen av Sunni Islam på verdensbasis kommer fra Saudi Arabia. På samme måte som de Forenede Stater er den største kilden for finansiering av kristen misjon på verdensbasis, er Saudi Arabia den største kilden til finansiering av Islam.

Saudienes program for å nå verden er enkelt. Først betaler de for og bygger de såkalte ”madrassene,” islamske senter og moskeer som utelukkende fremmer saudienes egen giftige versjon av Wahhabi Islam. De bygger dem over hele verden. Hvis du har en stor moske i din by, ble den sannsynligvis betalt av den saudiarabiske regjeringen. I tillegg til å bygge moskeer utdanner også den saudiarabiske regjeringen de såkalte *ulema* (islamske lærde og lærere), som er misjonærer for wahhabismen, sender dem ut over hele verden og betaler dem lønn. Tusenvis av disse misjonærene er finansiert langt utover de vildeste drømmene til kristne misjonærer. Med én gang de har kommet til det landet som er målet for deres tjeneste, etablerer de og støtter de forskjellige islamske sentra og hovedorganisasjoner, slik som

Verdensforsamlingen av muslimsk ungdom, (World Assembly of Muslim Youth (WAMY)) eller Verdens muslimske liga (World Muslim League (WML)). Laurent Murawiec, den avdøde forfatteren av Mørkets fyrster: Saudi Arabias angrep på Vesten (Princes of Darkness: The Saudi Assault on the West), beskrev hvilken innflytelse Saudi Arabia har på verden.

Islamske sentra finansiert fra Riyadh, moskeer og Koran-skoler hvor det bare undervises i Wahhabi-lære, kulturfientlige universiteter, misjonærer som har masse penger å bruke og store mål, som forkynner fra Marokko til Indonesia, fra Nigeria til Usbekistan, den internasjonale arabiske presse som er monopolisert av rike saudiarabere, og internasjonale arabiske organisasjoner som alle samarbeider om å skape det samme bildet.³

Til slutt fyller den saudiarabiske regjeringen faktisk disse moskeene, islamske sentra og skolene, med sine egne bøker, traktater og litteratur til utdanning. Hva slags materiale er det de særskilt sender?

DEN WAHHABISKE INDOKTRINERINGEN AV VERDEN

I en ganske omfattende rapport fra 2005, med tittelen *Saudiarabiske publikasjoner om hatideologi invaderer amerikanske moskeer (Saudi Publications on Hate Ideology Invade American Mosques)*, fortalte menneskerettighetsgruppen *Freedom House* at litteratur godkjent av den saudiarabiske regjeringen som fremmet den radikale versjonen av Wahhabi Islam ble distribuert til amerikanske moskeer i stor skala. Rapporten var et resultat av en årelang studie av mer enn to hundre bøker og traktater som ble funnet i moskeer fra Los Angeles, Dallas, og Oakland, til Houston, Chicago, New York, og Washington.⁴ I det materialet som ble undersøkt blir muslimer som bor i Amerika oppmuntret til å "oppføre seg som om de var på oppdrag bak fiendens linjer."⁵ De som omvender seg til kristendommen eller jødedommen blir fortalt at: "Hvis du ikke omvender deg, er du en frafallen og du burde drepes fordi du har fornektet Koranen."⁶ Nina Shea, direktør for *Freedom House* sier:

En gjennomgang av et utvalg offisielle saudiarabiske lærebøker for islamske studier som brukes i det nåværende akademiske år, avslører at denne ideologien av hat mot kristne og jøder som ikke følger den wahhabiske lære, fortsatt finnes på dette området av det offentlige skolesystemet, på tross av den saudiarabiske regjeringens forsikringer om det motsatte.⁷

Noen eksempler på den type uttalelser som ble funnet i litteraturen godkjent av Saudi Arabia, er blant annet følgende:

- I en lærebok fra første klasse: "Alle andre religioner enn Islam er falske."
- I en lærebok fra fjerde klasse: "Sann tro betyr ... at du hater de frafalne og de som dyrker flere guder."
- I en lærebok fra sjette klasse: "På samme måte som muslimene før i tiden lyktes med å kaste ut de kristne korsfarerne fra Palestina, når de sto sammen i oppriktighet, vil også araberne og muslimene, om Gud vil, gå seirende ut av kampen mot jødene og deres allierte hvis de står sammen og kjemper en sann hellig krig (jihad) for Gud, for dette er i Hans makt."
- I en lærebok fra åttende klasse: "Jødene er aper, sabbatens folk, mens svinene er de kristne, de frafalne som deltar i Jesu nattverd."
- I en lærebok fra niende klasse: "Konfrontasjonen mellom dette (muslimske) samfunnet (umma) og jødene og de kristne trekker ut, og den vil pågå så lenge Gud vil," og: "Det er en del av Guds visdom at kampen mellom muslimene og jødene skal fortsette til dommens dag."
- I en lærebok fra tolvte klasse: "Jihad ifølge Guds veier – som består i å kjempe mot vantro, undertrykkelse, urett og dem som utfører den – er Islams høydepunkt. Denne religionen steg frem av jihad og gjennom jihad ble dens banner løftet høyt. Det er en av de edleste handlinger som fører en nærmere Gud, og en av de mest storartede lydighetshandlinger for Gud."⁸

Rapporten uttaler også at:

den saudiarabiske regjeringens innblanding ble øyeblikkelig klart ut fra seglet eller navnet til det saudiarabiske departementet som prydet omslaget av litteraturen. Det var lett å identifisere at det materialet som ble undersøkt hadde sitt opphav hos den saudiarabiske Ambassaden i Washington, Utdanningsministeriet, det saudiarabiske Flyvåpenet eller andre grener av den saudiarabiske regjeringen .⁹

Vi må derfor forstå at når Saudi Arabia sprer Islam over hele verden, er det ikke bare Islam, men deres egen versjon av det radikale Wahhabi Islam. Det som er enda verre, er at denne slags materiale ikke bare blir sendt til de Forenede Stater, det blir faktisk sendt over hele verden. Som forfatter Gilles Kepel skrev: "Fra de afrikanske sletter til Indonesias rismarker og høyblokkene i det muslimske immigrantmiljøet i europeiske byer, kan man finne de samme bøkene, betalt for av den saudiarabiske regjeringen."¹⁰

Det vi har diskutert så langt, om den store saudiarabiske forførelsen, er bare toppen av isfjellet. Hele bøker har blitt skrevet om emnet, og som vi skal se har edderkoppnettene til herrerne over olje-Islam nådd hver krinkel og krok i hele verden. I 2005 donerte den tidligere nevnte styrtrike prinsen Alwaleed bin Talal 20 millioner dollar til Harvard Universitetet, og enda 20 millioner dollar til Georgetown Universitetet, for å opprette to islamske studieprogrammer i de Forenede Stater.¹¹ Fire andre slike senter ble opprettet med universitetene Cambridge, Edinburgh, det amerikanske universitetet i Kairo og det amerikanske universitetet i Beirut. La meg nå stille deg følgende spørsmål: Hvordan kan disse institusjonene kritisere det samme regimet, de samme hendene, som ga dem den største private pengegave i skolens historie? Denne slags penger kjøper mer enn bare et islamsk studiesenter, de kjøper også medgjørighet og unnfalleshhet. Da donasjonen skulle bekjentgjøres ved Harvard, ga Alwaleed en tale der han forkynte: "Å bygge bro over forståelsen mellom Øst og Vest er viktig for fred og toleranse."¹² Vær så snill og stans et øyeblikk og spør deg selv: Er det mest intoleranse og misforståelse av kristendommen i Saudi Arabia, eller mest intoleranse og misforståelse av Islam på universitetet Harvard? Et kristent studieprogram på et hvilket som helst universitet i Saudi Arabia ville være ulovlig. For videre å demonstrere det absurde i dette, så er dette den samme prinsen som bare året før donerte 27 millioner dollar til støtte for familiene til islamske selvmordsbombere i Israel.¹³ Vi vil diskutere denne saken videre i kapittel 22, men så langt kan du forestille deg den grad av hykleri som kreves av en Saudi-prins for å komme til universitetet Harvard og forkynne om behovet for at amerikanerne må omfavne forståelse og religiøs toleranse, mens hans eget land er et av de mest religiøst restriktive nasjonene i verden. Ingen annen religion enn Islam kan praktiseres offentlig der. Det er faktisk lovlig å halshogge frafalne. Kristne kan ikke engang bære et kors uten at de risikerer å bli strengt straffet etter saudiarabisk lov. Jøder var faktisk bannlyst fra så mye som å sette sine føtter på saudiarabisk jord inntil 2002. For å sette toppen på dette, den 12. November i 2005 ble en kvinnelig kjemilærer som "talte positivt om jøder" i klassen sin, dømt til 750 piskeslag bare én måned før Alwaleeds tale ved Harvard.¹⁴ *Hvordan våger hun?* Er det denne slags religiøs toleranse prins Alwaleed ønsker at Vesten skal lære om ved Harvard, Georgetown, Cambridge og Edinburgh?

På tross av Harvards rykte som en bastion for høysinn og toleranse, var de bare lykkelige for å kunne prostituere seg selv til det mest religiøst restriktive regime i verden. Hvordan forfører den saudiarabiske skjøgen verden til å begå hor med henne og til å støtte hennes horeliv? Alle har sin pris, og i de fleste tilfeller både kan og vil saudiaraberne betale for det.

DEN STORE EVANGELISERENDE SKJØGEN

Hvor mye er det saudiaraberne bruker på å spre budskapet om Islam? I 2005 vitnet den tidligere CIA-direktøren James Woolsey for *Komiteen for Regjeringsreformer* i Representantenes Hus i Washington om at "rundt 85 til 90 milliarder dollar hadde blitt brukt fra kilder i Saudi Arabia til å spre Wahhabi-troen rundt om i verden."¹⁵ Ifølge Yousaf Butt, atomfysiker og besøkende seniorforsker ved *Center for Technology and National Security Policy* ved *the National Defense University*:

Nøyaktige beløp er ikke kjent, men man tror at mer enn 100 milliarder dollar har blitt brukt på å eksportere den fanatiske wahhabismen til forskjellige langt fattigere

muslimske nasjoner i løpet av de siste tre tiår. Det kan godt være det dobbelte beløpet. Til sammenligning brukte Sovjetunionen 7 milliarder dollar til å spre kommunismen over hele verden i de 70 årene mellom 1921 og 1991.¹⁶

Stans opp og tenkt på disse beløpene. Sørstatsbaptistenes internasjonale misjonsstyre, (*The Southern Baptist International Missions Board* (IMB)) er en av de største protestantiske misjonsorganisasjoner i verden. Deres årlige budsjett ligger på rundt 300 millioner dollar.¹⁷ Hvis saudiaraberne brukte 100 milliarder dollar over en periode på tretti år for å spre den radikale wahhabismen rundt om i verden, betyr det at de rundt regnet brukte et beløp tilsvarende IMBs hele årsbudsjett hver måned, sammenhengende i tretti år. Den saudiarabiske kampanjen for å nå nasjonene med budskapet om Islam er bokstavelig talt den aller største forkynnelses eller propagandakampanjen verden noensinne har sett. Ingenting annet kommer engang i nærheten. Venner, har vi rett til å si at dette kongedømmet oppfyller rollen som "den store byen" som sprer sin innflytelse og falske religion over hele verden?

KONKLUSJON

Saudi Arabia, som er spydspissen i, og den fremste lederen av, den islamske verdens-evangeliseringen, forfører virkelig verden med sine fat fulle av penger som bokstavelig talt bobler opp fra jorden. Hun forfører og evangeliserer verden med en falsk religion som på tross av at den er fremstilt som "fredens religion," i virkeligheten er grunnleggende totalitær i sin natur – voldelig, ekstrem og virkelig antikristelig like inn til margin. Lik skjøgen som stolt holder sitt beger høyt hevet, mens hun kaller på hele verden til å drikke av hennes giftige brygg, kaller også Saudi Arabia hele verden til å omfavne det de kaller den eneste sanne og siste religion. Det saudiaraberne tilbyr verden er i sannhet et beger fullt av avskyelige ting, den ytterste urenheten fra en sann hedensk og utvilsomt demonisk inspirert religion.

KAPITTEL 21

HUN SOM FORDERVER KONGENE

I DETTE KAPITLET VIL VI SE PÅ den enorme innflytelsen Saudi Arabia har i verden gjennom sin overflod av oljerikdommer. Som forfatter Gerald Posner minner oss på:

Saudi Arabia oppfører seg på mange måter som andre land som prøver å dyrke amerikansk støtte og øve innflytelse på utenrikspolitikk rundt temaer som de anser å være viktige ... Men, det som gjør det saudiarabiske kongedømmet forskjellig fra mange andre nasjoner med tilsvarende ambisjoner, er pengenes makt. Saudi Arabia har lyktes i en skala som ingen andre nasjoner kan måle seg med.¹

Kort sagt, så finnes det rikelig med beviser på at de saudiarabiske kongelige kjøper innflytelse, gunstige fordeler og privilegier, alt utenfor loven, og til slutt, når alt er sagt og gjort, kjøper de taushet. De saudiarabiske kongelige – som det per i dag finnes godt over førti tusen av – er uten sidestykke den mest innflytelsesrike familien i verden. På grunn av den helt ufattelig mengde med penger de har til sin disposisjon, er de også den største enkeltstående kilde til korrupsjon innenfor den amerikanske regjeringen. *Og det sier ganske mye.*

For noen år siden produserte PBS Frontline en dokumentarfilm som het *Svarte Penger (Black Money)*, der de intervjuet den tidligere saudiarabiske ambassadøren i de Forenede Stater, Prins Bandar. Da han spesifikt ble spurt om den astronomiske mengden saudiarabiske kontanter som hvert år gikk til korrupsjon og bestikkerser, svarte Bandar ganske enkelt: "Hva så? Vi oppfant ikke korrupsjon."² Det vi trenger å forstå er, at den saudiarabiske korrupsjonen av den amerikanske regjeringen opp til de høyeste posisjoner ikke bare er et biprodukt av deres ufattelige rikdom, men heller selve fundamentet til deres veloverveide og bevisste tilnærming til diplomati. Isteden for å prøve å skjule dette, skrøt faktisk Bandar av den saudiarabiske holdningen. "Hvis det bygger seg opp et rykte om at saudiaraberne tar seg av sine venner etter at de har forlatt sine poster, vil du bli overrasket over hvor mye bedre venner du får blant dem som nettopp har fått seg en ny post."³ For å si det uten omsvøp, så er saudiaraberne de snille gamle onklene til kongene på jorden og til nesten hver eneste profilerte amerikanske politiker du kan nevne. Forfatter Laurent Murawiec sa det ganske rett ut:

Saudi Arabia ... kjøper politikere, embedsmenn, journalister, akademikere, diplomater, oberster, generaler og etterretningsagenter. De kjøper "eksperter" til en billig penge, og utallige propaganda og lobbyfolk. Når de ser det nødvendig, krever de at TV-programmer blir sensurerte. De har oversvømt maktens sirkler med sine oljedollar. De krever at amerikanske selskaper godtar deres politiske betingelser for å kunne gjøre forretninger, selv når de er i strid med den amerikanske grunnloven.⁴

Pensjonerte CIA-agent Robert Baer uttrykker et hjertelig "amen" til Murawiecs påstander.

Selv en byråkrat i Washington med en IQ godt under snittet vet at om han holder seg inne med det saudiarabiske kongedømmet på en eller annen måte, vil han være i stand til å snike seg til en plass ved den saudiarabiske foringsautomaten. En konsulentavtale med Aramco, en fakultetspost ved et amerikansk Universitet, en jobb hos Lockheed – det spiller ingen rolle. Det finnes knapt en tidligere assisterende statsråd for det nære Østen, en CIA-direktør, et stabsmedlem ved det Hvite Hus, eller et medlem av Kongressen som ikke har endt opp på den saudiarabiske lønningslisten på en eller annen måte, det ser i hvert fall slik ut. Med så mye penger som venter der ute, har selvfølgelig ikke de amerikanske byråkratene ryggrad nok til å ta opp kampen mot Saudi Arabia.⁵

Han fortsetter:

På konsernnivå, har nesten alle skikkelser i Washington som det er verd å nevne, sittet i styret til minst ett selskap som har gjort en avtale med Saudi Arabia, og praktisk talt alle avtaler som er gjort med saudiaraberne blir etterhvert ugjennomsiktige, borte i en sandstorm der hjemme ved oljebrønnene hvor alle pengene strømmet ut i fra.⁶

Utallige beviser vitner om det faktum at saudiarabisk korrupsjon i de Forenede Stater er altgjennomtrengende. De detaljene Baer har utelatt har Posner fylt inn:

De saudiarabiske oljedollarene som har flommet inn i de Forenede Stater i løpet av de siste tretti årene har hatt innvirkning på amerikansk forretningsliv, politikk og samfunn. Disse pengene har kjøpt familien Saud ettertraktede plasser ved bordet til Amerikas økonomiske og politiske elite, og saudiaraberne har stadig oppvartet og kurtisert makten og de åpne dørene som følger av en slik enorm tilstrømming av kontanter.⁷

Men den enorme mengden av saudiarabiske penger har ikke bare korrumpert amerikanske politikere. Problemet er bokstavelig talt verdensomspennende, som Murawiec vitnet om:

Al-Saud familien har brukt den enorme makten og rikdommen som kommer fra oljen til å kjøpe nasjoner, samvittigheter, politiske partier, kjendiser og leiesoldater. Og ikke bare i den muslimske verden. Korrupsjonen har spilt en stor rolle, spesielt i Midtøsten. Men Al-Saud familien har vært smarte nok til å utvide sine forretninger til utenfor den muslimske verden: råttenskapen har også nådd Europa og de Forenede Stater.⁸

I 2011, kort etter at den arabiske våren brøt ut, var jeg gjest i Glenn Becks show på Fox News. Som et enestående tilbud, inviterte Beck meg til et av de mest sette TV-programmene i USA, i beste sendetid, for å diskutere Islams rolle og de siste dagers Antikrist. Like før vi gikk på luften, så jeg på Glenn og sa: "Jeg ber om unnskyldning for enhver ettervirkning av programmet som kan skje i morgen." Det var ingen overraskelse da nyheten kom om at Glenn Beck ville forlate Fox News. Mens det offisielt ble gitt flere grunner til hvorfor han tilslutt måtte forlate Fox News, ble jeg bak kulissene fortalt at det i hovedsak var på grunn av det faktum at Prins al-Waleed bin Talal eier en stor andel i selskapet News Corporation,⁹ som eier Fox News, at Beck ble tvunget ut. Tilsynelatende var vårt program en av de siste dråpene. Om dette er sant eller ikke kan jeg ikke si for sikkert, men det burde være en stor advarsel til amerikanerne at en mann som har donert nesten 30 millioner dollar for å oppmuntre til selvmordsbombing i Israel, faktisk besitter den største eierandelen i et slikt velkjent amerikansk nyhetsmedium.

Etter å ha lest flere bøker som avslører forholdet mellom Saudi Arabia og de Forenede Stater, ble jeg slått av i hvilken stor grad mange av uttalelsene til disse sekulære forfatterne så ut til å være et ekko av det som beskrives i Åpenbaringsboken. Mens Bibelen snakker om "den store skjøgen, hun som fordervet jorden med sin utukt" (Åp. 19:2 NBS 1978), skrev Baer om "oljen som ga næring til deres horeliv og korrupsjon."¹⁰ Bibelen sier "av hennes horelivs vredesvin har alle folk drukket (Åp. 18:3), mens Baer sier: "Washington har fått oss til å gå til sengs med djevelen. De redde opp sengen, dro vekk dynene og inviterte djevelen inn. Vi visket ham i øret og sa at vi elsket ham."¹¹

HUN SOM FORDERVER KONGENE

For å trekke saken videre, tenk bare på den påvirkning saudiarabiske bestikkelser, utpressinger og korrupsjon har hatt, ikke bare på amerikanske selskaper, universiteter og forskjellige politikere, men også på faktiske "konger," slik profetien gjentatte ganger beskriver. Har familien Sauds korrupte hånd faktisk nådd opp til det høyeste politiske embete i verden, til presidenten i de Forenede Stater?

PRESIDENT JIMMY CARTER

La oss begynne med president Jimmy Carter. Flere forfattere og journalister har i detalj beskrevet Carters høyst kompromitterende økonomiske relasjon med den saudiarabiske kongefamilien. Enten det var for å sikre ekstremt vennskapelige lån for å rette opp sin konkurstruede peanøttfarm, eller for å samle i lader de over 100 millioner dollar han hadde fått i donasjoner til sitt Carter Center for fred, har denne presidenten bokstavelig talt solgt sin sjel til Saud-familien.¹² Ifølge boken *Falskt vitnesbyrd: Jimmy Carters Palestina: Fred ikke Apartheid (Bearing False Witness: Jimmy Carter's Palestine: Peace Not Apartheid)*, utgitt av Den Amerikanske Komiteen for presise nyheter fra Midtøsten (*the Committee for Accuracy in Middle East Reporting in America, CAMERA*):

Jimmy Carters avhengighet av arabisk finansiering strekker seg tilbake til tidlige forretnings-forbindelser på 1970-tallet, og forsetter frem til i dag med pengegaver på mange millioner av dollar til det vel-finansierte legatet Carter Center i Atlanta i Georgia. Senterets årlige rapport fra 2006 avslører et totalt netto aktivum på 412.393.757 dollar, et påfallende stort beløp for en organisasjon som ikke arbeider for økonomisk vinning.¹³

I en ganske så frimodig uttalelse rundt disse oppfatningene sa Harvard professor Alan Dershowitz at Carter:

hadde blitt kjøpt opp gjennom millioner av dollar i donasjoner til sitt senter fra arabiske regjeringer som nekter å anerkjenne Israel og fra arabiske herskere som aktivt fremmer jødehat i Midtøsten og ellers rundt om i verden. Undersøkende journalister har avslørt i hvilken grad Carter hadde blitt "kjøpt og betalt" av arabiske og islamske penger. Carter Center, et filantropisk fond som den tidligere presidenten grunnla etter at han forlot presidentstolen, har mottatt pengegaver på flere hundre millioner dollar fra Saudi Arabia, de Forende Arabiske Emirater og sultanatet Oman, og grupper og individer nært knyttet til disse regjeringene, inkludert OPEC, den saudiarabiske Binladin gruppen, og den nå avdøde saudiarabiske kong Fahd, som er en av senterets grunnleggere.¹⁴

Det som er så utrolig viktig å forstå her, er at ingenting av dette er gjort ut fra de gode hjertene til saudiaraberne. Det er kalkulert, og det har en klart definert hensikt. Som tidligere britisk diplomat John Kelly så treffende har sagt: "Herskerne i de arabiske oljestatene er verken enkle filantropister eller uinteresserte skytshelgener ... de forventer å få noe tilbake for sine pengegaver."¹⁵ Hvis president Carter virkelig er kjøpt, hva fikk så saudiaraberne tilbake for sine investeringer? President Carter utviklet seg selvfølgelig til å bli en frittalende kritiker av Israel! Fordi de kom fra en tidligere president og nobelprisvinner, bar hans kritikk av Israel enorm vekt. Men hans anti-israelske retorikk nådde sitt høydepunkt da han skrev boken *Palestina: Fred ikke Apartheid (Palestine: Peace Not Apartheid)*. Etter at den ble utgitt, ble boken i stor utstrekning kritisert som "enfoldig" (*Slate Magazine*), "anti-historisk" (*Washington Post*) og "latterlig" (*San Fransisco Chronicle*).¹⁶ Boken var faktisk så sjokkerende dårlig at etter dens utgivelse gikk femten av medlemmene i Carters rådgivende styre av, inkludert Kenneth Stein som hadde sittet i styret til Carter Center i over tjuetre år. I et åpent brev skrev Stein at Carters anti-

israelske avhandling var "stappfull av faktiske feil, kopiert materiale som ikke hadde henvisninger, overfladiskheter, grove utelatelser og deler av boken var rent oppspinn."¹⁷ Hva var Carters svar på oppsigelsen til så mange medlemmer av styret? Han kom med en falsk påstand om at de hadde forlatt Carter Center fordi de var under press fra den jødiske lobbyen. Tenk over rekkevidden av hykleriet her. Selv om president Carter kom med utallige anklager og påstander om innflytelsen av "jødiske penger" i amerikansk politikk, leser vi ifølge Den Amerikanske Komiteen for presise nyheter fra Midtøsten (*the Committee for Accuracy in Middle East Reporting in America, CAMERA*):

De innberettede hundrevis av millioner dollar som har strømmet inn i Carter Center fra bidragsytere i Saudi Arabia og Gulf-statene, i tillegg til de enorme summene av arabiske penger som er donert til amerikanske universiteter, tenkesmier, lobby-organisasjoner, religiøse institusjoner og andre fora for opinionsdannelse, fremkaller ingen som helst bekymring fra Jimmy Carter om arabisk innflytelse på amerikansk utenrikspolitikk.¹⁸

Mye kan sies om de moderne anti-israelske kommentatorene og konspirasjonsteoretikerne om den allmektige "israels-lobbyen," men hvor ofte hører vi om "saudi-lobbyen"? For saudi-lobbyen er ikke bare ganske virkelig, den er den aller mektigste og mest velfinansierte lobbyen, ikke bare i Washington, men i hele verdenshistorien!

I tillegg til Carters trofaste motstand mot Israel, hvor han stadig anklager den jødiske staten for alle tenkelige brudd på menneskerettighetene, er han fullstendig taus om de endeløse, veldig veldokumenterte tilfellene av de mest avskyelige former for brudd på menneskerettighetene som skjer over hele det saudiarabiske kongedømmet. Slik kjøpte ikke bare familien Saud seg bokstavelig talt en amerikansk president til å tjene som talerør for sin anti-israelske kampanje, de har også betalt den samme munnen til å være lukket når de ønsker at den skal være lukket. Som ordtaket sier: "Dans apekatt, dans."

PRESIDENTENE GEORGE HERBERT WALKER BUSH OG GEORGE W. BUSH

Noen lesere vil kanskje bruke Carters liberale politiske ståsted som en forklaring på hans korrupsjon. Men saudiaraberne har korrumpert både Demokrater og Republikanere. Faktisk er det slik, at uansett hvilken grad av rikdom president Carter var i stand til å dra ut av saudiarabernes lommer, var det bare lommerusk sammenlignet med Bush-familien. I sin bok *Familien Bush, familien Saud: Det hemmelige vennskapet mellom verdens to mektigste dynastier (House of Bush, House of Saud: The Secret Relationship Between the World's Two Most Powerful Dynasties)* utgitt i 2004, beskrev forfatteren Craig Unger grundig, omhyggelig og detaljert den lange historien om Bush-familien og den saudiarabiske kongefamilien. Unger arbeidet seg systematisk gjennom det flokete nettverket av underselskaper, forretninger, banker og vennskapslån, og kom opp med et sluttresultat like i underkant av en og en halv milliard dollar som hadde blitt overført fra saudiarabiske hender til Bush-familien. Unger skrev:

Alt i alt hadde minst 1,476 milliarder tatt veien fra Saud-familien til Bush-dynastiet og dets tilknyttede selskaper og institusjoner. Det kan trygt sies, at aldri før i historien har en presidentkandidat – langt mindre en presidentkandidat og hans far, en tidligere president – hatt slike tette økonomiske og personlige bånd til den herskende familien i en fremmed makt. Aldri før har en presidents personlig formue og offisielle politikk vært så dypt viklet sammen med en annen nasjon.¹⁹

Unger går faktisk videre med å si at dette beløpet på 1,476 milliarder dollar er et nøkternt anslag. Dette er bare beløpet som med sikkerhet kan fastsettes. Stopp opp enda en gang, og la virkeligheten i det som sies her synke helt inn. Vi snakker ikke om et tilfeldig lobbyfirma som har gitt noen antatt store beløp til en eller annen tvilsom politiker. Vi snakker om én og en halv milliard dollar som har blitt overført til to amerikanske presidenter, direkte fra en fremmed makts regjering som uten tvil er den enkeltstående største kilden til finansiering av radikal Islam i hele verden. Hvorfor i all verden blir ikke dette ropt ut fra hustakene? Hvordan kan vi tro at denne slags penger ikke har noen påvirkning på beslutningstaking og utenrikspolitikk? Hvordan er det mulig å ikke se oppfyllelsen av Åpenbaringen 17-18 i dette, "Kongene på jorden ... har levd i overdådighet med henne"?

Før jeg fortsetter, ønsker jeg å være tydelig på at jeg på ingen måte er en 11. september konspirasjonsteoretiker. Jeg tror at angrepet den 11. september i 2001 ble utført av islamistiske terrorister. Men det skjedde allikevel noen åpenbare dekkoperasjoner av George W. Bush-administrasjonen både den 11. september og i dagene, ukene, månedene og årene som fulgte. Jeg viser spesielt til relasjonen mellom høytstående saudiarabiske regjeringsmedlemmer og angriperne. Det var faktisk ikke før i januar 2016 at nyheten kom om at Bush-administrasjonen hadde fjernet tjueåtte sider fra en felles Kongressrapport om etterforskningen av angrepene 11. september. I følge et tidsskrift om utenrikspolitikk, *Foreign Policy Journal*:

Det finnes tjueåtte hemmeligstemplede sider fra en komite i Kongressen som etterforsket 11. september, der det påstås at det ble funnet bevis på saudiarabisk økonomisk støtte til kaprerne. Verken administrasjonen til George W. Bush eller Barak Obama ville frigjøre de hemmeligstemplede sidene. Bare noen få medlemmer av Kongressen har fått lov til å lese dem under påsyn, og de har ikke tillatelse til å snakke om dem.²⁰

Da nyheten om retusjeringen av dokumentene slapp løs, intervjuet den britiske nettavisen til *The Guardian* John F. Lehman, som faktisk satt i kongresskomiteen fra 2003 til 2004:

"Det var fryktelig mange saudiarabiske enkeltmennesker som støttet kaprerne, og noen av disse menneskene arbeidet i den saudiarabiske regjeringen," sa Lehman i et intervju,

og antydnet at komiteen kan ha gjort en feil ved å ikke nevne dette eksplisitt i sin endelige rapport. "Vår rapport skulle egentlig aldri leses som en frikjennelse av Saudi Arabia."²¹

Som jeg sa kjøper ikke bare saudiarabiske penger innflytelse og privilegier, men de kjøper også taushet. Ingen annen nasjon på jorden ville ha vært i stand til å slippe unna med det saudiaraberne gjorde den dagen. Husk på at femten av de atten kaprerne var saudiarabiske borgere. Hvis det var noen nasjon i verden hvis innbyggere skulle ha vært behandlet med mistenksomhet, så var det Saudi Arabia. Men snarere tvert imot. Da himmelrommet over hele U.S.A. var fullstendig stengt, var de eneste flyene med tillatelse til å være i luften den dagen de som tilhørte de saudiarabiske prinsene. De saudiarabiske kongelige fikk spesialprivilegier som ikke engang amerikanske regjeringsmedlemmer ble til del! De var den eneste gruppen som var fullstendig fritatt fra forbudet. Dette fant sted under Bush-administrasjonen, og det var ikke noe feilgrep.

"Så mye som hun har opphøyet seg selv og levd i overflod, så mye skal dere gi henne av pine og sorg. Fordi hun sier i sitt hjerte: "Jeg sitter som dronning og er ikke enke, sorg skal jeg aldri se!" (Åp. 18:7)

"Du stolte på din ondskap. Du sa: 'Det er ingen som ser meg!' Din visdom og din kunnskap har forført deg, så du sa i ditt hjerte: 'Jeg og ingen annen!'" (Jes. 47:10)

BILL OG HILLARY CLINTON

La oss også se på den saudiarabiske innflytelsen på Bill og Hillary Clinton. Media kokte på slutten av valget i 2016, da det ble oppdaget at enorme pengesummer hadde blitt donert til Clinton Foundation av Saudi Arabia og andre arabiske stater i Gulfen. En rapport i *Daily Caller* forklarte:

Bill og Hillary Clinton mottok minst 100 millioner dollar fra eneveldige stater i den Persiske Gulf og deres ledere, noe som potensielt kunne undergrave presidentkandidat Hillary Clintons påstand om at hun kunne utføre en uavhengig Midtøsten-politikk. Som presidentkandidat er den mengden av utenlandske penger som Clinton-paret har dynget seg opp fra de Persiske Gulf-statene "ganske enkelt uten sidestykke," sier nasjonal sikkerhetsanalytiker Patrick Poole.²²

Men disse 100 millionene kom fra en håndfull arabiske Gult-stater. Ifølge *Politifact*, var Saudi Arabias donasjoner alene på nærmere 35 millioner dollar.²³ Dette tallet er ikke iberegnet donasjoner fra enkeltpersoner i kongedømmet eller grupper slike som *Venner av Saudi Arabia (Friends of Saudi Arabia)* eller den *Islamske Verdenskongressen (Islamic World Conference)*.

Hvorfor skulle de saudiarabiske kongelige donere flere titalls millioner dollar til Clinton Foundation? Skal vi virkelig tro at de saudiarabiske kongelige er så lidenskapelig engasjert i Clinton-parets forskjellige humanitære prosjekter? Eller hadde for eksempel disse donasjonene noe å gjøre med de kolossale våpensalgene til kongedømmet, som Clinton hadde tilsyn med da hun tjenestegjorde som Utenriksminister? I følge den uavhengige avisen *Mother Jones*:

I 2011 klarerte Utenriksdepartementet en enorm våpenavtale: Med Boeing i spissen, skulle et konsortium av amerikanske forsvarsleverandører levere avanserte jagerfly til Saudi Arabia til en verdi av 29 milliarder dollar, på tross av bekymringer angående kongedømmets bekymringsfulle historie rundt menneskerettigheter. I årene før Hillary Clinton ble Utenriksminister, hadde Saudi Arabia bidratt med 10 millioner dollar til Clinton Foundation, og bare to måneder før jetflyavtalen ble slutført, donerte Boeing 900.000 dollar til Clinton Foundation, ifølge en undersøkelse gjort av *International Business Times* som ble sluppet på tirsdag. Handelen med Saudi Arabia er bare ett eksempel på at nasjoner og selskaper som har gitt penger til Clinton Foundation har opplevd en økning i våpenavtaler mens Hillary Clinton satt som leder av Utenriksdepartementet.²⁴

Saudiaraberne vet hvordan dette spillet skal spilles. De vet hva de vil, og de vet hvordan de skal få det. Man burde håpe at embetet til presidenten i de Forenede Stater skulle være utenfor rekkevidde av lobbyister fra stater som sponser terror, men som jeg har vist er adgangen den mektige og overtalende familien Saud har til hver eneste amerikanske president, ganske enkelt uten sidestykke.

KONKLUSJON

I flere bøker har det blitt skrevet detaljert om den saudiarabiske korrupsjonen av den amerikanske politikken, helt opp til toppen av systemet. Virkningen av denne korrupsjonen strekker seg fra å imøtekomme saudiarabernes anti-israelske dagsorden, til å overse deres gjennomgående grusomheter når det gjelder menneskerettighetene, til å gi dem privilegier til å leve utenfor loven, til å smøre enorme våpenavtaler i mange milliarder dollar-klassen, og til hvem vet hva annet de måtte være? Saudiaraberne har både midlene og kunnskapen til å få det de ønsker seg. Dessverre har alle sin pris, inkludert praktisk talt alle presidentene i de Forenede Stater i de siste generasjonene. Tenk igjen på beskrivelsen av skjøgen: "Med henne har jordens konger drevet hor" (Åp. 17:2), hun som "regjerer over kongene på jorden" (17:18 KJV), og som de har "levd i luksus med" (18:9 KJV). Den saudiarabiske kongefamilien passer inn nesten helt perfekt. Jeg vil faktisk påstå at ingen annen politisk eller religiøs instans i verden passer mer fullkomment til profetien.

KAPITTEL 22

DRUKKEN AV DE HELLIGES BLOD

EN AV DE VIKTIGSTE KARAKTERISTIKKENE som identifiserer de siste dagers Babylon er at hun er en stor forfølger av de hellige. Blant de første observasjonene apostelen Johannes gjorde av skjøgen er at hun var "drukken av de helliges blod og av Jesu vitners blod" (Åp. 17:6). Selv om det er et historisk element i dette, taler profetien først og fremst om de siste dagers martyrium. Forfølgelsen fra den store skjøgen vil resultere i kulminasjonen av Satans raseri mot de hellige ned gjennom hele den bibelske historien. Dette er grunnen til at profetien avsluttes med en så sterk uttalelse: "I (henne) ble funnet blod av profeter og hellige og av alle dem som er blitt myrdet på jorden" (Åp. 18:24). Hvor godt passer Mekka, Saudi Arabia og Islam til denne beskrivelsen?

DE TIDLIGE ISLAMSKES EROBRINGER

Etter Muhammeds død i 632 e.Kr, ble hans beste venn Abu Bakr hans etterfølger. Under lederskap av Abu Bakr og hans general Khalid ibn al-Walid – kjent som Sayf-Allah al-Maslul (Allahs dragne sverd) – eksploderte den muslimske bevegelsen nordover ut fra den Arabiske halvøy og inn i Midtøsten, inkludert områdene der dagens Jordan, sørlige Syria og Irak ligger. Etter to år døde Abu Bakr og ble etterfulgt av Umar, enda en av Muhammeds betrodde venner. Umar regjerte i ti år. Under hans ledelse ekspanderte

Islam i en til da ukjent hastighet, og erobret Persia, mye av Nord-Afrika og mer enn to tredeler av de bysantinske rike.¹ Det tredje Kalifatet, under Uthman, førte den islamske erobringen hele veien til Afghanistan og nord inn i Armenia. Hvis man arbeider seg grundig gjennom historien om alt som skjedde i løpet av disse årene – de kristne byene ble ødelagt, de kristne ble myrdet, kvinnene og barna ble tatt som slaver – er antallet absolutt rystende.² Dette er en del av historien som knapt undervises på dagens sekulære Universiteter. De virker å være innstilt på å drive med en revisjon av historien som etterlater Islam i et gunstig lys.

Her er fakta: Innen fire år etter at Muhammed døde, ble det drept over tre hundre tusen kristne. I løpet av de neste ti årene ble det drept en hel million. Etter at kirken i seks hundre år hadde ekspandert ut over hele Midtøsten og områdene rundt Middelhavet, ble den i sitt gamle kjerneområde knust i løpet av én generasjon. Alle de store kristne hovedstedene fra oldtiden i denne regionen, der misjonærene ble sendt ut i fra, kom under islamsk innflytelse. Antiokia, Jerusalem, Aleksandria i tillegg til Efesos og de seks andre kirkene i Åpenbaringsboken ble alle redusert til utposter i den kristne verden som strevde med å overleve. Innen et kort hundreår hadde femti prosent av verdens kristendom blitt underlagt islamsk herredømme.³

ISLAMSK KRIG MOT JØDENE

Den islamske erobringen var ikke mindre snill mot jødene. Se bare vitnesbyrdet til Maimonides, den store jødiske vismannen som levde i Spania og Egypt, som begge kom under islamsk kontroll i løpet av Middelalderen:

Ismaels familie ... forfølger oss hardt og klekker ut nye måter å skade oss og nedverdige oss på ... Ingen har kommet i nærheten av å nedverdige og ydmyke oss så mye. Ingen har vært i stand til å redusere oss slik som dem. Vi har gjort slik våre velsignede, tidligere vismenn befalte oss å gjøre, å tåle løgnene og absurditetene til Ismael. Vi lytter, men forblir tause ... På tross av alt dette blir vi ikke på noe tidspunkt spart for deres villskap og ondskap og deres utbrudd. Tvert imot, jo mer vi lider og velger å forsone oss med dem, jo mer velger de å handle fiendtlig mot oss.⁴

DE SAUDIARABISKE KRIGEN MOT ISRAEL OG JØDENE

Mens Vesten så vidt har begynt å merke terrorismens stikk, har smerten lenge vært kjent av israelerne, som alltid har vært første front mot den muslimske verden. Saudiaraberne prøver som oftest å skjule sin forbindelse til terrorismen i Europa og de Forenede Stater (slik som 11. september), men når det kommer til Israel har de knapt forsøkt å skjule sin støtte til de islamske terroristene. Gjennom den *Saudiarabiske Komiteen for støtte til al-Quds (Jerusalem o.a.) Intifadaen (the Saudi Committee for the Support of the al-Quds Intifada, SCSQI)*, har saudiaraberne støttet hver av familiene til palestinske selvmordsbombere med en belønning på 25.000 dollar.

Så langt tilbake som 2002 holdt Saudi Arabia en nasjonal TV-innsamling for å skaffe midler til SCSQI. Den saudiarabiske prinsen Alawaleed bin Talal ga løfte om 27 millioner dollar. TV-innsamlingens vert var en fremstående geistlig fra den saudiarabiske regjeringen, Sheik Saad al-Buraik, som i løpet av det direktesendte TV-programmet fortalte seerne:

Jeg er imot Amerika til slutten av mitt liv, til Dommedag, jeg er imot Amerika selv om steinene smelter. Mitt hat mot Amerika, hvis bare en del av dette hatet var en del av universet, så ville det kollapse. Hun (Amerika) er roten til alle onder og all ondskap på jorden ... Mine muslimske brødre i Palestina, ikke vis noen nåde eller medlidenhet med jødene, deres blod, deres penger, deres kropp. Jødernes kvinner kan dere bare ta, de tilhører lovlig dere. Gud skapte dem til å tilhøre dere. Hvorfor tar dere ikke jødernes kvinner til slaver? Hvorfor fører dere ikke jihad mot dem? Hvorfor plyndrer dere dem ikke?⁵

Det totale bidraget fra den saudiarabiske kongefamilien var rundt 50 millioner dollar. Etter høylytte protester fra Amerika, erklærte en annen saudiarabisk prins, Naif Bin Abdulaziz, innenriksminister i Saudi Arabia fra 1975 til 2012, i en utfordrende uttalelse: "Komiteen vil fortsette med å skaffe tilveie direkte støtte til familiene til de palestinske martyrene og de som har blitt såret i motstand mot okkupasjonen."⁶ *Instituttet for medieforskning i Midtøsten (Middle East Media Research Institute, MEMRI)*, utga i juli 2003 en rapport om den saudiarabiske kongefamiliens økonomiske støtte til palestinerne fra 1998 til 2003. Rapporten stadfester:

I årtier har kongefamilien i kongedømmet Saudi Arabia vært den fremste økonomiske bidragsyter til de palestinske gruppene som kjemper mot Israel, gjennom å etablere to større komiteer. *Folkekomiteen til støtte for palestinske mujahedin (The Popular Committee for Assisting Palestinian Mujahideen)* og *Støttekomiteen til Al-Quds Intifadaen og Al-Aqsa Fondet (The Support Committee for the Al-Quds Intifada and The Al-Aqsa Fund)* har til dags dato gitt over 15 milliarder saudiarabiske Riyal (4 milliarder US dollar) og har gitt palestinske grupper løfte om over 1 milliard dollar for å finansiere fortsettelsen av intifadaen, som også blant saudiarabiske embetsmenn vanligvis blir kalt for "jihad" og "motstand."⁷

Jeg har ofte hørt beskyldningene om at det virkelige problemet i Midtøsten er Israel: hadde ikke Israel blitt gjenopprettet i Midtøsten, ville muslimer og jøder leve fredelig sammen. Denne holdningen ser fullstendig bort fra det åpenbare faktum at Islams antisemittiske retorikk strekker seg hele veien tilbake til Muhammed selv. Antisemittisme er en fundamental del av islamske læresetninger. Dette er grunnen til at Ibn Saud, grunnleggeren av det moderne Saudi Arabia i 1937, lenge før staten Israel ble grunnlagt, sa til en journalist: "Guds ord lærer oss – og vi tror ubetinget på dette – at for en muslim å drepe en jøde,

eller for ham å bli drept av en jøde (i jihad) sikrer ham øyeblikkelig adgang til Himmelen og inn i det opphøyde nærværet til Gud den Allmektige.”⁸

Hatet og blodtørsten til skjøgen er ikke bare rettet mot det jødiske folk, men også mot de kristne, og til syvende og sist mot hele verden (se Åp. 18:24).

DRUKKEN AV BLODET

I dag finner de meste voldelige jihadist og terrorist-organisasjoner i verden sine ideologiske røtter i Saudi Arabia. Enten vi taler om al-Qaida (globalt), IS (Syria, Irak, Libya, Sinai), Taliban (Afghanistan), Abu Sayyaf (Filippinene), Lashkar-e-Taiba (Pakistan), Jabhat al-Nusra (Syria), Al-Shabab (Somalia) eller Boko Haram (Nigeria), er de alle samme salafist-grupper med ideologiske røtter som strekker seg direkte til kongedømmet Saudi Arabia. Hvis det finnes én nasjon i verden som har mest skyld i det store antallet terroristangrep som har fortsatt å spre seg over verden i de par siste tiår, kan det ikke være tvil om at dette må være Saudi Arabia.⁹

Det er godt dokumentert at mange av de saudiarabiske kongelige støtter eller finansierer radikal Wahhabi/Salafi Islam og jihad. I Gerald Posners fremstilling av livet i Saudi Arabia, *Hvorfor Amerika sov (Why America Slept)*, forteller Posner i detalj en virkelig fascinerende historie. I de første dagene av krigen i Afghanistan, like etter 11. september, hadde amerikanske tropper fanget Osama bin Ladens nummer 3 mann (på den tiden), ved navn Abu Zubaydah. Det amerikanske militæret klekket ut en plan de trodde ville få Zubaydah til å snakke. Han ble tatt med til et CIA-anlegg i Afghanistan som hadde blitt bygd for å gjenskape innsiden av et saudiarabisk militærfengsel. Zubaydah ble ledet til å tro at han hadde blitt overgitt til de saudiarabiske myndighetene. To arabisk-amerikanske spesialsoldater forhørte ham. Tanken var at hvis Zubaydah trodde at han virkelig var i saudiarabisk fangenskap, ville frykten for hard tortur få ham til å snakke eller å inngå en avtale om å samarbeide med (de langt mindre harde) amerikanerne.

Men noe helt uventet skjedde. Så snart ”det gikk opp for” Zubaydah at han var i saudiarabisk fangenskap, ble han veldig lettet. Han ba ganske enkelt sine forhørere om å ringe ett av to mobilnummer som han hentet frem fra hukommelsen. Ring, forsikret Zubaydah dem om, ”så vil han fortelle dere hva dere skal gjøre.”

”Påfunnet slo tilbake på dem”, skrev Postner. CIA ble sjokkert over å finne ut at mobilnumrene tilhørte prins Ahmed bin Salman Abdul Azzi, nevøen til kong Fahd. Aziz var en forretningsmann som var utdannet i Vesten og en av de rikeste av de saudiarabiske kongelige. Hans far hadde vært guvernør i Riyadh, hovedstaden i Saudi Arabia i mer enn førti år.¹⁰

ALMISSER FOR JIHAD

I 2006 ble et enestående verk, *Almisser for jihad: Veldedighet og terrorisme i den islamske verden (Alms for Jihad: Charity and Terrorism in the Islamic World)* publisert av Cambridge University Press. Denne temmelig grundige boken dokumenterer tallrike eksempler på finansiering av terrorisme fra

fremstående medlemmer av den saudiarabiske kongefamilien og regjeringen. Ikke overraskende ble forlaget saksøkt av Khalid Salim A. Bin Mahfouz, en saudiarabisk milliardær, bankmann og tidligere formann i National Commercial Bank, som ble identifisert som økonomisk støttepartner til Al-Qaida, for å få boken tatt ut av sirkulasjon. I en uhørt operasjon ble forleggeren enig med saksøker og boken ble bokstavelig talt fjernet fra bokforretninger og biblioteker. I dag er boken nesten umulig å få tak i, bortsett fra noen få piratkopierte utdrag på internett. Det er en viktig lekse å lære her. Ikke bare har saudiarabiske penger gått til å støtte globale terroristorganisasjoner, men de har også konsekvent bragt alle varslene til taushet. Den saudiarabiske kongefamiliens velvillige støtte til radikal islamsk jihad, er faktisk et av de kanskje mest velkjente, men minst diskuterte faktum i Washington og i FN. I en orientering til Pentagon fra 2002, pekte komiteen *Defense Policy Board Advisory Committee* – en føderal rådgivende tenkesmie for det amerikanske Forsvarsdepartementet – på Saudi Arabia med kanskje større åpenhet enn noen i Washington aldri hadde våget å si offentlig:

Saudi Arabia er den viktigste varsellampen for den arabiske krisen og dens utadrettede aggresjon. Saudiaraberne er aktive på alle nivå av terrorkjeden, fra planleggere til sponsorer, fra høytstående personell til fotsoldat, fra ideolog til heiajeng.¹¹

Mens president George W. Bush rettmessig erklærte at ”penger er livsnerven i terroristoperasjoner,” hadde Saudi Arabia, i følge en fellende rapport som ble sendt til FNs Sikkerhetsråd, ”overført over en halv milliard dollar til al-Qaida i tiåret fra 1992 til 2001.”¹²

Se ut på verden i dag. Se på nasjonene i Nord-Afrika. Tenk på Nigeria der nesten sju tusen mennesker ble drept av Boko Haram bare i 2014. Tenk på det enorme antall kirker som har blitt angrepet, det antall kvinner som har blitt kidnappet. Tenk gjennom den forferdelige nedslaktingen som ble utført av IS i Syria og Irak. Når vi ser de kvelende skyggene som blir kastet over Afghanistan av Taliban, eller terroristangrepene som nå øker i Europa og de Forenede Stater, kan dette til syvende og sist ledes tilbake til den unike formen for Islam som flyter ut fra Saudi Arabia som en kraftig fontene. Spør hvem som helst hva Saudi Arabias fremste eksportartikkel er, så vil vedkommende nesten alltid si olje. Men deres fremste eksportartikkel er radikal Islam.

Når vi studerer bildene Skriften maler av den store skjøgen, oppdager vi at hun isteden for å føle noen skyld for blodet hun har spilt, er hun stolt, beruset, og har lyst på mer. Hun brisker seg og løfter sitt gylne beger høyt og lokker innbyggerne på jorden til å ta del i hennes galskaps vin og umoralen i hennes falske religion. Hvem passer bedre til denne beskrivelsen enn Saudi Arabia og dens barbariske og nå stadig mer globale religion, Islam?

ENDETIDENS MARTYRIUM VED HALSHOGGING

Det er enda en skrekkinnjagende detalj vi må tenke på når vi studerer de bibelske beskrivelsene av den store skjøgen, dyret og de siste dager. Ikke bare vil Guds folk lide martyrdøden i løpet av denne perioden, men de vil lide martyrdøden ved ”halshogging”:

Og jeg så deres sjeler som var blitt halshogd for Jesu vitnesbyrds skyld og for Guds ords skyld, og de som ikke hadde tilbedt dyret eller dets bilde, og som ikke hadde tatt merket på sin panne eller hånd. (Åp. 20:4).

Dette er en virkelig unik og veldig malende sannhet. Skal vi forvente at Vatikanet skal begynne å halshogge kristne over hele jorden, spesielt "for Jesu vitnesbyrds skyld"? Skal vi forvente at de Forenede Stater begynner å gjøre dette? Eller ville det være mer fornuftig å forvente at den muslimske verden, som er så dypt influert av saudiarabisk wahhabisme, skal være ansvarlig for å halshogge de hellige?

Den 30. mai i 2016 henrettet den saudiarabiske regjeringen sitt nittifemte offer det året, noe som satte i gang en verdensomspennende protest mot det høye antallet henrettelser i Saudi Arabia. I 2015 ble 158 mennesker halshogd for forskjellige forbrytelser. Blant de forbrytelsene som kan straffes med halshogging er frafall.¹³ Det er sant. Hvis noen forlater Islam for å bli en kristen i Saudi Arabia, kan han eller hun på lovlig vis bli halshogd av regjeringen.

Hvorfor er vi så besluttet på å vente på at en ny, udefinert religion skal vokse frem og begynne å halshogge de troende, når en slik religion allerede eksisterer? På enda et område passer kongedømmet Saudi Arabia perfekt med den bibelske beskrivelsen av den store skjøgen Babylon.

KAPITTEL 23

DEN PROSTITUERTE I ØRKENEN

TIL NÅ HAR DU LÆRT både fra Skriften og fra de foregående kapitlene, at skjøgebyen i Åpenbaringen 17-18 blir beskrevet som å ligge i en ørken. Selve Saudi Arabia ligger jo i den store arabiske ørkenen. Men, det som er enda mer interessant er at et annet, tradisjonelt navn på kongedømmets helligste by, Mekka, er Faran, en henvisning til den gammeltestamentlige ørkenen Paran (Se 1. Mos. 21:21). Denne islamske byen kunne ikke ha passet bedre inn i denne profetien.

Men profetien beskriver også endetidens Babylon som en havneby, som selve Mekka ikke er, den ligger åtti kilometer inn i landet fra kysten av Rødehavet. Men, på samme måte som både Roma og Babylon var mye mer enn bare byer, er de siste dagers Babylon også mer enn en by. Det er ingen tvil om at denne profetien taler om et større geopolitisk innflytelsesområde. Åtti kilometer vestover ligger havnebyen Jeddah. Jeddah er ikke bare den største religiøse havnebyen i kongedømmet, der millioner av pilgrim�er hvert år kommer reisende på vei til Mekka og Medina, men den er også det aller viktigste sentrum for handel. Som en av de mest utviklede byene i Saudi Arabia, brisker Jeddah seg med en blendende rekke av høye bygninger og luksushoteller som står i rekke langs kysten av Rødehavet. I 2013 begynte også saudiaraberne med byggingen av det store tårnet Jeddah Tower, som de innen 2020 har planlagt skal bli verdens høyeste bygning, som til og med skal overgå Burj Khalifa i Dubai. Jeddah Tower er ment å skulle bli kronjuvelen i et foreslått utviklingsprosjekt kjent som "Jeddah Economic City." En del av den større planen involverer også bygging av enda en storby hundre kilometer nord for Jeddah, kjent som King Abdullah Economic City (KAEC). Byen har vært under bygging siden 2005, og er i dag et spindeltev av bygningskraner og halvferdige høyhus. En rapport fra BBC News beskriver byen: "KAEC vil med sine 180 km² til slutt bli en metropol litt større enn Washington DC, til en pris av 100 milliarder dollar. Gjennom hovedsakelig privat finansiering vil King Abdullah Economic City bli uten sidestykke når det gjelder den storslagne visjonen man har for byen."¹ Når eiendomsutvikleren beskriver planene kaller de den en "mega-havneby."² Målet er å gjøre både Jeddah Economic City og King Abdullah Economic City til de mest teknologisk avanserte havnebyene i verden, og erstatte Dubai som regionens kommersielle sentrum langs en av verdens travleste skipsleder. KAEC vil også bli hjemsted for "Finansøya" (*Financial*

Island), som har til hensikt å bli det regionale økonomiske nervesenteret for verdens ledende banker og finansinstitusjoner.

Til å knytte sammen byene Jeddah, Mekka, Medina og KAEC vil man bygge toglinjen Haramain High Speed Rail, også kjent som "den Vestlige Jernbanen" (The Western Railway). Dette toget vil gå i 300 kilometer i timen og tilby reise til en hvilken som helst av de tre byene på mindre enn tretti minutter.

Saudi Arabias vestkyst

Det er tydelig at byene Jeddah og KAEC, som ligger rett ved kysten av Rødehavet, så absolutt oppfyller Åpenbaringens beskrivelse av en mektig havneby. I årene som kommer, hvis saudiarabernes planer skrider frem som planlagt, vil dette ganske sikkert bli mer og mer opplagt. Mens mange flotte kristne fortolkere for tiden er på utkikk etter et mektig økonomisk sentrum som skal vokse frem i Babylon over natten, er i selvsamme øyeblikk et slikt prosjekt allerede under bygging ved Rødehavet. Mer enn 120 milliarder dollar blir øst inn i dette prosjektet. I mellomtiden ligger den største og viktigste byen for religiøs avgudsdyrkelse som verden har sett, mindre enn én times biltur øst for denne fremvoksende økonomiske hovedstaden. Alt dette vil bli knyttet sammen med et meget avansert transportsystem, som i det alt vesentlige gjør disse byene om til én kjempeby uten sidestykke i historien. Alt dette må vi virkelig

se på som profetisk viktig. Ved å betrakte hva dette regionale prosjektet vil bli i løpet av det neste tiåret, ser det faktisk ut som vi nesten har en perfekt oppfyllelse av profetien. Mens Mekka utvilsomt er det religiøse tyngdepunktet i regionen, er Jeddah og kanskje KAEC de viktigste sentrene for handel ved Rødehavet. Inntil en annen kjempeby vokser frem i regionen, som med rette kan konkurrere med Mekka og Jeddah som den religiøse og finansielle hovedstaden i verden, er det ganske enkelt ingen grunn til å se seg om andre steder. I nåværende stund ser den travle kysten langs Rødehavet og skjøgebyen Mekka ut til å oppfylle de bibelske beskrivelsene av Mysteriet Babylon.

ET KONGEDØMME AV FORBRUKERE

I kapittel 11 pekte jeg på at Mysteriet Babylon primært er en forbruker og ikke en produsent av varer. Mens kjøpmenn vokste seg rike på alle varene som hun kjøper og importerer, ser det ut til at det eneste hun eksporterer, foruten oljen, er hennes falske religion. Som en ørkennasjon, hvis eneste rikdom eksklusivt kommer fra salg av olje, en ressurs som strømmer opp fra jorden, importerer Saudi Arabia nesten alt den forbruker. Laurent Murawiec skrev:

Siden familien Saud hadde regien på de skyhøye oljeprisene gjennom OPEC i 1973 og 1974, og enda en gang i 1978 og 1979, har det saudiarabiske finansdepartementet skrappt inn det nesten ufattelige beløp av to trillioner dollar, det er et gjennomsnitt på 80 milliarder hvert år ... Pengene faller ned som manna: formuer blir skapt uten anstrengelser, uten arbeid, uten investeringer, uten vitenskapelig forskning, uten teknologiske nyvinninger. Alt dette er importert.³

ET KONGEDØMME MED SLAVER

I kapittel 2 nevnte jeg at de siste dagers Babylon ville være en nasjon som importerte blant annet "treller og menneskesjeler" (Åp. 18:13). Det kan være menneskehandel det er tale om i dette avsnittet. Men kan det hende at det ikke er alt? Kan det være en annen, dypere mening med denne setningen – noe som i enda større grad involverer og identifiserer Saudi Arabia som den store skjøgebyen?

Det finnes ingen annen nasjon i verden der en slik utrolig stor prosentandel av befolkningen består av ikke-borgere. Saudi Arabia er en nasjon som er fylt med utenlandske borgere og utvandrede arbeidere. Hver tredje person som bor i kongedømmet er faktisk ikke borgere av Saudi Arabia. Over 90 prosent av alle jobber som ikke er i regjeringsapparatet er fylt av utenlandske arbeidere.⁴ Ifølge den saudiarabiske arbeidsministeren Dr. Ghazi al-Ghosabi er det rundt regnet 9 millioner utenlandske arbeidere i Saudi Arabia.⁵ Til sammenligning bor det mindre enn 19 millioner saudiarabiske borgere i kongedømmet.

Forholdene som mange av disse utenlandske arbeiderne jobber under har vært en stadig kilde til kritikk fra menneskerettighetsgrupper. Alt fra tortur til urettferdige rettsaker, tvungen innesperring, til fysisk mishandling og voldtekter, alt dette er rapportert i det vide og brede. Hør på følgende uttalelse fra en av staben i Human Rights Watch, Leah Whitson: "Vi fant menn og kvinner i forhold som lignet på

slaveri ... Sak etter sak demonstrerer at saudiaraberne vender det blinde øyet til systematiske overgrep som skjer mot utenlandske arbeidere.”⁶

Murawiec skrev om de:

seks millioner immigrantene som gjør arbeidet – amerikanere, europeere, indere, pakistanere, filippinere, egyptere og palestinere, jemenitter og koreanere, all innleid arbeidskraft som er frarøvet sine grunnleggende rettigheter, faktiske slaver som holder julene i gang, som monterer, reparerer, organiserer og bygger ... kongedømmet konsumerer ... saudiaraberne forakter dem som produserer.⁷

Mens de selv lever liv i overflod, ansetter mange saudiarabiske husholdninger utenlandske borgere til å gjøre rutinemessig arbeid i hjemmene, slikt som matlaging og rengjøring. Mange av disse fremmedarbeiderne kommer fra fattigere asiatiske land. Et stort antall er innleid fra Sri Lanka og Filippinene. Deres ansettelse er knyttet til en kontrakt som tillater at ”herren” kan oppbevare passene deres gjennom hele kontraktperioden mens arbeiderne på sin side blir betalt veldig lave lønninger. Heller ikke kan arbeiderne forlate landet uten arbeidsgiverens tillatelse, og kvinner kan ikke forlate landet uten at de er i følge med en mann. Det finnes mange rapporter om at kvinnelige tjenere har vært utsatt for seksuelle overgrep og voldtekt.

Men slaveri? Dette må da virkelig være en overdrivelse. For det er sant at slaveri ikke er forenlig med saudiarabisk kultur og lovgivning! I 2003 erklærte den fremstående saudiarabiske sjeiken Saleh Al-Fawzan ganske så bråkjevt at ”slaveri er en del av Islam.”⁸ Når vi forstår hvem Al-Fawzan er, fremstår dette enda mer forbløffende. Som historiker og kommentator Daniel Pipes minner oss på, ”Al-Fawzan er ingen løs kanon på dekk.” Han er medlem av *Seniorrådet for Geistlige (Senior Council of Clerics)*, Saudi Arabias høyeste religiøse organ, og *Rådet for religiøse forordninger og forskning (Council of Religious Edicts and Research)*, han er imam i den fremstående Prins Mitaeb moskeen i Saudi Arabias hovedstad Riyadh, og han er professor ved Prince Mitaeb Mosquelmam Mohamed Bin Saud Islamic University.⁹

Frem til denne dag fortsetter den saudiarabiske regjeringen å nekte å underskrive de Forenede Nasjoners traktater om slaveri eller andre menneskerettssaker, fordi de ikke ønsker å innrette seg etter deres forskrifter. De vil ikke engang skrive under på utleveringsavtaler med Washington. De erklærer stadig vekk at de ikke har slaveri, men avviser allikevel internasjonalt innsyn som kan tilsi det motsatte.

HAREM OG SEX-SLAVER

Det finnes alt for mange eksempler på kidnapping og internasjonal menneskehandel inn i Saudi Arabia, med den hensikt å utnytte mennesker til seksuelle handlinger og slaveri, til at vi i det hele tatt kan begynne å ta det opp her. For noen år siden ble det dannet en organisasjon kalt *Amerikanere mot saudiarabisk forførelse av Washington (Americans against the Sauduction of Washington)*. Amer. ordspill

o.a.). Det var stort sett foreldre som var overbevist om at barna deres var sendt til Saudi Arabia som sex-slaver, som hadde dannet denne organisasjonen. I en kort fortelling fra nettstedet Sauduction fortelles det om sønnen til den tidligere Kong Fahd og hans medvirkning i menneskehandelen:

Kong Fahds sønner kontrollerer barnesex-ringene fra sine palasser i Beverly Hills. De har lært av sexskandalene ved Al-Fassi palasset i Beverly Hills på 1980 tallet og leier moteller et stykke unna palassene sine, der de holder orgier med barn som er skaffet tilveie for dem. Rundt disse motellene har de en sperring av amerikanske sikkerhetsvakter. En indre sperring består av prinsenes livvakter, vanligvis utenlandske. Jo yngre barna er jo mer ettertraktet er de. Disse barna er oppdratt gjennom kanaler knyttet til sex-ringen som lurer dem inn under påskudd av at de skal til Saudi Arabia for å bli modeller eller skuespillere og "legger" dem så frem for salg. Når de er solgt blir barna kjørt med limousin direkte til den saudiarabiske prinsens fly på Los Angeles International Airport. Som vi har nevnt i våre tidligere nyhetsbrev, tillater Washington de saudiarabiske prinsene og deres følger å unngå tollklarering og immigrasjonskontroll, noe som gir dem anledning til å sende sine sex-slaver ut av USA uten at de trenger det obligatoriske passet. Barna blir så eskortert direkte til de saudiarabiske prinsenes fly og fløyet til Saudi Arabia for aldri å bli sett mer.¹⁰

Utallige og helt forferdelige historier kan finnes på organisasjonens nettsider, som beskriver de frie tøylenes de saudiarabiske prinsene nyter godt av, ikke bare i de Forenede Stater, men over hele verden. På samme måte som saudiaraberne har korrumpert rettferdighet og de høyeste nivåene av politisk makt i de Forenede Stater, har de på samme vis sett på verden som sin personlige markeds plass for å tilfredsstille sine egne seksuelle begjær. Det er ikke til å undres over at skjøgebyen blir beskrevet som et sted som handler med "treller og menneskesjeler" (Åp. 18:13) i ordets rette forstand.

KONKLUSJON

Til avslutning av dette kapitlet vil jeg si, at enten vi snakker om det store antallet fremmedarbeidere i byggebransjen, som ofte blir misbrukt og bor under virkelig elendige forhold, innelåst i sine brakker om natten som om de var eiendeler, eller de millioner av tjenere og tjenestepiker i hjemmene som også blir behandlet som slaver, eller de utallige konkubiner og faktiske sex-slaver, er kongedømmet Saudi Arabia " midtsidepiken" til skjøgen Babylon. Dette er virkelig grunnen til at Herren, like før skjøgen blir dømt, roper ut til sitt folk om å flykte før Hans vrede fortærer hele landet:

"Kom ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal ha del i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager! For hennes synder når like til himmelen, og Gud har kommet i hu hennes urettferdige gjerninger." (Åp. 18:4-5)

KAPITTEL 24

DEN FORHATTE SKJØGEN I MIDTØSTEN

NOK EN VELDIG TREFFENDE DEL av skjøgeprofetien i Åpenbaringen 17-18 gjelder måten hun blir ødelagt på. Selv om dommen, som vi tidligere har sett, tydelig kommer direkte fra Guds trone, er det ganske sjokkerende og ironisk at den blir satt ut i livet av selve dyret hun rir på:

”De ti hornene som du så, og dyret, de skal hate horen, og de vil gjøre henne øde og naken. Hennes kjøtt skal de ete, og brenne henne opp med ild. For Gud innga dem i hjertet å utføre hans plan, og å fullføre én og samme tanke, og å gi dyret sitt rike inntil Guds ord er blitt fullbyrdet.” (Åp. 17:16-17)

Som vi har nevnt tidligere, er Dyret i dette avsnittet en allianse mellom ti konger som vil underkaste seg og sine nasjoner til Antikrist. Dette er det gjenoppståtte riket til Antikrist. Hvis dette riket er et islamsk rike, som jeg har ført argumenter for, hvorfor skulle en slik koalisjon i det hele tatt vende seg mot Saudi Arabia? Hvis kongedømmet Saudi Arabia er den fremste ideologiske og økonomiske kilden til den globale islamske vekkelsen, hvorfor skulle da en koalisjon av muslimske nasjoner gå imot henne? Selv om det ved første øyekast kan se litt uvanlig ut, vil det, som du skal få se, faktisk gi perfekt mening.

HVORFOR DEN SAUDIARABISKE KONGEFAMILIEN ER SÅ HATET.

Mange fra Vesten er ikke klar over at den oppfatning folk over hele Midtøsten har av den saudiarabiske kongefamilien, og spesielt blant hengivne muslimer, er veldig negativ. For det første er de kongelige hatet på grunn av sitt vennskapelige forhold til de Forenede Stater. Ifølge boken *Til sengs med Djevelen (Sleeping with the Devil)* av forfatter Robert Baer:

Det finnes faktisk mer enn nok raseri mot Vesten og Riyadh og mot familien Saud. Det ligger i luften på basarene i Riyadh og Jeddah: overbevisningen om at all oljen og alle pengene har korrumpert den herskende familien hinsides redning, at de saudiarabiske lederne har tilsmusset troen ved å tillate at amerikanske tropper befinner seg i landet. Å bli kvitt det amerikanske militæret kan være til hjelp, men sorgen over den herskende familien går lengre enn til de Forenede Stater.¹

Så er det også den enkle forklaringen om klassehat og misunnelse. Som en generell regel er det slik at uansett hvor du drar, elsker nesten alle å hate de rike. Mens den økonomiske kløften mellom den saudiarabiske herskende klasse og den vanlige saudiarabiske borger vokser seg større og større, så vokser også hatet mot kongefamilien. Observatører i det saudiarabiske samfunnet advarer stadig oftere om gryende en revolusjon og opprør. Baer beskriver ganske enkelt Saudi Arabia som "en kruttønne klar til å eksplodere."²

I tillegg til en uvilje mot Saudi Arabias vennskap med de Forenede Stater og klassemisnøyen, hater alle sammen hyklere – spesielt religiøse hyklere. I en verden av religiøst hykleri er den saudiarabiske kongefamilien virkelig konger. Med den ene hånden fremmer og finansierer de den globale spredningen av den mest radikale og puritanske form for Islam vi kjenner til, mens de med den andre hånden lever det klassiske livsstil fra *Tusen og én Natt* i hensynsløs livsnyttelse, absolutt perversjon og ubetinget korrupsjon. Rykter, baktalelser og historier florerer om hvordan de rike saudiaraberne lever bak lukkede dører. Historier om alkoholisme (alkohol er forbudt i Saudi Arabia), tøylesløst narkotikamisbruk, serievoldtekter, orgier, homoseksualitet, seksuelt misbruk av barn, og andre varianter av ytterst ikke-islamske aktiviteter som du kan forestille deg, ser ut til å blomstre i den saudiarabiske kongefamilien. Ifølge den velrenommerte journalisten og forfatteren Said Aburish, var Kong Saud, som hersket over kongedømmet fra 1953 til 1964 en beryktet alkoholiker og homoseksuell pedofil.³ Selv om kongen, i en alder av femtito, hadde mer enn ett hundre koner, var ikke dette nok til å slukke hans begjær.⁴ Ifølge undersøkende journalist Gerald Posner sa faktisk Sauds far, Ibn Saud, på en sjelden tur til Egypt, til utenriksministeren. "Dette landet er fullt av vakre kvinner og jeg ønsker å kjøpe noen av dem og ta dem med hjem. Hva med å kjøpe kvinner for 100.000 egyptiske Pund?"⁵ På samme stakkarslige måte betalte Ibn Sauds sønnesønner, da de reiste til Paris og London, de prostituerte med massive gullarmbåndsur som hadde et bilde av deres fra Kong Saud på urskiven.⁶

I 2002 ble en av de saudiarabiske kongelige, Nayef bin Sultan bin Fawwaz al Shaalan, tiltalt av en storjury i Florida på en anklage om at han hadde brukt sitt eget personlige fly til å transportere over to tonn med kokain fra Caracas til Apris.⁷ Baer skrev om de utallige private eiendommene som forskjellige saudiarabiske prinser hadde bygd langs Middelhavet spesielt for å invitere prostituerte og holde ville fester borte fra den strenge kontrollen til det saudiarabiske religiøse politiet, eller som det egentlig heter, *Komiteen for fremme av dyd og forebygging av laster (Committee for the Promotion of Virtue and the Prevention of Vice)*. Han siterte en forferdelig historie fra Marokko som han ble kjent med da han arbeidet for CIA:

En saudiarabisk prins med sentralt plasserte venner i Washington hadde bitt av brystet til en ung marokkansk jente i en fylleorgie. Kong Hassan i Marokko fikk raskt dekket over hendelsen. Jentas familie ble betalt for å tie, og jenta selv ble fortalt at hun måtte holde munnen lukket eller tilbringe resten av livet i fengsel.⁸

På samme måte som det florerer av historier om saudiarabernes ekstravagante og utsvevende livsstil, slik florerer det også stadig med nye historier om perversjoner, korrupsjon og et forferdelig hykleri. Mens de presenterer seg selv som dydsmønstre for islamske verdier, lever de langt verre enn de fleste vantro.

Dette fører frem til enda en viktig grunn til hvorfor så mange islamister ønsker å se at den saudiarabiske regjeringen faller. Den saudiarabiske kongefamilien er bare kongelig ganske enkelt fordi de sier at de er det. Før forrige århundre var det ikke noe "kongedømme" i Saudi Arabia i det hele tatt. Monarkiet blir sett på som en vestlig eller til og med hedensk regjeringsform som ikke har noen legitim plass innenfor et sant islamsk samfunn. De som streber etter å adlyde Islams læresetninger ønsker en islamsk regjering, et kalifat – ikke et kongedømme. Mange islamister ville elske å se at en islamsk regjering fikk kontroll over de enorme oljerikdommene, som for tiden er et monopol under det saudiarabiske monarkiet.

IRAN

I tillegg til å forstå det dypt forankrede ønsket blant de wahhabi-radikale om å fjerne den saudiarabiske kongefamilien fra makten, trenger vi også å forstå trusselen fra deres Sjia-motstandere. I dag er Midtøsten dypt splittet. På den ene siden finner vi sunnimuslimene (rundt regnet 87 prosent av hele den muslimske verden), og på den andre har vi sjiamuslimene (rundt regnet 12 prosent av hele den muslimske verden). For tiden vil de fleste se på Saudi Arabia som alfahannen i Sunni-verdenen, mens det ikke er noen tvil om at Iran leder Sjia-verdenen. Denne rivaliseringen går langt dypere enn de fleste er klar over, og strekker seg helt tilbake til Islams begynnelse. Idag ser mange wahhabi-muslimer på sjiamuslimene som verre enn de fleste vantro. I den IS-kontrollerte delen av Syria og Irak (boken kom ut på engelsk i 2017 o.a.), er man langt tryggere som kristen enn som sjiamuslim. De fleste sjiamuslimene som bor i Saudi Arabia arbeider i de østlige provinsene blant oljebrønnene som ligger langs østkysten. I 2016 blusset protester opp i den østlige provinsen som lignet tilsvarende protester som hadde blusset opp i provinsen under den arabiske våren i 2011. Demonstrantene ropte slagordene: "Folket ønsker regimets fall," i tillegg til, "Ned med al-Saud familien."⁹ Som svar henrettet faktisk den saudiarabiske regjeringen førtisju sjiamuslimer, hvorav én høyt respektert geistlig, Sjeik Nimr al-Nimr. Så snart nyheten slapp ut, stormet demonstranter den saudiarabiske Ambassaden i Teheran og satte fyr på den. Den iranske regjeringen kalte også opp gaten der den saudiarabiske Ambassaden ligger etter Sjeik Nimr al-Nimr. Et iransk nyhetsmagasin erklærte at henrettelsen "hadde ført det vaklende fundamentet til den blodtørstige regjeringen i Saudi Arabia nærmere et sammenbrudd."¹⁰ I mange år har Saudi Arabia og Iran konkurrert om hvem som er alfahannen i regionen. Oppfatningen om at et angrep fra Iran kan komme mot kongedømmet er ikke helt uten forankring i virkeligheten. Når dagens Midtøsten i stadig større grad opplever økende kaos, kan det være at en slik konflikt er uunngåelig.

TYRKIA

En enda større trussel mot Saudi Arabia er muligens nasjonen Tyrkia. Under det ottomanske riket hersket tyrkerne over store deler av Midtøsten i rundt fem hundre år. Frem til det ottomanske kalifatet ble oppløst i 1923, kontrollerte tyrkerne Hijaz – som er hele vestkysten av Saudi Arabia, inkludert byene Mekka, Medina og Jeddah. Tyrkerne har også en lang hukommelse, og med fremveksten av det

konservative islamske partiet AKP i Tyrkia, har mange tyrkere vendt oppmerksomheten tilbake til deres fordums storhet. På samme måte som Iran ønsker å fjerne det saudiarabiske regimet, lengter også Tyrkia etter dagen da de påny kan kontrollere den Arabiske Halvøy.

Vi burde ikke bli overrasket over å oppdage, at det også finnes mange beviser i Skriften på at Tyrkia vil stige frem til å bli leder i et kommende islamsk Antikrists rike. Jeg har i detalj beskrevet mange av disse bevisene i mine bøker *Dyret fra Midtøsten (Mideast Beast WND 2012. På norsk i 2013 o.a.)* og *den Islamske Antikrist (Islamic Antichrist WND 2009. På norsk i 2014, begge ved www.perleporten.org o.a.)*. Så langt tilbake som 2004 (da *Islamic Antichrist* ble skrevet), forutsa jeg at Tyrkia vil stige frem akkurat slik vi har sett det skje i løpet av de siste tretten årene. I 2004 sa jeg:

Selv om det i dagens verden ikke er noen presserende grunn til å se på Tyrkia som leder for et kommende verdensrike, er det uansett dette Esekiel profeterte ... Det tyrkiske rike var sete for det islamske kalifatet. Det var ikke før i 1923 at det islamske kalifatet offisielt ble opphevet. I dag venter den islamske verden på en gjenopprettelse av dette kalifatet. Bibelen lærer at en dag om ikke lenge, vil det tyrkiske rike bli gjenopprettet.¹¹

Hvis dette er tilfelle, gir det også klar mening at med en gang Antikrist har grunnlagt sin makt over de ti kongene, vil han vende sin oppmerksomhet mot Saudi Arabia. En ny gjennomlesning av Esekiel 38-39 vil faktisk avsløre at den kommende Antikrists rike vil inkludere Iran, noe som gjør et angrep på Saudi Arabia mer sannsynlig. Det er ingen tvil om at nettopp dette er grunnen til at Skriften erklærer at "de ti hornene ... og dyret, de skal hate horen, og de vil gjøre henne øde og naken. Hennes kjøtt skal de ete, og brenne henne opp med ild" (Åp. 17:16).

FORBEREDELSE TIL ET OPPGJØR – DET SAUDIARABISKE MILITÆRET

Den saudiarabiske kongefamilien er veldig bevisste på den knipen de er i. Av denne grunn har de, lik David Koresh og hans sekt *the Branch Davidians*, bevæpnet seg selv til tennene i forberedelsen til den velkjente dommedagen. I løpet av de siste tiårene, har saudiaraberne vært opptatt med å kjøpe og lagre våpen like fort som de amerikanske våpenprodusentene kan lage dem. Saudiaraberne bruker en enormt stor prosent av BNP på militæret. Ifølge Rober Baer:

bruker den saudiarabiske regjeringen sannsynligvis mer på våpen per hode, enn noe annet land i verden. (De erkjenner bare at de bruker 13 prosent av sitt brutto nasjonalprodukt på våpen, mens halvparten av deres inntekt er øremerket militæret.)¹²

De Forenede Stater bruker til sammenligning bare 4 prosent av sitt BNP per år på militæret.¹³ Det virker som om saudiaraberne har like mange våpen som det er sandkorn i ørkenen deres. Mens det å

være så godt bevæpnet hjelper dem til å unngå regionale kriger, øker det deres sjanse for å bli rammet fort og hardt, skulle en full krig noensinne bryte ut mot en annen nasjon. Er det mulig at kongedømmet en dag kan bli utsatt for et fullskala atomangrep? Dersom oljefeltene på østkysten av kongedømmet skulle bli slått ut, er det fornuftig å anta at hele den vestlige økonomien vil bli rammet veldig hardt, hvis den overhode ville overleve. Det er interessant at et slikt massivt og plutselig angrep er helt på linje med beskrivelsen vi finner i Åpenbaringsboken om en by hvis "... plager kommer på én dag ... og ... skal bli oppbrent med ild" (18:8), for "aldri å finnes mer (18:21), og "røken av henne stiger opp i all evighet" (19:3).

KAPITTEL 25

OPPSUMMERING OG KONKLUSJON

I DETTE KAPITLET VIL JEG OPPSUMMERE hvordan Mekka/Saudi Arabia passer inn i de bibelske kriteriene og beskrivelsene av skjøgebyen i Åpenbaringsboken.

ET FAKTISK STED: De siste dagers skjøge Babylon er et veldig reelt og identifiserbart geografisk sted. Det er også byen Mekka og kongedømmet Saudi Arabia.

EN ØRKENBY: Skjøgebyen er beskrevet å ligge i en ørken. Mekka/Saudi Arabia passer selvsagt helt perfekt til denne beskrivelsen.

EN HAVNEBY ELLER KYSTBY: Bibelen ser ut til å indikere at skjøgebyen er en havneby, eller i det minste nær havet. Mekka ligger 80 kilometer inn i landet fra Jeddah og den fremvoksende King Abdullah Economic City, som begge spesifikt bygges for å bli verdens mest teknologisk avanserte og travleste havnebyer. Disse tre byene danner en trekant og ligger relativt nær hverandre og vil bli knyttet sammen med en høyhastighets jernbanesystem som gir muligheter for å reise fra én by til en annen på rundt tretti minutter.

EN KONSUMENTBY, IKKE EN PRODUSENTBY: Skjøgen Babylon importerer alt. Hun virker ikke å være en stor produsent når det gjelder industri eller jordbruksvarer. Jordens kjøpmenn har gjort seg rike på alle de varene hun kjøper. Dette er en perfekt beskrivelse av Saudi Arabia. I tillegg til oljen produserer hun veldig lite og må importere nesten alt.

HOVEDSETE FOR DEN ALLER STØRSTE AVGUDSDYRKELSEN: Babylon "den store" kalles "Mor til skjøgene og styggedommene på jorden" (Åp. 17:5 KJV). Hun er den største kilden til falsk religion og avgudsyndelse som vi noen gang har kjent til. Fordi Islam er verdens nest største religion med 1.61 milliarder muslimer, er byen Mekka absolutt og ubetinget den største avgudsbyen som noensinne har eksistert. Ingen annen by i verdenshistorien kan sammenlignes med den.

EN RELIGIØS HOVEDSTAD OG SENTER FOR MISJON: De siste dagers Babylon er i særdeleshet en misjonerende makt, som sprer sin falske religion over hele verden og har makt over "konger ... folk og skarer og nasjoner og tungemål" (Åp. 17:2, 15). I løpet av de siste førti år har kongedømmet Saudi Arabia brukt godt over 100 milliarder dollar til å spre Islam over hele verden. Ingen religiøs, politisk, eller nasjonal evangelisering eller propagandakampanje i menneskehetens historie har kommet i nærheten av å måle seg med dette.

EN BY SOM FORFØRER KONGER OG FOLKESLAG: At skjøgen "regjerer over kongene på jorden" (Åp. 17:18 KJV) og at de på sin side "har drevet hor med henne" (Åp. 18:3 KJV), gjør det klart at innflytelsen til denne byen virkelig er global. Saudi Arabia utøver sin innflytelse over store deler av verden, enten gjennom Islam eller gjennom direkte bestiktelser og utpressing ved hjelp av oljen. I de siste generasjonene er det ingen selskaper, nasjoner eller banker i verden som har gitt så mye som en brøkdel av de pengene den saudiarabiske kongefamilien har gitt til de siste amerikanske presidentene.

EN BY MED LUKSUS I OVERFLOD: De siste dagers skjøge er en by med ekstrem luksus og materiell overflod (Åp. 17:4, 18:7). Ulikt noen annen nasjon i verden er Saudi Arabia spesielt kjent for sin totalt overdrevne materialisme og luksus. Fra gullbelagte toaletter til flåter av spesialbygde Rolls-Royce, er den saudiarabiske kongefamiliens vanvittige overflod uten sidestykke og beryktet over hele verden.

EN ØKONOMISK FORFØRER: Skjøgen Babylons materielle overflod tjener som en forsterking av hennes forførelse og innflytelse langt utover det hun kan oppnå kun gjennom religionen. Både "handelsmennene" og "skipskapteinene" har "blitt rike ved overfloden av hennes luksus" (18:3, 9, 17 KJV). All denne materielle rikdommen er direkte ansvarlig for at kongene på jorden slår seg i lag med henne i hennes åndelige fordervelse og blodsutgytelse (17:2, 18:3 KJV). Det er unødvendig å nevne, men Saudi Arabia har ikke bar korrumpert "kongene på jorden," men hun har også forført utallige banker, konserner, "stormennene på jorden" og "alle nasjoner" (18:23 KJV).

EN SLAVEBY: De siste dagers Babylon er en importør av "slaver og menneskers sjeler" (Åp. 18:13 KJV). En tredjedel av hele befolkningen i Saudi Arabia er fremmedarbeidere, mange av dem blir behandlet verre enn slaver. Sekulære menneskerettighetsgrupper utgir endeløse rapporter om dårlig behandling, misbruk, fengsling og voldtekt som skjer blant de rundt ni millioner fremmedarbeiderne som bor i Saudi Arabia.

EN BY SOM MYRDER BÅDE JØDER OG KRISTNE: Skriften sier at skjøgen er "drukken av de helliges blod og av Jesu vitners blod ... I henne ble funnet blod av profeter og hellige av alle dem som er blitt myrdet på jorden" (Åp. 17:6, 18:24). Saudi Arabia er ikke bare den enkeltstående største giveren til den palestinske intifadaen, og den største lobbygruppen i FN mot staten Israel, men de er også den primære ideologiske og finansielle kilden til neste alle radikale jihadist-organisasjoner i verden. IS, al-Qaida, Boko Haram, og andre jihadist-grupper som dreper kristne, er frukten av Saudi Arabias verdensomspennende wahhabi-innflytelse.

HUN REPRESENTERER KONGELIGHET: Skjøgen er "kledd i purpur og skarlaget, og smykket med gull og edelsteiner og perler» (Åp. 17:4). Disse fargene og utsmykningen taler om at kvinnen er kongelig. Saudi Arabia er ikke en nasjon i tradisjonell forstand, men den er et kongedømme. Familien Saud er virkelig et kongelig monarki.

HUN ER SKJULT FOR DET BLOTTE ØYE: Skjøgen skryter, "Jeg sitter som dronning" (Åp. 18:7). Dette er en direkte hentydning til Jesaja 47, som gjenspeiler holdningen til de siste dagers Babylon, som i sin ondskap også sier at "det er ingen som ser meg" (Jes. 47:10). Bildet er av en by som regjeres både med arroganse og hemmeligheter. På tross av alle hennes synder, klarer hun på et vis for det meste å fly under radaren. Dette beskriver Saudi Arabia på en nesten perfekt måte. På samme måte som de saudiarabiske kongelige har kjøpt nesten hver eneste amerikanske politiker av betydning, kontrollerer de nå også forskjellige mediekkanaler. Slik har saudiaraberne korrumpert den mektigste nasjonen i verden, og deretter har de kjøpt denne nasjonens taushet.

DEN ÅNDELIGE OG ØKONOMISKE HOVEDSTADEN I DEN ISLAMSKЕ VERDEN: Skriften avslører at Babylon er hovedstad i det sjuende og åttende av dyrets riker, som kanskje er en henvisning til det islamske riket, det eneste riket som har etterfulgt Romerriket. Hvis den islamske endetidsteorien er sann, er det å identifisere de siste dagers Babylon like lett som å identifisere den åndelige og økonomiske hovedstaden i den islamske verden. Mekka er det religiøse sentrum i den islamske verden, og Saudi Arabia er det økonomiske sentrum i den islamske verden, som skaffer tilveie over 90 prosent av midlene som går til å spre Islam på verdensbasis.

KONKLUSJON

Som jeg uttalte i begynnelsen av denne boken, var mitt mest oppriktige håp at dette verket ville bidra til en større diskusjon omkring den store skjøgen. Etter både å ha nøye vurdert profetien og betraktet de primære tolkningene som er lagt frem, tror jeg at jeg har bevist på en tilstrekkelig måte at Mekka/Saudi Arabia ser ut til å oppfylle alle de bibelske kravene til skjøgen Babylon. For å ha sagt det klart, så sier jeg ikke dermed at andre muligheter, slik som en helt ny by, ikke kan oppstå i fremtiden. Men så langt jeg ser det, er ikke synet på at Mekka er de siste dagers Babylon bare et veldig legitimt syn, men det ser også ut til å være det beste valget. Selv om kongedømmet Saudi Arabia ikke skulle være de siste dagers Babylon, er den allikevel klart en av de beste oppfyllelsene av profetien i løpet av den bibelske historien, og det største "Babylon" av vår tid. Det er unødvendig å si det, men de eskatologiske, pastorale og misjonsrelaterte konsekvensene er enorme.

Som en personlig bemerkning vil jeg si, at om du har lest hele denne boken, da er det kanskje åpenbart at ved å skrive den har jeg grepet fatt i et virkelig udyr og sannsynligvis usatt meg selv for alle slags potensielle ettervirkninger, være seg åndelige, økonomiske eller andre. Jeg ville selvfølgelig ikke ha skrevet noen av disse tingene dersom jeg ikke trodde at det var livsviktig for kirken å forstå dem. Jeg er fast overbevist om at vi lever i en tid der å forbli taus ganske enkelt ikke er noe valg. Det finnes noen temaer som ingen snakker om, men som i sannhet trenger å bli ropt ut fra hustakene. Jeg tror at dette er et slikt emne. Ved å si det, ber jeg også om deres forbønn både for meg selv og min familie. Jeg setter virkelig pris på det.

Må Herren velsigne deg og bevare deg helt til Jesu Kristi Dag!

ETTERORD

DET VILLE VÆRE EN ALVORLIG FORSØMMELSE hvis vi ikke avsluttet denne boken med noen veldig praktiske og passende reaksjoner på all den informasjonen vi har gått gjennom. Jeg ønsker å begynne med spesielt å henvende meg til de leserne som aldri har gitt sine liv til Jesus Kristus. Da denne boken i hovedsak er en tolkning av en profeti fra den kristne Bibelen, vet jeg at mange som leser boken ikke nødvendigvis er kristne. Kanskje noen ga deg denne boken, eller du ganske enkelt ble interessert på grunn av informasjonen om Saudi Arabia og de mange veldig viktige politiske konsekvensene. Uansett hvilken grunn du måtte ha, stoler jeg på at Gud hadde en hensikt med å legge denne boken i dine hender. Hvis dette er deg, da er ganske enkelt den første riktige responsen å få både livet ditt og sjelen din inn i et rett forhold til Gud. Dette er enkel visdom. Sakens fakta er at "vi må alle åpenbares for Kristi domstol, for at enhver kan få igjen det som er skjedd ved legemet, etter det han gjorde, enten godt eller ondt" (2. Kor. 5:10). For den dagen kommer, og "hver gjerning vil Gud føre fram for dommen over alt som er skjult, enten det er godt eller ondt" (Fork. 12:14). Som Jesus sa: "Men ikke noe er tildekket som ikke skal bli åpenbart, og intet er skjult som ikke skal bli kjent. Derfor skal alt det som dere sier i mørket, bli hørt i lyset. Og det som dere hvisket noen i øret inne i kamrene, skal bli ropt ut på hustakene" (Luk. 12:2-3). Gud selv vil hacke Google, så og si, og alles liv vil bli lagt åpent og bart fremfor en allmechtig og hellig Gud.

Dette er tilsynelatende både skremmende og forferdelige nyheter. Sannheten er tross alt, at verken du eller jeg er rene. Som apostelen Paulus sa med rette, "alle har syndet og mangler Guds herlighet" (Rom. 3:23), eller som profeten Jesaja uttalte det, "Vi for alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei" (Jes. 53:6). Men enda verre er det når Skriftene erklærer at, "syndens lønn er døden" (Rom. 6:23). "Og hvis noen ikke ble funnet innskrevet i livets bok, ble han kastet i ildsjøen" hvor de skal "pines med ild og sovel for de hellige englers og for Lammets øyne. Røken av deres pine stiger opp i all evighet. De har ikke hvile dag eller natt" (Åp. 20:15, 14:10-11). Jesus selv beskrev ildsjøen som et sted for "evigvarende straff" (Matt. 25:46 KJV), "der skal de gråte og skjære tenner," både angst, kvaler og en evig bitter anger (Matt. 13:42).

SÅ HØYT HAR GUD ELSKET VERDEN

Men det finnes gode nyheter – veldig gode nyheter! Det er ganske bokstavelig de aller beste nyheter som noensinne er fortalt – *hvis vi ønsker å høre dem*. Disse gode nyhetene er best formulert i det berømte Bibelverset: "For så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv" (Joh. 3:16 NBS 1978). Vår Skaper elsket oss så høyt, så lidenskapelig, at Han sendte sin egen Sønn, sitt eget Hjerte – Han sendte seg selv til verden for å ta på seg et menneskes skikkelse, for faktisk å bli en av oss, for til slutt å bli lemlestet i vårt sted, og for å gjøre soning for våre synder. Bibelen sier at "han ble såret for våre overtredelser, knust for våre

misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom ... Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham" (Jes. 53:5-6).

Apostelen Peter appellerte til sine landsmenn:

"Omvend dere, og la dere alle døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, så skal dere få Den Hellige Ånds gave. For løftet tilhører dere og deres barn, og alle dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud kaller til seg" (Apg. 2:38-39).

Hvis noen av oss ønsker å bli frelst fra våre synder og bli reddet fra å bli kastet i ildsjøen, så finnes det bare én måte å slippe unna på. Bibelen sier at vi må bekjenne, vende oss bort fra og frasi oss våre synder. Dette er betydningen av "omvendelse." Som en del av vår offentlige bekjennelse, må vi døpes i vann for å bekjentgjøre vårt valg om å døde vårt gamle syndige jeg, og når vi stiger opp av vannet, stiger vi opp til et nytt liv. Som Jesus sa, "Den som tror og blir døpt, skal bli frelst; men den som ikke tror, skal bli fordømt." (Mark. 16:16). Vi må overføre vår tro og vår tillitt fra "vår rettferdighet (som) er som skitne filler" (Jes. 64:6) til Jesus Kristus, og plassere all vår tro på Hans blod som ble utgytt og det frelsende verk Han fullførte for oss på korset. Det er på denne måten, og på denne måten alene, at vi kan bli vasket ren og tilgitt. Alle som gjør dette vil få den Hellige Ånd. Dette er selve Guds Ånd som "vitner sammen med vår ånd at vi er Guds barn" (Rom. 8:16). Han vil styrke deg til å leve et hellig liv, til behag for Gud, og Han vil bekrefte at på dommens dag vil du bli oppreist til evig liv, og har "gitt oss Ånden som pant" på dette (2. Kor. 1:22). Du vil bli spart fra straffen og "skam og evig avsky" (Dan. 12:2).

Hvis du aldri har gjort dette før, men vil at dette skal være din aller viktigste beslutning, vær så snill å ta kontakt med meg gjennom mitt nettsted www.joelstrumpet.com, og jeg vil være mer enn glad for å få be med deg og hjelpe deg til å komme i gang med ditt nye liv som en disippel av Jesus Kristus. Selv om dette kan være en vanskelig beslutning forsikrer jeg deg om at det vil absolutt være den beste beslutningen du noensinne har tatt. Hvis den Hellige Ånd berører ditt hjerte, så må du ikke overse Hans stemme. Ikke gå glipp av dette øyeblikket. Som forfatteren av Hebreerbrevet minner oss alle på:

"Se til at dere ikke avviser ham som taler! For unnslipe ikke de som avviste ham som talte på jorden, hvor meget mindre skal da vi unnslipe om vi vender oss fra ham som taler fra himmelen." (Hebr. 12:25).

Sammen med apostelen Peter appellerer jeg til deg fra dypet av mitt hjerte: "Også med mange andre ord vitnet han, og han formante dem og sa: La dere frelse fra denne vrangne slekt!" (Apg. 2:40).

DEN KRISTNES RESPONS

Nå ønsker jeg å tale til dem som allerede er disipler av Jesus. Jeg er sikker på at en stor prosentandel av dem som leser denne boken – kanskje til og med du – gjorde dette fordi de var fascinert, eller kanskje bare interessert, i å forstå bibelske profetier. Faktum er at å studere bibelske profetier handler ikke bare om å avsløre hemmelig kunnskap og løse mysterier. Som alle andre aspekter ved bibelsk teologi har dette emnet en veldig reell anvendelse og burde med rette ha innvirkning på måten vi lever våre liv på.

Dessverre er den mest naturlige og kjødelig responsen til det vi har lært om Islams rolle i de siste dager, å slippe frykt og uro for det som skal komme inn i våre hjerter. Hvis teorien som er presentert i denne boken er sann, så er sakens faktum at Islam kommer ikke til å forsvinne før Jesus kommer tilbake. Terrorismen kommer ikke til å forsvinne. Tvert imot vil Islam fortsette med å ekspandere og tvinge seg selv på verden. Det vil bli verre. Enten vi liker det eller ikke, er det ingen steder vi kan gjemme oss fra det som kommer over verden. Den muslimske verdens og Midtøstens aktualitet vil fortsette med å tvinge seg selv på oss alle. Enten vi taler om krigen i Syria, den globale flyktningekrisen, forvandlingen av Europa eller hvem vet hva det neste blir som kommer, begynner konturen av landskapene i endetiden, slik de beskrives av de bibelske profetene, virkelig å komme inn i vårt synsfelt.

AVVIS FRYKTEN OG HATET

Noen av de aller viktigste advarslene i hele Skriften finner vi i Jesu tale på Oljeberget. Den første advarselen tar for seg spørsmålet om frykt. Da Han talte om de siste dager, sa Jesus: "Og det skal vise seg tegn i sol og måne og stjerner. Og på jorden skal folkene bli grepet av angst og fortvilelse når hav og brenninger bruser. *Mennesker faller i avmakt av redsel og gru for det som skal komme over jorden. For himlenes krefter skal rokkes*" (Luk. 21:25-26, forfatterens utheving). Den andre advarselen handler faktisk om det aller viktigste spørsmålet, om hjertet, "fordi lovløsheten tar overhånd, *skal kjærligheten bli kald hos de fleste*" (Matt. 24:12, forfatterens utheving). Jeg er temmelig sikker på at en av de primære årsakene til at så manges kjærlighet vil bli kald, spesielt er fordi frykten vil gripe verden. Frykten er ganske enkelt lammende. Når frykten får tak i menneskets hjerte, tar det livet av evnen til virkelig å elske, slik Jesus gjorde.

I denne tidsalder med stadig økende lovløshet, ondskap og blodsutgytelse, er min inderlige anmodning til alle som vil lytte, å motstå fristelsen til å tillate hatet og frykten å komme inn i ditt hjerte. Enten vi liker det eller ikke, kan vi enten leve livene våre i trygghet eller vi kan leve som Jesus. Vi kan ikke gjøre begge deler. I dagene som kommer vil blodsutgytelsen eksplodere over nasjonene. Jo mer den gjør det, jo flere røster vil dukke opp som hevder å tale på vegne av visdommen, som hevder å ha alle svarene, å kjenne alle løsningene. Presset for å få en mer konservativ lovgivning og mer militær handling vil i stadig større grad bli ropet til mange over hele Vesten. For å gjøre det klart så er jeg en konservativ som tror på grunnloven. Jeg tror på ansvarlig forvalterskap. Å jobbe for få valgt ledere med integritet, å innføre rettfærdige lover og ta kloke militære beslutninger er saker som er svært viktige for meg. Jeg kan uten tvil prate mye om å fri oss fra avhengigheten av oljen fra Midtøsten, og å bryte ut av den korrupte innflytelsen fra Saudi Arabia. Vi kan snakke lenge om en klok innvandringspolitikk og intelligent sikkerhet ved grensene. Alle disse tingene er unektelig veldig viktige. Men sannheten er at verken militære eller juridiske eller politiske løsninger kan faktisk løse de endelige problemene som vi står overfor. Bibelen er klar på, at uten Jesu gjenkomst, er vår nåværende situasjon temmelig håpløs. Det betyr ikke at vi ikke skal gjøre det som trengs å gjøres. Men vi setter ikke vår lit til disse tingene. Vi fokuserer vårt håp på

Jesus og den tidsalder som skal komme. Jesu gjenkomst er vårt eneste håp. Inntil Han kommer tilbake må vi gå fremover så vise som slanger, mens vi trofast tar vare på alt det Han har betrodd oss. Men for å si det uten omsvøp, så trenger vi å dø bort fra den oppfatningen at vi kan redde denne verden. Jeg ønsker å si det klart for ikke å bli misforstått, jeg støtter på ingen måte at vi ikke lenger skal ta ansvar eller at vi skal grave oss ned og hamstre hermetikk. Jeg sier ganske enkelt at ankeret til vårt håp ikke må ligge i timelige bestrebelse eller løsninger. Jesus har gitt oss et mye større mandat, uten at vi dermed må å slutte å være politisk aktive. Vårt fokus skal være på noe langt mer viktig, og som har en mye lengre holdbarhet.

SETT EVANGELIET FØRST

Som lydige disipler av Jesus må vårt primære fokus være å "Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen!" (Mark 16:15). Vi skal gi et trofast vitnesbyrd om Herrens Dag, dommen over hele menneskeheten, frelsen Jesus har tilveiebragt og det herlige kongeriket som skal komme. Dette er de gode nyhetene! Dette er "Guds kraft til frelse" (Rom. 1:16). Det er bare dette budskapet som kan frelse noen fra synd. Det er bare dette budskapet som kan befri noen fra den evige ildsjøen. Dette må da, mer enn noen annen sak, være vår drivkraft, vår brennende lidenskap. Om ti tusen år vil den som vant siste valg eller hvem som vinner neste krig være irrelevant. Men, de som i løpet av de dagene ble vunnet for Kristus, vil være særdeles relevante. Mens de fleste nå vil si seg enige i at evangeliet skal være først, er sannheten at faktisk å gjøre det til en prioritet aldri kommer til å skje med mindre vi er villige til å omfavne korset.

OMFAVN KORSET

Det finnes bare én vei videre: korsets vei. Men korsets vei er ikke et populært budskap, spesielt ikke i den amerikanske kulturen, inkludert den amerikanske kristne kulturen. For å si det enkelt, så er korsets vei å legge ned sitt eget liv. Dette er en del av grunnen til at Paulus talte om "korsets anstøt" (Gal. 5:11). Det er ingen som gleder seg over lidelse. Ingen ønsker å dø eller å ofre noe. Men dette er akkurat det Jesus har kalt oss til å gjøre: "For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld og for evangeliets skyld, skal berge det" (Mark. 8:35). Hvor mye mer anstøtelig er det ikke da, at Jesus kaller oss til faktisk å legge ned våre liv for våre fiender? Som Han sa: "Elsk deres fiender ... og be for dem som forfølger dere ... gjør vel imot dem som hater dere" (Matt 5:44, Luk. 6:27). Grunnen er enkel. Skriften lærer oss at "mens vi ennå var Guds fiender, ble vi forsonet med ham ved hans Sønnens død" (Rom. 5:10 NBS 1978). "Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere" (Rom. 5:10 NBS 1978), og vi er kalt til å følge Ham. Som Peter skrev "for til dette ble dere kalt, fordi også Kristus led for dere, og etterlot dere et eksempel, for at dere skal følge i hans fotspor" (1. Pet. 2:21).

For å si det helt klart, så tror jeg helt og fullt på at Islam er det som Herren talte om gjennom profetene, og at det vi ser utfolde seg i verden akkurat nå er oppfyllelsen av profetiene. Jeg tror, at i dagene som ligger foran vil radikal Islam fortsette å spre seg og gjøre stor skade i nasjonene i verden. Men jeg ønsker også å understreke klart, at hvis denne informasjonen får deg til å trekke deg tilbake i frykt, hat eller egenbeskyttelse, da har du ikke reagert slik Herren ønsker at du skal gjøre. Hvis du er en

kristen, da vil lydighet og etterfølgelse av Jesus være den eneste reaksjonen. Slik Paulus høytidelig advarte de troende i Roma:

”Timen er inne da vi må våkne opp av søvne, for frelsen er oss nærmere nå enn da vi kom til troen. Det lir med natten, det stunder til dag.” (Rom. 13:11-12)

Jo mer Satan forsøker å reise opp sin egen hær blant Ismaels sønner, jo mer burde Jesu etterfølgere gjøre det til sin prioritet å rykke så mange som mulig ut av ilden. Nå er ikke tiden for å gjøre egenbeskyttelse til vår høyeste prioritet. Nå er tiden inne for å gi oss selv over til å gjøre det til den høyeste prioritet i Kristi legeme å se muslimer komme til tro!

KONKLUSJON

Hvis de sakene vi har diskutert i denne boken er sanne, ja da vil dagene som ligger foran oss i sannhet komme til å bli mye vanskeligere. Mens de siste dagers storstorm blåser gjennom nasjonene, må vi trøste oss med avslutningen av profetien. For like mye som de tingene det tales om gjennom Åpenbaringsboken er sanne og virkelige, like mye er Herrens store seier som vil følge etterpå også sann og virkelig. Det er derfor englene ved Babylons fall bryter ut i en slik overstrømmende jubel. La oss sammen med englene også fryde oss i Guds store seiersdag som snart skal komme:

”Deretter hørte jeg likesom en mektig lyd av en stor skare i himmelen, som sa: Halleluja! Frelsen og æren og makten tilhører vår Gud! For sanne og rettferdige er hans dommer. For han har dømt den store skjøgen, hun som ødela jorden med sitt horeliv, og han har krevd sine tjeneres blod av hennes hånd. Og de sa annen gang: Halleluja! Røken av henne stiger opp i all evighet. De tjuefire eldste og de fire livsvesener falt ned og tilba Gud, han som sitter på tronen, og sa: Amen! Halleluja! Og fra tronen gikk det ut en røst som sa: Pris vår Gud, alle hans tjenere, dere som frykter ham, både små og store! Og jeg hørte likesom en lyd av en stor skare, og som en lyd av mange vann, og som en lyd av sterke tordendrånn, som sa: Halleluja! For Gud Herren, Den Allmektige regjerer som konge! La oss glede oss og fryde oss og gi ham æren! For Lammets bryllup er kommet, og hans brud har gjort seg rede. Det er henne gitt å kle seg i rent og skinnende fint lin. For det fine linet er de helliges rettferdige gjerninger. Og han sier til meg: Skriv: Salige er de som er innbudt til Lammets bryllupsmåltid! Han sier til meg: Dette er Guds sanne ord.” (Åp. 19:1-9)

Og til dette roper vi alle titusener Amen!

FOTNOTER

KAPITTEL 1: HISTORIEN BAK MYSTERIET

1. Victorinus of Pettau, Commentary on the Apocalypse of the Blessed John, in *The Ante-Nicene Fathers*, vol. 7, *Fathers of the Third and Fourth Centuries: Lactantius, Venantius, Asterius, Victorinus, Dionysius, Apostolic Teaching and Constitutions, Homily, and Liturgies*, eds. and; trans. (Buffalo, NY: Christian Literature Company, 1886), 357–58.
2. Marvin Richardson Vincent, *Word Studies in the New Testament*, vol. 2 (New York: Charles Scribner's Sons, 1887), 545.
3. Andrew of Caesarea, in *The Ancient Christian Commentary on Scripture, New Testament*, vol 12, ed. William C. Weinrich. (Downers Grove, IL: IVP, 2005), 226.
4. Nicholas of Lyra, *Nicholas of Lyra's Apocalypse Commentary*, trans. Philip D. W. Kay (Kalamazoo, MI: Medieval Institute Publications, 1997), 189.
5. *Ibid.*, 194.
6. William Tyndale, *The Obedience of a Christian Man*, in Richard Kenneth Emmerson, *Antichrist in the Middle Ages: A Study of Medieval Apocalypticism, Art, and Literature* (Seattle, University of Washington Press, 1981), 205.
7. Alexander Hislop, *The Two Babylons: The Papal Worship Proved to Be the Worship of Nimrod and His Wife*, repr. (London: S. W. Partridge, 1919), 218.

8. C. I. Scofield, ed., *The Scofield Reference Bible: The Holy Bible Containing the Old and New Testaments* (New York; London; Toronto; Melbourne; Bombay: Oxford University Press, 1917), 1347.
9. Douglas W. Kreiger, Dene McGriff, and S. Douglas Woodward, *The Final Babylon: America and the Coming of Antichrist* (Oklahoma City: Faith Happens, 2013), 59–60.
10. Cf. David Chilton, *The Days of Vengeance: An Exposition of the Book of Revelation* (n.p.: Dominion, 2006), 445–66.
11. P. W. L. Walker, ed., *Jerusalem: Past and Present in the Purposes of God*, 2nd ed. (Grand Rapids: Baker, 1994), 58.
12. Chris White, *Mystery Babylon: When Jerusalem Embraces the Antichrist: An Exposition of Revelation 17 & 18* (Ducktown, TN, CWM Publishing, 2013), back cover.
13. John F. Walvoord, "Revelation," in *The Bible Knowledge Commentary: An Exposition of the Scriptures*, eds. J. F. Walvoord and R. B. Zuck, vol. 2 (Wheaton, IL: Victor Books, 1985), 971.
14. "False Ministries (2): Occult Hand Signs—Part 2" Olivet Journal, accessed January 30, 2016, <http://hebraicprophecyforum.olivetjournal.com/viewtopic.php?f=22&t=371>, Ikke lenger tilgjengelig.
15. Ibid.
16. Joel Richardson, "Standing Firm in the Face of Slander," *World Net Daily*, August 7, 2012, <http://www.wnd.com/2012/08/standing-firm-in-the-face-of-slander/>. (Den originale kommentaren har senere blitt fjernet.)
17. "Joel Richardson: Double Secret Crypto-Jew?" *Incog Man* (blog), November 7, 2011, <http://incogman.net/2011/11/joel-richardson-double-secret-crypto-jew/>.
18. Ibid.
19. "False Ministries (2): Occult Hand Signs - Part 2" Olivet Journal, accessed January 30, 2016 <http://hebraicprophecyforum.olivetjournal.com/viewtopic.php?f=22&t=371>.

KAPITTEL 2: DEN STORE BYEN

1. En metafor er ganske enkelt en billedlig talemåte der et ord eller uttrykk som betegner én ting sies å være en helt annen, forskjellig ting, for å antyde at de på en slags måte er like. Man kan for eksempel si: «Livet er en berg-og-dalbane.» Men livet er selvfølgelig ikke bokstavelig en tur i en berg-og-

dalbane på Tivoli. Begrepet berg-og-dalbane brukes bare for å vise at livet har mange følelsesmessige oppturer og nedturer, og noen ganger så krappe svinger at magen vrer seg.

2. Robert L. Thomas, *Revelation 8–22: An Exegetical Commentary* (Chicago: Moody, 1995), 290, sier «Den er en by, men den er også et veldig religiøst system som står for alt som Gud ikke har behag i.»
3. Ordet “wilderness” brukes i ASV, ESV, KJV, NASB, NET, NIV, NKJV, RSV, og mange andre oversettelser.
4. Robert L. Thomas, *New American Standard Hebrew-Aramaic and Greek Dictionaries*, upd. ed (Anaheim: Foundation Publications, 1998).
5. Beale kommenterer: "Den onde varianten av 'ørken' er også antydnet i kontrast med Lammets brud i 21:9-10, der 'et stort, høyt fjell' er assosiert med himmelen, spesielt fordi det er derfra Johannes er i stand til å se den guddommelige byen stige ned fra selve himmelen." G. K. Beale, *The Book of Revelation: A Commentary on the Greek Text, New International Greek Testament Commentary* (Grand Rapids; Carlisle, UK: Eerdmans; Paternoster Press, 1999), 852.
6. Beale, *The Book of Revelation*, 859.
7. Se det klassiske verket om emnet av E. W. Bullinger, *Billedlige talemåter brukt i Bibelen* (*Figures of Speech Used in the Bible*), Explained and Illustrated (London: Messrs. Eyre and Spottiswoode, 1898), 613–52, som har trettini sider med eksempler på synekdoke i Bibelen.

KAPITTEL 4: MYTEN OM NIMROD

1. C. D. Yonge, trans., *The Works of Philo: Complete and Unabridged* (Peabody, MA: Hendrickson, 1995), 231.
2. *Ibid.*, 157.
3. *Ibid.*
4. *Ibid.*, 840.
5. Nimrod før og etter Bibelen, <http://www.michaelsheiser.com/PaleoBabble/NimrodHTR.pdf>.
6. Charles Duke Yonge with Philo of Alexandria, *The Works of Philo: Complete and Unabridged* (Peabody, MA: Hendrickson, 1995), 840.
7. *Ibid.*

8. Flavius Josephus, *The Works of Josephus: Complete and Unabridged*, trans. William Whiston (Peabody, MA: Hendrickson, 1987).
9. *Ibid.*
10. *Ibid.*
11. As quoted by Josephus, in *ibid.*
12. Pseudo-Filo kalte Nimrods farfar Ham for “Cham” hans far Kusj for “Chus” og Nimrod for “Nebroth.”
13. M. R. James, ed., *The Biblical Antiquities of Philo* (New York: KTAV, 1971), 84.
14. *Ibid.*, 90–91.
15. *Ibid.*
16. *Ibid.*, 90–95.
17. Louis Ginseberg, *The Legends of the Jews*, vol. 1, *Classic Reissues* (Philadelphia: Jewish Publication Society, 2003), 161.
18. *Ibid.*
19. *Ibid.*, 162–63nn77–87.
20. Augustine of Hippo, «Guds by» (“The City of God”), in *St. Augustine’s City of God and Christian Doctrine*, ed. Philip Schaff, trans. Marcus Dods, vol. 2, *A Select Library of the Nicene and Post-Nicene Fathers of the Christian Church*, 1st ser. (Buffalo, NY: Christian Literature Co., 1887), 313.
21. *The Apocalypse of Pseudo-Methodius: An Alexandrian World Chronicle*, *Dumbarton Oaks Medieval Library 14*, trans. and ed. Benjamin Garstad (Boston, Harvard University Press, 2012), 85.
22. Noen gang også kalt Simon, Clements Apokalypse, *Vår Herres Testamente, eller Vår Frelses Testamente*. Teksten er bevart i garshuni, arabisk og etiopisk, og ser ut til å ha vært skrevet av arabiske kristne i Egypt rundt 800 e.Kr.

23. Kitāb al-Magāll or the Book of Rolls. One of the Books of Clement, slått opp September 9, 2016. <http://www.sacred-texts.com/chr/aa/aa2.htm>.
24. Ancient Book of Jasher: A New Annotated Edition, ed. Ken Johnson (USA, Biblefacts Ministries/ CreateSpace, 2008), 21.
25. Ibid., 22.
26. Ibid., 56–57.
27. Enrique Baez, “Nimrod, Son of Cush,” ed. John D. Barry et al., The Lexham Bible Dictionary (Bellingham, WA: Lexham Press, 2012, 2013, 2014, 2015).
28. The 1599 Geneva Bible, margin notes on Genesis 10:8–9. See <http://biblehub.com/commentaries/genesis/10-9.htm>.
29. Martin Hengel, Judaism and Hellenism (Philadelphia: Fortress, 1981), 2.60n244.
30. Ginzberg, Legends of the Jews, 162n77.
31. John Chrysostom, Homilies on Genesis 29.29 as quoted in Andrew Louth, ed., Ancient Christian Commentary on Scripture, bk. 1, Genesis 1–11 (Downer’s Grove, IL: IVP, 2001), 165.
32. Ephrem the Syrian, Commentary on Genesis 8.1.2.6 as quoted in Louth, Ancient Christian Commentary on Scripture 1.164.

KAPITTEL 5: ALEXANDER HISLOPS TO BABYLON

1. Alexander Hislop, The Two Babylons: or The Papal Worship Proved to Be the Worship of Nimrod and His Wife (London, S. W. Partridge, 1858), 35.
2. Hislop argumenterte også for at Nimrods nedstamning fra Kusj betydde at han var svart. Men Bibelens historie sier ingenting om dette, heller ikke følger det logisk at alle Kusjs barn var svarte. Mange beviser finnes om at for eksempel asiatene også er etterkommere av Kam, Kusjs far.
3. Hislop, The Two Babylons, 124.

4. Ralph Woodrow, *The Babylon Connection?* (Palm Springs, CA: Ralph Woodrow Evangelistic Association, 1997), introduction.
5. Woodrow's books can be purchased through the Ralph Woodrow Evangelistic Association, <http://www.ralphwoodrow.org/>.
6. Hislop, *The Two Babylons*, 44.
7. *Ibid.*
8. *Ibid.*, 47.
9. *Ibid.*, 177.
10. *Ibid.*, 178.
11. *Ibid.*, 180.
12. *Ibid.*
13. «Døde Jesus på et kors?» (*Did Jesus Die on a Cross?*) Jehovah's Witness Bible Teachings, slått opp September 21, 2016, <https://www.jw.org/en/bible-teachings/questions/did-jesus-die-on-cross/>.
14. Woodrow, *The Babylon Connection?*, 60.
15. Joshua J. Mark, "Semiramis," *Ancient History Encyclopedia*, August 18, 2014, <http://www.ancient.eu/Semiramis/>.
16. *Ibid.*
17. Warren Wiersbe, *The Wiersbe Bible Commentary: New Testament*, new ed. David C. Cook (Colorado Springs: Wiersbe Bible Commentaries, 2007), 1073.
18. John Walvoord, *Every Prophecy of the Bible* (Colorado Springs: Chariot Victor, 1999), 605.
19. Paul McGuire and Troy Anderson, *The Babylon Code: Solving the Bible's Greatest End Time Mystery* (New York: Faith Words, 2015), 172.

20. Ibid., 76.

21. Ibid., 45.

22. Ibid.

23. Walvoord, *Every Prophecy of the Bible*, 605.

24. Lectures on Genesis 11.6 as quoted in John L. Thompson, ed., *Reformation Commentary on Scripture Book I, Genesis 1-11* (Downer's Grove, Illinois, IVP 2012), 329.

KAPITTEL 6: MOR TIL ALLE SKJØGENE

1. G. K. Beale, *The Book of Revelation: A Commentary on the Greek Text, New International Greek Testament Commentary* (Grand Rapids; Carlisle, UK: Eerdmans; Paternoster Press, 1999), 857–58.
2. Matthew Henry, *Matthew Henry's Commentary on the Whole Bible: Complete and Unabridged in One Volume* (Peabody, MA: Hendrickson, 1994), 2481.
3. *The American Heritage Dictionary of Idioms*, 2. ed. (Boston: Houghton Mifflin Harcourt 2013), 299.
4. R. C. H. Lenski, *The Interpretation of St. John's Revelation* (Columbus, OH: Lutheran Book Concern, 1935), 490.
5. Cf. Ex. 34:15–16; Lev. 20:5–6; Deut. 31:16; 1 Chron. 5:25; Judg. 2:17; 8:27, 33; Ezek. 6:9; 16:17–21, 35–36; 20:30. See also Beale, *The Book of Revelation*, 859.
6. Beale, *The Book of Revelation*, 859.
7. Lenski, *The Interpretation of St. John's Revelation*, 494.
8. Uttrykket «Babylons datter» er ganske enkelt et synonym for «Babylon.» Sefanja 3:14 bruker for eksempel mange forskjellige tilsvarende uttrykk for å vise til Israel eller Jerusalem: «Rop med fryd, Sions datter! Rop høyt, Israel! Gled deg og fryd deg av fullt hjerte, Jerusalems datter!» (jfr. 2. Kong. 19:21, Jes. 37:22, Klag. 2:13, Mik. 4:8, Sak. 9:9).

KAPITTEL 7: KVINNEN OG DYRET

1. Preteristenes tolkning som prøver å identifisere de sju hodene som bare sju historiske romerske

keisere, er full av både lingvistiske og historiske problemer. Som G. K. Beale har uttalt, «Forsøket på å identifisere de sju kongene med sju respektive verdensriker kan ha mer hell med seg, siden det er mer i pakt med de 'sju hodene' i Dan. 7:3-7, som representerer fire spesifikke riker. De fem første kongene 'som er falt' blir identifisert med Egypt, Assyria, Babylon, Persia og Grekenland. Romerriket er det ene som 'er nå', fulgt av et fortsatt ukjent rike som skal komme.» G. K. Beale, *The Book of Revelation: A Commentary on the Greek Text*, New International Greek Testament Commentary (Grand Rapids; Carlisle, UK: Eerdmans; Paternoster Press, 1999), 874.

2. Cf., Ernst Wilhelm Hengstenberg, *The Revelation of St. John: Expounded for Those Who Search the Scripture*, vol. 2, Classic Reprint Series (n.p.: Forgotten Books, 2016), 245–46; J. A. Seiss, *The Apocalypse*, 3rd repr. (Grand Rapids: Zondervan, 1957), 391–93; George Eldon Ladd, *A Commentary on the Revelation of John* (Grand Rapids: Eerdmans, 1971), 227–29; John F. Walvoord, *Revelation*, rev. ed. (Chicago: Moody, 2011), 251–54; se også Friedrich Hermann Christian Düsterdieck and Henry Eyster Jacobs, *Critical and Exegetical Handbook to the Revelation of John* (BiblioBazaar, 2009), 433–34, for en oversikt over eldre tyske kommentatorer som også står for dette synet.
3. For en grundigere forklaring på Daniel 2 og 7, se min bok *Mideast Beast: The Scriptural Case for an Islamic Antichrist* (WND, 2012). (Dyret fra Midtøsten kom ut på norsk i 2013. Perleporten Forlag ISBN 978-82-999198-0-7 www.perleporten.org o.a.)
4. Selv om parterne og sassanidene kontrollerte regionen, var dette persiske kongeriker som skulle sees på som en forlengelse av de perserne som først erobret Babylon. Det islamske riket var det eneste som til slutt samarbeidet med perserne.
5. R. C. H. Lenski, *The Interpretation of St. John's Revelation* (Columbus, OH: Lutheran Book Concern, 1935), 494.

KAPITTEL 8: DET ISLAMSKKE RIKET

1. Hvis du er interessert i en mer utvidet presentasjon, vil jeg oppmuntre deg til å lese min bok *Dyret fra Midtøsten*, (Dyret fra Midtøsten kom ut på norsk i 2013. Perleporten Forlag ISBN 978-82-999198-0-7 www.perleporten.org o.a.) *Mideast Beast: The Scriptural Case for an Islamic Antichrist* (WND, 2012).
2. James E. Smith, *What the Bible Teaches about the Promised Messiah* (Nashville: Thomas Nelson, 1993), 38; Walter C. Kaiser Jr., *The Messiah in the Old Test.* (Grand Rapids: Zondervan, 1995), 38.
3. Robert Jamieson, Andrew Robert Fausset, and David Brown, commentary on Numbers 24, in *A Commentary, Critical and Explanatory, on the Old and New Testaments*, vol. 1 (Hartford: S. S. Scranton, 1871), 113.
4. John Walvoord, *Daniel: The Key to Prophetic Revelation* (Chicago: Moody, 1989), 68–69.
5. Det er mitt syn at Daniel 9:26 ganske enkelt taler om de tingene som vil skje under Antikrists fremtidige styre og har i det hele tatt ingenting å gjøre med det som skjedde i 70 e.Kr. Men allikevel har jeg, på grunn av den overveldende populariteten til det preteristiske synet, bare satt meg fore å vise at selv om begivenheten i avsnittet taler om 70 e.Kr, peker den fortsatt mot Midtøsten og ikke

mot Roma.

6. Tacitus, *The History*, New Ed., bk. 5.1, ed. Moses Hadas; trans. Alfred Church and William Brodribb (New York: Modern Library, 2003).
7. Flavius Josephus, *The Complete Works of Josephus, The Wars of the Jews or The History of the Destruction of Jerusalem*, bk. 3, chap. 1, par. 3.
8. *Ibid.*, chap. 4, par. 2.

KAPITTEL 9: SATANS BY

1. Strabo, *The Geography of Strabo*, bk. 16, chap. 1, 739.
2. Cassius Dio, *Roman History: Epitome of Book LXVIII*, par. 30, line 1.
3. Ignatius of Antioch, "The Third Epistle of Ignatius to the Ephesians," in *The Apostolic Fathers with Justin Martyr and Irenaeus*, ed. Alexander Roberts, James Donaldson, and A. Cleveland Coxe, vol. 1, *The Ante-Nicene Fathers* (Buffalo: Christian Literature Co., 1885), 103.
4. Tertullian, "The Prescription against Heretics," in *Latin Christianity: Its Founder, Tertullian*, ed. Alexander Roberts, James Donaldson, and A. Cleveland Coxe, trans. Peter Holmes, vol. 3, *The Ante-Nicene Fathers* (Buffalo: Christian Literature Co., 1885), 260.
5. Irenaeus of Lyons, "Irenæus against Heresies," in *The Apostolic Fathers with Justin Martyr and Irenaeus*, vol. 1, 461.
6. *Unger's Bible Dictionary* 3rd ed. (Chicago: Moody, 1960), 850.
7. Eusebius of Caesaria, "The Church History of Eusebius," in *Eusebius: Church History, Life of Constantine the Great, and Oration in Praise of Constantine*, eds. Philip Schaff and Henry Wace, trans. Arthur Cushman McGiffert, vol. 1, *A Select Library of the Nicene and Post-Nicene Fathers of the Christian Church*, 2nd ser. (New York: Christian Literature Co., 1890), 116.
9. Disse verkene inkluderer Sibylline Oracles, bk. 5; the Apocalypse of Baruch 11:1, and possibly 2 Esdras (also commonly referred to as 4 Ezra) 3:31; 15:43–60; 16:1.
10. James H. Charlesworth, *The Old Testament Pseudepigrapha*, vol. 1 (New York; London: Yale University Press, 1983), 397. For videre diskusjon om sibyllenes bruk av Babylon-motivet for Roma, , see G. K. Beale, *The Book of Revelation: A Commentary on the Greek Text*, *New International Greek Testament*

Commentary (Grand Rapids; Carlisle, UK: Eerdmans; Paternoster Press, 1999), 903.

11. Beale, *The Book of Revelation*, 593.
12. William C. Weinrich, ed., *Tyconius's Commentary on the Apocalypse of John*, from *Ancient Christian Commentary on Scripture, New Testament*, vol. 12, *The Book of Revelation* (Downer's Grove, IL: IVP Academic, 2006), 225.
13. Kendall H. Easley, *Revelation*, vol. 12, *Holman New Testament Commentary* (Nashville: Broadman & Holman, 1998), 314.
14. *Ibid.*, 303.

KAPITTEL 10: LUKSUSDRONNINGEN

1. R. C. H. Lenski, *The Interpretation of St. John's Revelation* (Columbus: Lutheran Book Concern, 1935), 493.
2. G. K. Beale, *The Book of Revelation: A Commentary on the Greek Text, New International Greek Testament Commentary* (Grand Rapids; Carlisle, UK: Eerdmans; Paternoster Press, 1999), 854.

KAPITTEL 12: ROMA

1. Marvin Richardson Vincent, *Word Studies in the New Testament*, vol. 2 (New York: Charles Scribner's Sons, 1887), 545.
2. Andrew of Caesarea, in *The Ancient Christian Commentary on Scripture, New Testament*, vol 12, ed. William C. Weinrich. (Downers Grove, IL: IVP, 2005), 226.
3. Det generelle synet på at Åpenbaringsboken har blitt oppfylt i historisk tid, kjent som den preteristiske tolkningen, er i stor grad blitt forkastet ved at det er fastsatt en senere dato for profetien, slik at den ble skrevet etter Jerusalems fall. Se Pastor Mark Hitchcocks desember 2005 doktor disputas (Dallas Theological Seminary) om den senere dateringen av Åpenbaringsboken, med tittelen *A Defense of the Domitianic Date of the Book of Revelation*, at <http://www.joelstrumpet.com/wp-content/uploads/2013/11/hitchcock-dissertation.pdf>.
4. Grant R. Osbourne, *Revelation, The Baker Exegetical Commentary on the New Testament* (Grand Rapids: Baker Academic, 2002), 228.
5. G. K. Beale, *The Book of Revelation: A Commentary on the Greek Text, New International Greek Testament Commentary* (Grand Rapids; Carlisle, UK: Eerdmans; Paternoster Press, 1999), 874.

6. Sarah Eekhoff Zylstra, "Pope Francis Quiet on Catholic Persecution of Protestants in Mexico," *Christianity Today*, February 18, 2016, <http://www.christianitytoday.com/gleanings/2016/february/pope-francis-catholic-persecution-protestant-mexico-chiapas.html>.
7. Dave Hunt, *A Woman Rides the Beast: The Roman Catholic Church and the Last Days* (Eugene, OR: Harvest House, 1994), 74.
8. International Theological Commission, "Memory and Reconciliation: The Church and the Faults of the Past," December 1999, http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/cti_documents/rc_con_cfaith_doc_20000307_memory-reconc-itc_en.html.
9. Steve Kloen, "Paven omvender seg, ber om tilgivelse for sosiale synder ned gjennom historien. ("Pope Repents, Seeks Forgiveness for Social Sins Through the Ages,") *Toronto Star*, March 13, 2000; Ontario Consultants on Religious Tolerance, "A Roman Catholic Apology for the Past Sins Of Its Members: Overview, the Document, Verbal Apology," ReligiousTolerance.org.
10. "Pope Apologises for Church Sins," *BBC News*, March 12, 2000, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/674246.stm>.
11. Associated Press, "Pope to Visit Sweden, Apologizes for Catholic Wrongs," *Daily Mail*, January 25, 2016, <http://www.dailymail.co.uk/wires/ap/article-3415549/Pope-visit-Sweden-commemorate-500-years-Reformation.html#ixzz49E0w8oUh>.

KAPITTEL 13: JERUSALEM

1. Joel McDurmon, *Jesus v. Jerusalem: A Commentary on Luke 9:51–20:26, Jesus' Lawsuit Against Israel* (n.p.: American Vision, 2016), as quoted in McDurmon, "Who is Babylon the Great, The Mother of Prostitutes?" *American Vision*, August 8, 2016, <https://americanvision.org/6461/babylon-the-great-the-mother-of-prostitutes/>.
2. N. T. Wright, *Jesus and the Victory of God* (Minneapolis: Fortress, 1996), 354, 356.
3. Eusebius of Caesarea, "The Church History of Eusebius," in *Eusebius: Church History, Life of Constantine the Great, and Oration in Praise of Constantine*, eds. Philip Schaff and Henry Wace, trans. Arthur Cushman McGiffert, vol. 1, *A Select Library of the Nicene and Post-Nicene Fathers of the Christian Church*, 2nd ser. (New York: Christian Literature Co., 1890), 138.
4. G. K. Beale, *The Book of Revelation: A Commentary on the Greek Text, New International Greek Testament Commentary* (Grand Rapids; Carlisle, UK: Eerdmans; Paternoster Press, 1999), 889.

5. Venerable Bede, *The Explanation of the Apocalypse*, trans. Edward Marshall (Oxford: James Parker, 1878), 121–22.
6. J. A. Seiss *The Apocalypse*, 3rd repr. (Grand Rapids., Zondervan, 1957), 386.
7. Beale, *The Book of Revelation*, 889–90.
8. See also 2 Chron. 21:11 and Ezek. 16:28, among others.
9. Beale, *The Book of Revelation*, 859.

KAPITTEL 14: ILLUMINATI / DEN NYE VERDENS ORDEN

1. Paul McGuire and Troy Anderson, *The Babylon Code: Solving the Bible's Greatest End Time Mystery* (New York: Faith Words, 2015), 172–73.
2. *Ibid.*, 124.

KAPITTEL 15: NEW YORK CITY / USA

1. Douglas W. Kreiger, Dene McGriff, and S. Douglas Woodward, *The Final Babylon: America and the Coming of Antichrist* (Oklahoma City, Faith Happens, 2013), 59–60.
2. *Ibid.*, 60.
3. Steve Cioccolanti, “Is America Mystery Babylon?” YouTube video, 19:11, from a sermon series titled “21 Future Events Predicted in the Book of Revelation,” posted by Discover Ministries TV, January 16, 2014, https://www.youtube.com/watch?v=nOL_Ozm4P90.
4. Kreiger, McGriff, and Woodward, *The Final Babylon*, 45.
5. Woodward kom med dette argumentet i en radiodebatt vi hadde på Southwest Radio Network. Se “The Antichrist: Islamic or Not? med: Larry Spargimino og Joel Richardson, S. Douglas Woodward,” YouTube video, 49:42, posted by Dave Flang, June 1, 2016, <https://www.youtube.com/watch?v=B8yfgRZW2c>.
6. *Lexham Bible Dictionary*, s.v. “Daughter of Zion” (Bellingham, WA: Lexham Press, 2012, 2013, 2014, 2015).

7. Walter A. Elwell and Barry J. Beitzel, *Baker Encyclopedia of the Bible* (Grand Rapids: Baker, 1988), 2204.

KAPITTEL 16: DET FAKTISKE BABYLON

1. Mark Hitchcock, *The Second Coming of Babylon: What Bible Prophecy Says about Iraq in the Last Days* (Sisters, OR: Multnomah, 2003), 91.
2. Joel C. Rosenberg, *Epicenter: Why the Current Rumbings in the Middle East Will Change Your Future* (Coral Stream, IL: Tyndale, 2006), 171.
3. *Ibid.*, 173.
4. Alec Motyer, *The Prophecy of Isaiah: An Introduction & Commentary* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1996), 140.
5. Michael Brown, *The Expositor's Bible Commentary: Jeremiah–Ezekiel* (Grand Rapids: Zondervan, 2010), 531.
6. Herodotus, according to Brown, *The Expositor's Bible Commentary, Jeremiah–Ezekiel*, 554.
7. *Easton's Bible Dictionary*, s.v. "Tyre" (New York: Harper & Brothers, 1893).
8. *Ancient History Encyclopedia*, s.v. "Tyre," accessed September 14, 2016, <http://www.ancient.eu/Tyre/>; "Countries: Tyre," *MiddleEast.com*, accessed September 14, 2016, <http://www.middleeast.com/tyre.htm>.
9. G. K. Beale, *The Book of Revelation: A Commentary on the Greek Text, New International Greek Testament Commentary* (Grand Rapids; Carlisle, UK: Eerdmans; Paternoster Press, 1999), 849–50.
10. *Ibid.*, 929.
11. *Ibid.*, 884–85.
12. Chris White, *Mystery Babylon: When Jerusalem Embraces the Antichrist, An Exposition of Revelation 17 & 18* (Chris White Publishing, TN, 2013).

13. Holman Illustrated Bible Dictionary, s.v. "Shinar, Plain Of" (Nashville: Holman, 2003), 1489.
14. Stu Roberts, "The Bride: Basra's Ambitious Vertical City to Become World's Tallest Building," *New Atlas*, November 25, 2015, <http://newatlas.com/bride-vertical-city-basra/40588/>.
15. Steve Rose, "The world's Tallest Building Planned—in Ex-Warzone Basra," *Guardian*, November 20, 2015, <https://www.theguardian.com/artanddesign/2015/nov/20/the-worlds-tallest-building-planned-in-ex-warzone-basra-iraq>.

KAPITTEL 17: MEKKA / SAUDI ARABIA

1. Laurent Murawiec, *Mørkets Fyrster: Det saudiarabiske overfallet på Vesten. (Princes of Darkness: The Saudi Assault on the West)* (Lanham, MD: Rowman and Littlefield, 2003), 145.
2. «Ledende saudiarabisk geistlig sier at IS og Saudi Arabia 'følger den samme tankegangen.'» ("Leading Saudi Cleric Says IS and Saudi Arabia 'Follow the Same Thought'") *Assyrian International News Agency*, January 28, 2016, <http://www.aina.org/news/20160128183033.htm>.
3. Midrash Tanchuma, Qedoshim.
4. E. J. Brill's *First Encyclopaedia of Islam, 1913–1936*, ed. M. Th. Houtsma et al., vol. 4, (Leiden, NL: Brill, 1927), 590.
5. *Haaretz*, September 6, 1995; *Jerusalem Post*, September 7, 1995.
6. Barry Shaw, "Original Thinking: Palestinian Flags over Jerusalem" *Jerusalem Post*, January 3, 2013, <http://www.jpost.com/Opinion/Columnists/Original-Thinking-Palestinian-flags-over-Jerusalem>.

KAPITTEL 18: DEN STORE HEDNINGEBYEN

1. S.M.R. Shabbar, "The Ka'aba, the House of Allah," from the book *Story of the Holy Ka'aba and Its People*, *Al-Islam.org*, accessed June 10, 2016, <https://www.al-islam.org/story-of-the-holy-kaaba-and-its-people-shabbar/kaaba-house-allah>.
2. *Ibid.*
3. James Hurd, *Temples of Tamilnad: Travels in South India* (Bloomington, IN: Xlibris, 2010).

4. Jayram V, "Hindu God Lord Shiva (Siva)—the Destroyer," Hinduwebsite.com, accessed September 15, 2016, <http://www.hinduwebsite.com/hinduism/siva.asp>.
5. Bharath K., "Why Do We Do Pradakshina or Parikrama? (Going around Deities and Temples)," IndiaDivine.org, May 14, 2014, <http://www.indiadinvine.org/why-do-we-do-pradakshina-or-parikrama-going-around-deities-and-temples/>.
6. Bahsarat Peer, "Modern Mecca: The Transformation of a Holy City," New Yorker, April 16, 2012, <http://www.newyorker.com/magazine/2012/04/16/modern-mecca>.
7. Tafseer al-Qurtubi 2/271, Fatul Bayan 1/293, in Sh. Abdullah Hasan, "The Meaning of the Word Ramadan," muslimmatters.org, July 22, 2012, <http://muslimmatters.org/2012/07/22/the-meaning-of-the-word-rama%E1%B8%8Dan/>.
8. Al-Tirmidhi, 877; al-Nasaa'i, 2935.
9. Al-Tirmidhi, 877; Ahmad, 2792.
10. Al-Tirmidhi, 959.
11. Al-Tirmidhi, 961; Ibn Maajah, 2944.
12. John of Damascus, Against Heresies, Writings, The Fathers of the Church, vol. 37, trans. Frederick Chase Jr. (Washington, D.C.: Catholic University of America Press, 1958), 156.
13. Ibid., 157.
14. E. J. Brill's First Encyclopaedia of Islam, 1913–1936, ed. M. Th. Houtsma et al., vol. 4, (Leiden, NL: Brill, 1927), 590, 590.
15. "Ka'Ba," Inter Religious Federation for World Peace, accessed June 10, 2016, <http://www.irfwp.org/content/archives/000219.shtml>.
16. Shoshana Kordova, "Word of the Day Bulbul: Just Don't Confuse the Bird With the Man," Jul 13, 2014 Haaretz, <http://www.haaretz.com/jewish/features/1.604755>.
17. Muhammad Wajid Akhter, "Ten Things You Didn't Know about the Kaaba," muslimmatters.org, November 15, 2012, <http://muslimmatters.org/2012/11/15/ten-things-you-didnt-know-about-the-kaaba/>.

KAPITTEL 19: LUKSUSKONGENE

1. Gerald Posner, *Secrets of the Kingdom, The Inside Story of the Saudi-U.S. Connection* (New York: Random House, 2005), 23.
2. Laurent Murawiec, *Mørkets Fyrster: Det saudiarabiske overfallet på Vesten. (Princes of Darkness: The Saudi Assault on the West)* (Lanham, MD: Rowman and Littlefield, 2003), 2.
3. Robert Baer, *Sleeping with the Devil: Hvordan Washington solgte vår sjel for Saudi olje* (New York, Three Rivers Press, 2003), 76.
4. Keiligh Baker, "EXCLUSIVE: Best friends with Dr Dre and an entourage of six 'minders' wherever he goes: How Saudi billionaire playboy, 23, with a fleet of golden cars spends his summer in London," *DailyMail.com*, upd. May 24, 2016, <http://www.dailymail.co.uk/news/article-3567339/MailOnline-meets-billionaire-Saudi-playboy-owns-gold-supercars.html#ixzz4ABtmoHlw>.
5. Posner, *Secrets of the Kingdom*, 74.
6. *Ibid.*
7. *Ibid.*
8. Baer, *Sleeping with the Devil*, 25.
9. Sara Clemence, "The World's Most Expensive Homes" *Forbes*, August 2, 2005, http://www.forbes.com/2005/07/29/expensivehomes-world-realestate-cx_sc_0729home_ls.html.
10. *Forbes*, "Billionaires Own Homes Worth Their Riches," *NBC.com*, March 18, 2006, http://www.nbcnews.com/id/11827230/ns/business-forbes_com/t/billionaires-own-homes-worth-their-riches/#.V9r8Y4YrKUK.
11. Megan Willett, "The 11 Most Expensive US Homes Ever Sold," *Business Insider*, May 5, 2014, <http://www.businessinsider.com/the-11-most-expensive-us-homes-ever-sold-2014-5?op=1/#-a-historic-bel-air-estate-was-scooped-up-for-94-million-2>.

KAPITTEL 20: HUN SOM FORFØRER NASJONENE

1. Etter press fra USA har den saudiarabiske regjeringen avsluttet programmet som gir bort gratis Koraner.

2. Dawood al-Shirian, "What Is Saudi Arabia Going to Do?" Al-Hayat, May 19, 2003.
3. Laurent Murawiec, *Princes of Darkness: The Saudi Assault on the West* (Lanham, MD: Rowman and Littlefield, 2003), 200.
4. Center for Religious Freedom, *Saudi Publications of Hate Ideology Invade American Mosques* (Washington, D.C.: Freedom House, 2005), https://freedomhouse.org/sites/default/files/inline_images/Saudi%20Publications%20on%20Hate%20Ideology%20Invade%20American%20Mosques.pdf.
5. Katherine Clad, "Group Cites Saudi 'Hate' Tracts," *Washington Times*, January 29, 2005, <http://www.washtimes.com/world/20050128-100245-8571r.htm>.
6. *Ibid.*
7. *Ibid.*
8. Som sitert i Robert Spencer, *De kristne er svinene og jødene er apene*. ("The Swine Are Christians and the Apes Are Jews,") *FrontPageMag.com*, May 23, 2006, <http://archive.frontpagemag.com/readArticle.aspx?ARTID=4320>.
9. Clad, "Group Cites Saudi 'Hate' Tracts."
10. Gilles Kepel, *Jihad: The Trail of Political Islam* (London: I. B. Tauris, 2006), 72.
11. "Prince Alwaleed Bin Talal Centers," Georgetown University School of Foreign Service website, accessed September 15, 2016, <https://acmcu.georgetown.edu/centers>.
12. Gitika Ahuja, "Saudi Prince Donates \$40 Million to Harvard, Georgetown Universities," *ABC News*, December 13, 2005, <http://abcnews.go.com/International/story?id=1402008>.
13. Kenneth Timmerman, *Preachers of Hate: Islam and the War on America* (New York: Three Rivers Press, 2004), 119.
14. Saudi Tolerance Watch, *750 piskeslag for lærer som diskuterte Bibelen og talte postivt om jødene*. ("750 Lashes for Teacher Who Discussed Bible and Spoke Positively of Jews,") *Justify This* (blog), November 15, 2005, <http://justifythis.blogspot.com/2005/11/saudi-tolerance-watch-750-lashes-for.html>.

15. Rachel Ehrenfeld, "Saudi Dollars and Jihad," *FrontPageMag.com*, October 24, 2005, <http://archive.frontpagemag.com/readArticle.aspx?ARTID=6835>.
16. Yousaf Butt, "How Saudi Wahhabism Is the Fountainhead of Islamist Terrorism," *Huffington Post*, January 20, 2015, http://www.huffingtonpost.com/dr-yousaf-butt-/saudi-wahhabism-islam-terrorism_b_6501916.html.
17. Guest blogger, "IMB Questions (Thomas L Law)," *SBC Voices*, September 2, 2015, <http://sbcvoices.com/imb-questions-thomas-l-law/>.

KAPITTEL 21: HUN SOM FORDERVER KONGENE

1. Gerald Posner, *Secrets of the Kingdom, The Inside Story of the Saudi-U.S. Connection* (New York: Random House, 2005), xi.
2. Prince Bandar bin Sultan, quoted in Craig Unger, *House of Bush, House of Saud: The Secret Relationship Between the World's Two Most Powerful Dynasties* (New York: Scribner: 2004), 87.
3. Robert Baer, *Sleeping with the Devil: Hvordan Washington solgte vår sjel for Saudi olje* (Santa Barbara: Three Rivers Press, 2003), 60.
4. Laurent Murawiec, *Princes of Darkness: The Saudi Assault on the West* (Lanham, MD: Rowman and Littlefield, 2003), 120.
5. Baer, *Sleeping with the Devil*, 44.
6. *Ibid.*, 54.
7. Posner, *Secrets of the Kingdom*, xi.
8. Murawiec, *Princes of Darkness*, 200.
9. See Kris Broughton, "Sharia Prince Owns Stake in FOX News Parent," *Big Think*, accessed September, 16, 2016, <http://bigthink.com/Resurgence/sharia-prince-owns-stake-in-fox-news-parent>.
10. Baer, *Sleeping with the Devil*, xviii.
11. *Ibid.*, 212.

12. See the Carter Center Annual Report 1998–1999, <https://www.cartercenter.org/documents/520.pdf> 30; the Annual Report for 2006–2007 (https://www.cartercenter.org/documents/annual_report_07.pdf), 60; and “Carter Center Featured Partner: The Alwaleed Bin Talal Foundation,” September 2011, <https://www.cartercenter.org/donate/corporate-government-foundation-partners/archives/alwaleed-bin-talal-foundation.html>.

13. CAMERA, *Bearing False Witness: Jimmy Carter’s Palestine: Peace Not Apartheid*, ed. Andrea Levin (Boston: CAMERA, 2007), 89.

14. Carter's Arab financiers:
<https://www.washingtontimes.com/news/2006/dec/20/20061220-092736-3365r/>

15. Murawiec, *Princes of Darkness*, 51.

16. CAMERA, *Bearing False Witness*, 69.

17. *Ibid.*, 40.

18. *Ibid.*, 89.

19. Unger, *House of Bush, House of Saud*, 200.

20. Paul Craig Roberts, “9/11 Disinformation: Saudi Arabia Attacked America,” *Foreign Policy Journal*, May 28, 2016, <http://www.foreignpolicyjournal.com/2016/05/28/911-disinformation-saudi-arabia-attacked-america/>.

21. Philip Shenon, “Saudi Officials Were ‘Supporting’ 9/11 Hijackers, Commission Member Says,” *Guardian*, May 12, 2016, <https://www.theguardian.com/us-news/2016/may/12/911-commission-saudi-arabia-hijackers>.

22. Richard Pollock, “Persian Gulf Sheikhs Gave Bill & Hillary \$100 Million,” *Daily Caller*, May 11, 2016, <http://dailycaller.com/2016/05/11/exclusive-persian-gulf-sheikhs-gave-bill-hillary-100-million/>.

23. Tom Kertscher, “Hillary Clinton Took Money from the Kings of Four Countries, GOP Chief Reince Priebus says,” *Politifact*, April 20, 2015, <http://www.politifact.com/wisconsin/statements/2015/apr/20/reince-priebus/hillary-clinton-took-money-kings-four-countries-go/>.

24. Bryan Schatz, “Hillary Clinton Oversaw US Arms Deals to Clinton Foundation Donors,” *Mother Jones*, May 28, 2015, <http://www.motherjones.com/politics/2015/05/hillary-clinton-foundation-state-arms-deals>.

KAPITTEL 22: DRUKKEN AV DE HELLIGES BLOD

1. Albert Hourani, *A History of the Arab Peoples* (n.p.: Faber and Faber, 1991), 23.
2. Disse tallene kommer fra en samlet analyse av de følgende verk: Bat Ye'or, *The Decline of Eastern Christianity under Islam: From Jihad to Dhimmitude* (Cranberry, NJ: Fairleigh Dickinson University Press, 1996); Andrew Bostom, *The Legacy of Jihad: Islamic Holy War and the Fate of Non-Muslims* (Amherst, NY: Prometheus, 2005); and Imam al-Waqidi, *The Islamic Conquest of Syria* (Ta-Ha, 2005).
3. Ibid.
4. Maimonides, quoted in Andrew Bostom, *The Legacy of Islamic Antisemitism* (Amherst, NY: Prometheus, 2008), front matter.
5. "Key Context Missing in Globe Article about Saudi Donor to Harvard and Georgetown," CAMERA, December 21, 2005, http://www.camera.org/index.asp?x_article=1043&x_con-text=2.
6. William Mayer and Beila Rabinowitz, "CAIR, Georgetown University, John Esposito and Keith Ellison Participate in Bin Talal Wahhabist Puppet Show," PipelineNews.org, accessed September 16, 2016, <http://www.pipelinenews.org/2008/apr/08/cair-georgetown-university-john-esposito-keith-ellison.html>.
7. MEMRI Special Report—Saudi Arabia / Jihad & Terrorism Studies, July 3, 2003, no. 17, Steven Stalinsky, "The Saudis: \$4 Billion to the Palestinians (1998–2003)," Jewish Post, <http://www.jewishpost.com/archives/news/the-saudis-4-billion-to-the-palestinians.html>.
8. Gerald Posner, *Secrets of the Kingdom: The Inside Story of the Saudi-U.S. Connection* (New York: Random House, 2005), 44.
9. Edward Clifford, "Financing Terrorism: Saudi Arabia and Its Foreign Affairs," Brown Political Review, December 6, 2014, <http://www.brownpoliticalreview.org/2014/12/financing-terrorism-saudi-arabia-and-its-foreign-affairs/>.
10. Posner, *Secrets of the Kingdom*, 4.
11. See Jack Shafer, "The PowerPoint That Rocked the Pentagon," Slate, August 7, 2002, http://www.slate.com/articles/news_and_politics/press_box/2002/08/the_powerpoint_that_rocked_the_pentagon.html. Jaime Holguin, "Pentagon Blasts Saudi Arabia Report," CBS News, August 6, 2002, <http://www.cbsnews.com/news/pentagon-blasts-saudi-arabia-report/>.

12. Robert Baer, *Sleeping with the Devil: Hvordan Washington solgte vår sjel for Saudi olje* (Santa Barbara: Three Rivers Press, 2003), xxix.
13. "Saudi Arabia Executes Nigerian Man, Marking 95th Execution This Year," Al Bawaba News, May 30, 2016, <http://www.albawaba.com/news/saudi-arabia-executes-nigerian-man-marking-95th-execution-year-846196>.

KAPITTEL 23: DEN PROSTITUERTE I ØRKENEN

1. Sylvia Smith, "Saudi Arabia's New Desert Megacity," BBC News, March 20, 2015, <http://www.bbc.com/news/world-middle-east-31867727>.
2. "#KAEC—King Abdullah Economic City 2015," YouTube video, 8:29, posted by KAEC Saudi, January 19, 2015, https://www.youtube.com/watch?v=cjyn5BP38_4.
3. Laurent Murawiec, *Princes of Darkness: The Saudi Assault on the West* (Lanham, MD: Rowman and Littlefield, 2003), 3.
4. Robert Baer, *Sleeping With the Devil: Hvordan Washington solgte vår sjel for Saudi olje* (New York, Three Rivers Press, 2003), 161.
5. Saudi Arabia: Foreign Workers Abused: Torture, Unfair Trials and Forced Confinement Pervasive," Human Rights Watch, July 15, 2004, <http://hrw.org/english/docs/2004/07/15/saudia9061.htm>.
6. Human Right Watch Saudi Arabia: Foreign Workers Abused Torture, Unfair Trials and Forced Confinement Pervasive July 5, 2004
7. Murawiec, *Princes of Darkness*, 3.
8. Daniel Pipes, "Islamist Calls for Slavery's Legalization," Daniel Pipes Middle East Forum (blog), October 15, 2014, <http://www.danielpipes.org/blog/2003/11/saudi-religious-leader-calls-for-slaverys>.
9. Ibid.
10. "Issue 12: Arabian Peninsula and the International Sex Slave Trade," Sauduction.com, accessed September 16, 2016, <http://www.sauduction.com/issues/12>.

KAPITTEL 24: DEN FORHATTE SKJØGEN I MIDTØSTEN

1. Robert Baer, *Sleeping with the Devil: Hvordan Washington solgte vår sjel for Saudi olje* (New York: Three Rivers Press, 2003), 161.
2. Ibid.
3. Gerald Posner, *Secrets of the Kingdom, The Inside Story of the Saudi-U.S. Connection* (New York: Random House, 2005), 41.
4. Ibid., 40.
5. Ibid., 33.
6. Ibid.
7. Baer, *Sleeping with the Devil*, 24.
8. Ibid., 28.
9. "Sheikh Nimr al-Nimr: Saudi Arabia Executes Top Shia Cleric," BBC News, January 2, 2016, <http://www.bbc.com/news/world-middle-east-35213244>.
10. "Iran: Saudis Face 'Divine Revenge' for Executing al-Nimr," BBC News, January 3, 2016, <http://www.bbc.com/news/world-middle-east-35216694>.
11. Joel Richardson, *The Islamic Antichrist* (WND, 2009). På norsk i 2014, www.perleporten.org
12. Baer, *Sleeping with the Devil*, 11.
13. Ibid.